

De brieven aan de Filippiërs en de Kolossers

DE BRIEVEN AAN DE
FILIPPIËRS
EN DE
KOLOSSERS

**Een verklaring van Paulus' brieven
speciaal voor jou**

Rotsvast 6

Ger de Koning

uitgeverij
Daniël

© 2006 Uitgeverij Daniël, Zwolle

© 2015 gewijzigde uitgave Uitgeverij Daniël, Zwolle

Webwinkel: www.uitgeverijdaniel.nl

Bestellingen: info@uitgeverijdaniel.nl

ISBN 978-90-8088-674-2 (Paperback)

Niets uit deze uitgave mag – anders dan voor eigen gebruik – worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van 'Stichting Uitgeverij Daniël' of de auteur.

Voor gebruik van teksten uit de TELOS-vertaling is toestemming onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

De bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan het Nieuwe Testament in de TELOS-vertaling. © Uitgeverij Jongbloed - Heerenveen. Alle rechten voorbehouden.

Voor gebruik van teksten uit de Herziene Statenvertaling is toestemming onder voorwaarde van de volgende duidelijke copyrightvermelding:

De bijbelteksten in deze uitgave zijn ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010. Alle rechten voorbehouden, © Stichting HSV en Uitgeverij Jongbloed - Heerenveen.

Inhoud

Vooraf	8
Tekstgebruik	10
Vertalingen	10
Afkortingen bijbelboeken	11
Oude Testament	11
Nieuwe Testament	11
Haakjes	13
Oude Testament	13
Nieuwe Testament	13
De brief aan de Filippiërs	17
Inleiding	17
Filippiërs 1	21
Aanhef, dankzegging en gebed <i>verzen 1-6</i>	21
Paulus' liefde voor de Filippiërs <i>verzen 7-11</i>	27
De bevordering van het evangelie <i>verzen 12-18</i>	32
Christus groot maken in je lichaam <i>verzen 19-24</i>	37
Wandelt waardig het evangelie <i>verzen 25-30</i>	42
Filippiërs 2	48
Het ontbrekende in orde brengen <i>verzen 1-5</i>	48
De gezindheid van de Heer Jezus <i>verzen 6-8</i>	54
De verhoging van de Heer Jezus <i>verzen 9-11</i>	59
Lichtdragers <i>verzen 12-16</i>	64
Paulus cijfert zichzelf weg <i>verzen 17-24</i>	69
Het werk van Christus <i>verzen 25-30</i>	74

Filippiërs 3	79
Roemen in het vlees <i>verzen 1-6</i>	79
Christus winnen <i>verzen 7-11</i>	84
Eén ding <i>verzen 12-16</i>	90
Ons burgerschap is in de hemelen <i>verzen 17-21</i>	95
Filippiërs 4	101
Eensgezindheid en blijdschap in de Heer <i>verzen 1-5</i>	101
De vrede van God en de God van de vrede <i>verzen 6-9</i>	106
Alles alleen door Hem Die kracht geeft <i>verzen 10-14</i>	111
Voorzien in behoeften en groeten <i>verzen 15-23</i>	116
De brief aan de Kolossers	125
Inleiding	125
Kolossers 1	130
Zegenwens en dankzegging <i>verzen 1-5a</i>	130
De waarheid van het evangelie <i>verzen 5b-9</i>	135
De Heer waardig wandelen <i>verzen 10-13</i>	140
De heerlijkheid van de Zoon <i>verzen 14-19</i>	145
Verzoening en bediening <i>verzen 20-23</i>	150
Christus in u – volmaakt in Christus <i>verzen 24-29</i>	155
Kolossers 2	160
Al de schatten van de wijsheid en kennis <i>verzen 1-5</i>	160
Tot volheid gebracht in Christus <i>verzen 6-10</i>	165
In Hem, met Hem <i>verzen 11-15</i>	170
Vasthouden aan het Hoofd <i>verzen 16-23</i>	175
Kolossers 3	180
Christus ons leven <i>verzen 1-4</i>	180
Christus is alles en in allen <i>verzen 5-11</i>	185
Doet dan aan <i>verzen 12-15</i>	190
Doet alles in de Naam van de Heer Jezus <i>verzen 16-18</i>	195
Mannen, kinderen, slaven <i>verzen 19-25</i>	200

Kolossers 4	205
Heren, gebed, wandel <i>verzen 1-5a</i>	205
Woord, vertroosting <i>verzen 5b-9</i>	209
Groeten <i>verzen 10-18</i>	213
Rotsvast-serie	218
Andere publicaties	220

Vooraf

Beste vriend of vriendin,

Ik ben blij dat ik je dit zesde deel uit de Rotsvast-serie kan aanbieden.

Ook dit boek is voor jou geschreven. Als je ook de voorgaande boeken hebt gelezen, mag ik aannemen dat je geboeid bent geraakt door de rijkdom van de Bijbel. Ik hoop dat je door dit boek daar nog meer van onder de indruk zult komen.

Ik wil samen met jou twee brieven lezen die Paulus heeft geschreven en proberen je daarbij te vertellen waarom hij die brieven heeft geschreven en wat jij daaraan hebt. Je zult merken dat Gods Geest die brieven heeft geïnspireerd, dat wil zeggen dat Hij de eigenlijke Schrijver ervan is. Dat is de garantie dat ze ook voor jou, gelovige van de eenentwintigste eeuw, volop actueel zijn. Daarom staan ze in de Bijbel.

Ik geef nog een paar praktische tips en verklaringen voor het gebruik van dit boek:

1. Zorg ervoor dat je een goede vertaling van de Bijbel gebruikt. In dit boek gebruik ik voor het Nieuwe Testament de zgn. herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd. Het is de beste vertaling van het Nieuwe Testament die ik ken. Het taalgebruik is aangepast aan deze tijd, zonder dat het tekortdoet aan de letterlijke vertaling vanuit het Grieks. Voor het Oude Testament raad ik je de Herziene Statenvertaling aan. Deze vertaling gebruik ik voor aanhalingen van bijbelteksten uit het Oude Testament.

2. De bijbeltekst van het betreffende stukje uit de *brief aan de Filippiërs* en de *brief aan de Kolossers* is aan het begin van het stukje opgenomen. Toch raad ik je aan om het aangegeven gedeelte ook in

je eigen Bijbel te lezen. Ook voor alle tekstverwijzingen die in het stukje staan, is het belangrijk dat je die zelf in de Bijbel opzoekt.

3. Heel belangrijk is zelfdiscipline. Je zult bereid moeten zijn je een beetje in te spannen, er iets voor te doen (of te laten) om de Bijbel beter te leren kennen. Er zullen best wel eens momenten zijn dat je niet zoveel zin hebt om in je Bijbel te lezen. Neem je daarom voor om op de tijd die jij daarvoor het meest geschikt acht, iets uit de Bijbel te lezen, zin of geen zin.

Om je daarbij te helpen heb ik dit boek in negenendertig stukjes verdeeld. Tevens heb ik met een 'V' gevolgd door het versnummer (dus bijvoorbeeld V2 is *vers* 2) aangegeven om welk vers uit het hoofdstuk het gaat. Als je elke dag één stukje leest, heb je na bijna zes weken een goede indruk gekregen van twee schitterende brieven uit de Bijbel.

De hele Bijbel is een schitterend boek. Het is mijn gebed dat ook jij daar steeds meer van overtuigd zult raken.

Ik wens je Gods zegen toe!

Middelburg, nieuwe versie 2016

© 0118 63 84 58

@ ger.de.koning@gmail.com

Tekstgebruik

Vertalingen

Alle tekstaanhalingen uit het Nieuwe Testament komen uit de herziene Voorhoeve-uitgave, ook wel TELOS-vertaling genoemd. Tenzij anders is vermeld, komen de tekstaanhalingen uit het Oude Testament uit de Herziene Statenvertaling (HSV).

Afkortingen bijbelboeken

Oude Testament

Thora

Gn - Genesis
Ex - Exodus
Lv - Leviticus
Nm - Numeri
Dt - Deuteronomium

Historische boeken

Jz - Jozua
Ri - Richteren
Ru - Ruth
1Sm - 1 Samuel
2Sm - 2 Samuel
1Kn - 1 Koningen
2Kn - 2 Koningen
1Kr - 1 Kronieken
2Kr - 2 Kronieken
Ea - Ezra
Ne - Nehemia
Es - Esther

Poëtische boeken

Jb - Job
Ps - Psalmen
Sp - Spreuken
Pr - Prediker
Hl - Hooglied

Profetische boeken

Js - Jesaja
Jr - Jeremia
Kl - Klaagliederen
Ez - Ezechiël
Dn - Daniël
Hs - Hosea
Jl - Joël
Am - Amos
Ob - Obadja
Jn - Jona
Mi - Micha
Na - Nahum
Hk - Habakuk
Zf - Zefanja
Hg - Haggai
Zc - Zacharia
Ml - Maleachi

Nieuwe Testament

Mt - Mattheüs
Mk - Markus
Lk - Lukas
Jh - Johannes
Hd - Handelingen
Rm - Romeinen
1Ko - 1 Korinthiërs
2Ko - 2 Korinthiërs
Gl - Galaten

Ef	-	Efeziärs	Hb	-	Hebreeën
Fp	-	Filippiärs	Jk	-	Jakobus
Ko	-	Kolossers	1Pt	-	1 Petrus
1Th	-	1 Thessalonikers	2Pt	-	2 Petrus
2Th	-	2 Thessalonikers	1Jh	-	1 Johannes
1Tm	-	1 Timotheüs	2Jh	-	2 Johannes
2Tm	-	2 Timotheüs	3Jh	-	3 Johannes
Tt	-	Titus	Jd	-	Judas
Fm	-	Filémon	Op	-	Openbaring

Haakjes

Oude Testament

In de bijbelgedeelten van het *Oude Testament* kunnen twee soorten haakjes voorkomen:

Ronde haakjes ( )

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt. De woorden tussen ronde haakjes behoren tot de grondtekst.

Vierkante haakjes [ ]

Deze haakjes staan om woorden die in de gedrukte uitgave van de herziene Statenvertaling *cursief* staan. Omdat ik in dit boek de hele bijbeltekst cursief weergeef, maak ik gebruik van deze haakjes om deze woorden die cursief in de gedrukte uitgave staan te markeren. Deze haakjes geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands zijn ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken.

Nieuwe Testament

In de bijbelgedeelten van het *Nieuwe Testament* worden drie soorten haakjes gebruikt. Ik citeer wat hierover in het 'Voorwoord' van de TELOS-vertaling wordt gezegd:

'In de vertaling zijn drie soorten haakjes gebruikt:

Ronde haakjes ( )

Deze dienen uitsluitend om het lezen en begrijpen van de tekst te vergemakkelijken; zij geven aan dat een bepaald gedeelte een

soort tussenzin vormt die de eigenlijke loop van het verhaal of het betoog enigszins onderbreekt.

Vierkante haakjes [ ]

Deze geven aan dat de ingesloten woorden niet in de grondtekst voorkomen, maar in het Nederlands moeten worden ingevoegd om de tekst begrijpelijk te maken; deze woorden moeten dus altijd gelezen worden. Met name het (bepaalde) lidwoord ontbreekt nogal eens in het Grieks, waar dat in het Nederlands wel noodzakelijk is; aangezien verschillende uitleggers van mening zijn dat het al of niet voorkomen van het lidwoord vaak van grote betekenis is, is ernaar gestreefd dit overal in de vertaling tussen haakjes te plaatsen waar het in de grondtekst ontbreekt.

Scherpe haakjes < >

Deze geven aan dat de ingesloten woorden in sommige handschriften wel en in andere niet voorkomen.'

De brief aan de Filippiërs

Een verklaring van Paulus' brief, speciaal voor jou

Ger de Koning

De brief aan de Filippiërs

Inleiding

Lees de brief aandachtig een keer door.

Een weldadige warmte komt je tegemoet als je deze brief leest. Er is een hartelijke band tussen de schrijver ervan en de geadresseerden. En dan te bedenken dat er een groot verschil is in afstand en ook in omstandigheden. Paulus is in Rome, de geadresseerden wonen in Filippi. Hij schrijft niet vanuit een comfortabele woning of fraaie hotelkamer, maar vanuit gevangenschap. Een gevangene had toen niet de luxe behuizing die we vandaag hebben, althans hier in het Westen.

We krijgen in deze brief een kijkje in het hart van Paulus. Tijdens het lezen hoor je geen klaagzang hoe slecht hij het wel getroffen heeft. Eerder hoor je het zingen van zijn hart. Hoe kan dat? Dat kan, omdat zijn hart vol is van Christus. Hij wordt niet geleefd door de omstandigheden, hij zit niet te kniezen, hij moppert niet op de Heer, maar hij ziet Hem Die boven alle omstandigheden staat. Paulus beseft dat de omstandigheden waarin hij verkeert, in de hand van zijn Heer zijn.

Kijk, als je zo naar je leven kunt kijken, ben je niet stuk te krijgen. Dat lukt ons vaak niet. Dat weet de Heer. Daarom heeft Hij deze brief in de Bijbel laten opnemen. Hij neemt ons bij de hand om ons al lezend te leren hoe we door alle moeiten en ellende van het leven kunnen heengaan met blijdschap in ons hart. Paulus heeft dat ook niet van gisteren op vandaag geleerd. Daar heeft hij heel wat oefeningen voor doorgemaakt. Maar het is hem allemaal de moeite waard geweest. En als dat zo is voor hem, is dat ook zo voor jou en mij.

Ik noemde het woord 'blijdschap'. Dat kun je het sleutelwoord van deze brief noemen. Het doet weldadig aan, de apostel hier-

over steeds te horen spreken. Je merkt totaal geen terneergeslagenheid vanwege de situatie waarin hij is; totaal geen somberheid vanwege de ontwikkelingen in de gemeente. Vreugde vult zijn hart omdat hij Christus als het voorwerp van zijn hart heeft. Vreugde is er ook omdat de Filippiërs hem niet vergeten. Paulus waardeert het bewijs van hun liefde voor hem zeer. Wat kan het je goed doen als anderen laten blijken dat ze je niet vergeten, dat ze met je begaan zijn.

De eerste keer dat Filippi in de Bijbel wordt genoemd, is in *Handelingen 16*. Daar wordt bericht hoe Paulus en zijn metgezellen voet aan land zetten in Europa. Aangekomen in Filippi brengen ze daar het evangelie. Het resultaat van de prediking is het ontstaan van de eerste gemeente in Europa. Dat is niet zonder slag of stoot gegaan. Er is heel wat geslagen en gestoten. Paulus is er in de gevangenis terechtgekomen. Maar vanuit die donkere kerker heeft het licht van het evangelie gestraald.

Als Paulus zijn brief schrijft, is hij weer in gevangenschap. Sinds zijn eerste bezoek aan Filippi zijn ongeveer tien jaren verstreken. Maar de Filippiërs zijn hem niet vergeten en Paulus is hen niet vergeten. Er is regelmatig contact geweest. De Filippiërs hebben hem meerdere keren iets gestuurd voor zijn levensonderhoud. En als zij van zijn gevangenschap horen, vragen ze Epafroditus of hij Paulus wil opzoeken. Ze willen hem graag wat geven en dat kan Epafroditus mooi meenemen. Nou, dat is goed aangekomen. Deze brief die Paulus hun schrijft, getuigt daarvan.

Deze brief is eigenlijk een bedankbrief. Paulus spreekt zijn dank uit voor de gave die hij van de Filippiërs heeft gekregen. Meer nog dan voor de gave is hij dankbaar voor hun medeleven. Je proeft tussen de regels door hoezeer hij zich met deze gemeente verbonden voelt. De toon is vol liefde, de taal vol vertrouwelijkheid. Met deze gemeente kan hij de gevoelens van zijn hart delen. Hij weet dat ze hem zullen begrijpen. Erop te kunnen vertrouwen dat de ander je begrijpt, is een groot goed.

De Filippiërs van hun kant willen Paulus door hun gave verzekeren van hun liefde voor hem. Het is voor hen niet 'uit het oog,

uit het hart'. Ze houden hem in hun hart, ze denken steeds met dankbaarheid en ook met bezorgdheid aan hem. En Paulus denkt op zijn beurt weer aan hun bezorgd zijn om hem. Die zorg wil hij door zijn brief wegnemen. Dit spreekt toch wel op een bijzondere manier van de diepe genegenheid die er over en weer is. Wat een voorbeeld voor plaatselijke gemeenten in hun relaties onder elkaar en ten opzichte van dienaren van God.

Paulus zou Paulus niet zijn als hij niet van de gelegenheid gebruikmaakt om hen geestelijk te dienen. Op welhaast vriendschappelijke wijze deelt hij met de Filippiërs wat hij heeft meegemaakt. Het wordt geen leerstellige brief, maar een brief vol christelijke ervaring. Je komt er diepe zielsoefeningen in tegen. Het christendom bestaat niet alleen uit leer, maar ook uit (be)leven. Leer en leven horen bij elkaar, het een kan niet zonder het ander. In deze brief ligt de nadruk op leven, terwijl bijvoorbeeld in de *brief aan de Romeinen* de nadruk meer op de leer ligt.

Dit beleven of ervaren is tegelijk het doormaken van een geestelijke ontwikkeling. Het gaat niet alleen om een momentopname. Het is ook niet een zoektocht naar optimaal geluk. Geestelijke groei is een proces dat naar Gods wil en langs Gods weg moet gebeuren. Daarom is het nodig dat Christus centraal staat. Wat je moet leren, is je blik constant op Christus gericht te houden. Pas dan gaat het goed en zul je geestelijk groeien. Geestelijk groeien wil zeggen dat Christus steeds meer je hele hart, je hele bestaan vult, dat je Hem overal bij betreft, dat je niets meer zonder Hem doet. Durf jij te zeggen dat je al zover bent? Ik niet. De Filippiërs zijn dat ook niet.

Je kunt zeggen dat in deze brief de pelgrimsreis van de christen in de woestijn wordt beschreven. Een woestijn is geen aangename plek om te verblijven. Het is er droog, dor, dood. Dat is de wereld voor de christen. Maar de christen houdt zich niet bezig met de dingen om zich heen; hij houdt zich bezig met Christus in de hemel. Naar Hem is hij op reis. Dat doel vult zijn leven en is het motief om vol te houden. Het spoort hem aan tot grote activiteit. Hij geeft daarvoor alles op wat hem verhindert dat doel te bereiken.

In deze brief zul je woorden als ‘vlees’ (in de zin van het zondige vlees) en ‘zonde’ tevergeefs zoeken. Ze komen er niet in voor. Dat is niet moeilijk te begrijpen. Het gaat in deze brief niet om de worstelingen van het geloof. Worstelingen horen bij het gaan door een wereld die aan ons trekt. In deze brief is een man aan het woord van wie het hart vol is van Christus. Als je hebt geleerd je blik continu op Christus te richten, krijgt de verleiding geen kans zich aan je op te dringen. Ook moeilijkheden en problemen, twijfels en zorgen krijgen niet de kans zich tussen Christus en jou in te dringen. Christus is immers groter dan alle problemen. Betrek Hem erbij; het probleem verdwijnt dan niet, maar krijgt wel zijn aan Christus ondergeschikte plaats.

In plaats van worstelingen van het geloof zie je de kracht van de Geest. Waar Christus wordt gezien, is de Heilige Geest aan het werk. Waar het oog op Christus is gericht, kan de Heilige Geest verder werken. Daar krijgt de Geest vrij baan om het hart en het hele blikveld te vullen met de Persoon van Christus.

De brief telt vier hoofdstukken. In elk hoofdstuk is het onderwerp het leven van Christus.

- In *hoofdstuk 1* zegt Paulus dat het leven voor hem enkel en alleen bestaat uit Christus.
- In *hoofdstuk 2* zien we voorbeelden van het leven van Christus, hoe het zichtbaar is geworden, allereerst in Christus Zelf, daarna ook in enkele mensen.
- In *hoofdstuk 3* ontdekken we welke kracht dit leven bezit voor ieder die dit leven wil leven.
- In *hoofdstuk 4* worden we gewaar hoe dit leven in staat is de christen boven alle omstandigheden uit te tillen.

Lees nu de brief nog eens door.

Verwerking: Waarom is de brief aan de Filippiërs zo’n warme, hartelijke, vertrouwelijke brief?

Filippiërs 1

Aanhef, dankzegging en gebed | verzen 1-6

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Paulus en Timotheüs, slaven van Christus Jezus, aan alle heiligen in Christus Jezus die in Filippi zijn, met [de] opzieners en dienaars; 2 genade zij u en vrede van God onze Vader en van [de] Heer Jezus Christus. 3 Ik dank mijn God, telkens als ik u gedenk, 4 altijd in elk gebed van mij voor u allen met blijdschap biddend, 5 wegens uw gemeenschap met het evangelie van de eerste dag af tot nu toe; 6 in dit vertrouwen, dat Hij Die een goed werk in u begonnen is, het ook zal voltooien tot op [de] dag van Christus Jezus.

V1. Zoals gebruikelijk stelt Paulus eerst zichzelf als afzender aan de geadresseerden voor. Evenals hij vaker doet, betreft hij nog iemand bij het zenden van de brief. In dit geval is dat Timotheüs, zijn *“echt kind in het geloof”* (1Tm 1:2). In deze jongeman heeft Paulus een medewerker voor wie hij een speciale waardering heeft (Ep 2:20,22). De Filippiërs kennen hem. Dat Paulus zijn naam noemt als medeafzender, laat hun zien dat Timotheüs achter de inhoud van de brief staat. Dat is belangrijk, want Paulus hoopt hem ook binnenkort tot hen te zenden.

Dat hij Timotheüs als medeafzender noemt, wil niet zeggen dat ze de brief samen hebben geschreven. Uit de vele keren dat Paulus het woord ‘ik’ gebruikt, blijkt dat hij de eigenlijke schrijver is.

Verder valt op dat Paulus niet schrijft als apostel. Hij stelt zichzelf en Timotheüs voor als *“slaven van Christus Jezus”*. Een slaaf van Christus is door Hem gekocht om vrij te zijn. Wie zich echter realiseert wat de prijs is die de Heer Jezus heeft betaald, zal altijd Zijn slaaf willen zijn. Door over zichzelf en Timotheüs als slaven

te schrijven plaatst Paulus zichzelf op het niveau van de Filippiërs. De inhoud van brief wint niet aan kracht door er apostolisch gezag aan te verbinden. Het gaat om het voorleven ervan. Dat gebeurt in zijn leven als slaaf, niet op grond van zijn positie als apostel.

Zou hij als apostel hebben geschreven, dan zou het erop kunnen lijken dat je voor het opdoen van christelijke ervaring de status van apostel moet hebben. Maar de christelijke ervaring waarover hij het in deze brief heeft, is niet iets apostolisch; die ervaring ligt binnen het bereik van iedere 'gewone' christen. Het betreft iedere christen die een slaaf van de Heer Jezus is. Liefde voor de Heer Jezus is het motief om wat door de brief naar ons toe komt, in ons leven waar te maken. Het is niet een dictaat van bovenaf.

Dat Paulus werkelijk alle gelovigen op het oog heeft, zien we in de manier waarop hij zich tot hen richt. Hij schrijft "*aan alle heiligen*". Daarvan is dus niemand uitgesloten. Door het gebruik van het woord 'alle' maakt hij ook duidelijk dat hij boven alle partijen en verschillen staat. En omdat christelijke ervaring persoonlijk is, schrijft hij niet aan 'de gemeente in Filippi', maar aan de "*heiligen*". Deze heiligen zijn "*in Christus Jezus*". Dat geeft hun *geestelijke* positie aan. Ze zijn ook heiligen "*die in Filippi zijn*". Daarin zien we hun *aardse* positie.

In Filippi speelt zich hun maatschappelijke en gemeentelijke leven af; daar hebben zij hun verantwoordelijkheden en geven zij hun getuigenis. Dit kun je ook op jezelf toepassen. Je bent in Christus Jezus afgezonderd (dat is de betekenis van het woord 'heilig') van de wereld. Je hoort er niet meer bij. In Christus Jezus ben je afgezonderd om voor God te leven. Dat doe je in de plaats waar je woont, waar jouw leven van elke dag zich afspeelt.

Dat "*opzieners en dienaars*" apart worden genoemd, betekent niet dat zij een speciale status hebben. Het woord "*met*" heeft de betekenis van 'inclusief'. Ze worden dus op één lijn gesteld met de heiligen (vgl. Hd 20:28). Uit *Handelingen 20:17,28* en *Titus 1:5,7* blijkt dat 'opziener' hetzelfde is als 'oudste'. 'Oudste' wijst meer op de rijpheid van de persoon, het is iemand met een zekere le-

venservaring. Bij 'opziener' gaat het meer om de taak, het werk dat wordt verricht.

Het zou mij niet verbazen als jij met vragen zit over het aanstellen van oudsten. Daarover kan ik wel een paar dingen zeggen. In het Nieuwe Testament lees je drie keer over het aanstellen van oudsten (*Hd 14:23; 20:28; Tt 1:5*). Uit die teksten blijkt niet dat de gemeente ze aanstelt. Je leest over apostelen die ze aanstellen ten behoeve van de gemeente (*Hd 14:23*); je leest dat ze door de Heilige Geest 'gesteld' zijn (*Hd 20:28*); en je leest dat iemand anders ze namens een apostel aanstelt (*Tt 1:5*). Aangezien we geen apostelen meer hebben en er dus ook niemand meer namens een apostel kan handelen, wordt het moeilijk op grond van de Bijbel vandaag oudsten aan te stellen.

Zijn oudsten dan niet nodig? En wordt er niet in *1 Timotheüs 3:1-7* over de kenmerken van een opziener gesproken? Jazeker. Ik heb ook niet gezegd dat ze er niet meer zouden zijn. Ik heb alleen gezegd dat ze niet meer officieel door de gemeente kunnen worden aangesteld. Gelovigen die de Heer al wat langer kennen en hun weg met Hem gaan, worden aangespoord naar het opzierschap te streven (*1Tm 3:1*). Gelukkig zijn die plaatselijke gemeenten, die zulke mannen in hun midden hebben.

"Dienaars" zijn mensen die de zorg voor de materiële zaken op zich hebben genomen. Dat is geen lagere dienst dan die van de opziener, maar een andere. De opziener behartigt vooral de geestelijke belangen van de gelovigen. Ze hebben het beiden nodig om in hun dienst direct afhankelijk te zijn van de Heer. Zij mogen niet aan vriendjespolitiek doen. Aanzien van de persoon moet hun vreemd zijn. Alleen dan zullen ze hun werk tot nut van de heiligen en tot eer van de Heer kunnen doen.

V2. Paulus sluit zijn aanhef af met zijn gebruikelijke zegenwens. Voor hun gewone dagelijkse leven wenst hij zijn lezers het besef van "genade" en innerlijke "vrede" toe. 'Genade' is vrije, onverdiende gunst. Leven in het besef van verleende genade zal een leven zijn waarin de 'vrede' van God wordt ervaren.

Hij wenst hun toe dat die genade en vrede hun zal worden gegeven van de beide Goddelijke Personen met Wie zij in verbinding zijn gebracht. De Vader en de Heer Jezus stellen het grootst mogelijke belang in de gelovigen. Genade en vrede worden door de gelovigen genoten als er van hen uit de grootst mogelijke belangstelling is voor alles wat de Vader en de Heer Jezus aangaat. In het licht van deze brief kun je wel zeggen dat genade en vrede de hele christelijke ervaring omvatten. Alles wat je meemaakt in de vorming van je karakter als christen, kun je daarmee in verbinding brengen.

V3. Dankbaarheid is de grondtoon van de brief. Als Paulus aan de Filippiërs denkt, begint hij spontaan te danken. Misschien herken je dat. Als je aan bepaalde mensen denkt, krijg je daar ook bepaalde gevoelens bij die je soms gewoon niet kunt onderdrukken. Je gevoelens zullen aansluiten bij wat die mensen voor je betekenen. Heb je negatieve ervaringen met hen, dan zal, als je aan hen denkt, je hart niet echt overvloeien van dankbaarheid. Zijn het mensen aan wie je veel te danken hebt, dan ligt dat helemaal anders.

Wat maken goede herinneringen een mens gelukkig en dankbaar. Zo is dat hier bij Paulus als hij aan de Filippiërs denkt. Hij laat hun weten dat hij God voor hen dankt. God heeft ervoor gezorgd dat die band van gemeenschap er is.

V4. Paulus is helemaal vol van de betrokkenheid van de Filippiërs. Als hij God dan ook voor hen dankt, gaat hij tegelijk voor hen bidden. In elk gebed is het prijs: de Filippiërs komen erin voor. Daar kun je wel wat van leren. Zijn bidden voor hen is geen last, het is geen klaagzang tot God over hen, maar veroorzaakt een feestgevoel bij hem. Hij bidt *“met blijdschap”* en dat *“voor u allen”*, dus voor hen allemaal.

Het lijkt erop dat er geen uitzonderingen in die gemeente aanwezig zijn. Ze zijn allemaal volledig betrokken bij het evangelie dat Paulus predikt. Ook nu, terwijl hij in gevangenschap is, zijn ze deelgenoten van het evangelie. Ze staan nog steeds naast hem.

De gave die ze hebben gezonden, getuigt daarvan. Op zo'n gemeente ben ik wel een beetje jaloers. Jij niet?

V5. De Filippiërs zijn niet zomaar aardige mensen, ze zijn broeders en zusters van hem. Met hen deelt hij het geloof in de Heer Jezus en met hen deelt hij het getuigenis dat hij van Hem geeft. Ze hebben het evangelie aangenomen op de eerste dag dat ze het van hem hebben gehoord (*Hd 16:14,33-34*). Vervolgens zijn ze naast hem gaan staan in zijn prediking van het evangelie. Dat hebben ze niet alleen een keertje, in een opwelling, gedaan.

Er zijn christenen, die lopen ogenblikkelijk warm als er een grote actie voor het evangelie op touw wordt gezet. Prachtig, met zoveel mensen iets doen voor de Heer. Maar als de actie voorbij is en het gewone leven zijn gangetje weer gaat, is het ook voorbij met hun actief zijn in het evangelie. Dat is bij de Filippiërs anders. Hun betrokkenheid bij het evangelie is geen bevlieging, een tijdelijke aandoening, maar duurt "tot nu toe".

V6. Paulus is realist genoeg om te zien dat het 'tot nu toe' geen eindstation is. Er is voor de Filippiërs nog een weg te gaan. Maar hij heeft er alle vertrouwen in en hij ziet het eindpunt met vreugde tegemoet. De vruchten die hij bij hen waarneemt, zijn het resultaat van het goede werk van God in hun leven. Dat geeft hem vertrouwen voor de toekomst. Hij kent God goed genoeg om te weten dat Hij Zijn werk in hen zal voortzetten en afronden. De afronding zal komen "op [de] dag van Christus".

'De dag van Christus' is de dag dat Christus zal verschijnen in heerlijkheid. Het hele christelijke leven speelt zich af tussen twee dagen: 'de eerste dag' (*vers 5*) en 'de dag van Christus'. 'De eerste dag' is het begin van de wedloop, de dag dat zij (en wij) het evangelie hebben gehoord en aangenomen. 'De dag van Christus' is de periode waarin Christus openlijk de heerschappij over de wereld uitoefent (*Ps 2:8*). Voor ons begint die dag met het "in wolken worden opgenomen de Heer tegemoet in de lucht" (*1Th 4:16-17*), met direct daarop volgend het "openbaar worden voor de rechterstoel van Christus" (*2Ko 5:10*). Dan zullen we terugkijken op ons leven met de ogen van de Heer en tot dezelfde beoordeling ervan komen als

Hij. We zullen Hem gelijk zijn (1Jh 3:2). Gods werk in ons is dan voltooid.

Lees nog eens Filippiërs 1:1-6.

Verwerking: Wat kun jij leren van de manier waarop Paulus voor de Filippiërs dankt en bidt?

Paulus' liefde voor de Filippiërs | verzen 7-11

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

7 Het is immers terecht dat ik dit van u allen denk, omdat u mij in uw hart hebt, en u allen, zowel in mijn gevangenschap als in de verdediging en bevestiging van het evangelie, mededeelgenoten bent van mijn genade. 8 Want God is mijn Getuige hoezeer ik naar u allen verlang met [het] hart van Christus Jezus. 9 En dit bid ik, dat uw liefde nog meer en meer mag overvloeien in kennis en alle inzicht, 10 om te beproeven wat het beste is, opdat u zuiver en onberispelijk bent tegen [de] dag van Christus, 11 vervuld met [de] vrucht van [de] gerechtigheid die door Jezus Christus is, tot heerlijkheid en lof van God.

V7. Paulus gaat zijn voorgaande opmerkingen nu onderbouwen, dat wil zeggen zijn opmerkingen over zijn danken en bidden voor hen en over hun gemeenschap met het evangelie en dat God Zijn werk in hen zal afmaken. Al die positieve gedachten over hen noemt hij om meerdere redenen “terecht”. Eén reden is, dat zij hem in hun hart hebben. Ze denken niet zo af en toe aan hem, hij hoort helemaal bij hen. Ook al is hij lichamelijk afwezig, ze dragen hem in hun hart. Ze koesteren een voortdurende liefde voor hem. Hij voelt hun liefde voor hem.

Ik denk dat jij daarin de Filippiërs kunt navolgen. Jij kunt ook ‘Paulus’ in je hart sluiten, hem liefhebben. Dat doe je als je het onderwijs in zijn brieven liefhebt, die brieven leest en ter harte neemt. Je zult merken dat wat van de Filippiërs gezegd kan worden, dan ook van jou gezegd kan worden. Anderen zullen voor je danken en bidden, ze zullen opmerken dat je in en voor het evangelie leeft; ze zullen zien dat God in je werkt en dat Hij Zijn werk zal afmaken.

Een andere reden waarom het terecht is dat hij al die goede dingen van hen denkt, heeft te maken met hun praktijk. Ze hebben Paulus niet alleen in hun hart, hun liefde voor hem heeft ook handen en voeten. Ze zijn naast hem gaan staan in zijn verdediging

van het evangelie. Waar het evangelie wordt gepredikt, wordt het ook aangevallen. Samen met Paulus hebben ze de vijand weerstaan en anderen gewezen op de enige weg tot behoud en op alle zegen die het evangelie bevat. Hun eigen bekering is een bevestiging van de waarheid van het evangelie.

Er kan veel gediscussieerd worden over allerlei onderwerpen. Maar levende en levendige getuigen die vertellen wat er met hen is gebeurd door het aanvaarden van het evangelie, zijn niet te loochenen. Je zult die moeten doden om hun de mond te snoeren. En zelfs dan nog zullen ze blijven spreken (*Hb 11:4*). En wie meent de loop van het evangelie te stoppen door de predikers ervan in de gevangenis te werpen, vergist zich ook zeer. Dat is met Paulus gebeurd. Maar alles wat de vijand daarmee heeft bereikt, is slechts het openen van een nieuwe weg voor het evangelie.

“Mijn genade” waarover Paulus spreekt, is de genade die hem in staat stelt om zijn ketenen te dragen en het evangelie te verdedigen en te bevestigen. Hij ervaart zowel het opsluiten als het prediken als een persoonlijke (*‘mijn’*) genade. *‘In die genade’*, zo zegt hij tot de Filippiërs, *‘zijn jullie mijn “mededeelgenoten”*.’ Jullie allemaal delen in de genade die mijn deel is.’

Je ziet hoe Paulus en de Filippiërs een eenheid vormen. Samen iets delen bevordert de eenheid en gemeenschap. Maak jij jezelf een met werkers voor de Heer in hun omstandigheden en in hun werk? Dan zul je ook delen in de genade die zij daarvoor ontvangen. Het gaat niet om de personen, het gaat om God en de Heer Jezus. Waar het bewustzijn van genade toeneemt, zal ook de toewijding aan de Heer en de saamhorigheid van de gelovigen toenemen. Dat geldt voor de gelovigen die samen een plaatselijke gemeente vormen. Dat geldt ook voor de verhoudingen tussen een plaatselijke gemeente en een werker ergens in de wereld.

V8. Als er dan zo’n innige band van gemeenschap is, kan het niet anders of je wilt dat ook op de meest concrete wijze beleven. Je wilt elkaar zien en bij elkaar zijn. Paulus wil dat zij weten hoezeer hij hen liefheeft en naar hen verlangt. Dat hij God daarbij als zijn Getuige aanroept, is niet omdat hij bang is dat de Filippiërs hem

niet zullen geloven. Het is alsof hij voor zichzelf naar de krachtigste uiting zoekt om zijn verlangen naar hen te onderstrepen. Zijn verlangen naar hen heeft niets met menselijke sympathie te doen. Hij wil hen niet zien omdat ze aardig voor hem zijn. Hij wil bij hen zijn omdat zijn hart naar hen uitgaat.

Het woord "*hart*" is letterlijk 'ingewanden' en duidt de innerlijke emotie of genegenheid aan. Het zijn echter geen gewone menselijke emoties, het is de genegenheid "*van Christus*". Paulus laat hier zien dat zijn genegenheid voor hen vergeleken kan worden met de gevoelens van Christus voor de gemeente. Dan hebben we niet alleen de *aardige* broeders en zusters lief, maar *allen*, zonder onderscheid. Het is belangrijk zulke gevoelens te ontwikkelen in onze betrekkingen met onze broeders en zusters.

V9. Hij heeft al gezegd dat hij voor hen dankt en bidt en wat daarvoor de aanleidingen zijn (*verzen 3-5*). Nu vertelt hij wát hij aan God vraagt. Liefde beperkt zich nooit tot het noodzakelijke. Het hoort bij de aard van de liefde dat zij altijd overvloedt. Hier gaat Paulus zelfs zo ver, dat hij spreekt over "*nog meer en meer ... overvloeien*". Als de kraan van de liefde eenmaal is opengedraaid, wordt de stroom van liefde steeds groter.

Die stroom van liefde heeft wel een kanaal nodig. Liefde is nooit verkwistend of onberekenbaar. Daarom wenst hij dat hun liefde geleid zal worden door "*kennis en alle inzicht*". Liefde gaat niet dom te werk. Er is geestelijke 'kennis' nodig voor het uiten en bewijzen van liefde. Anders wordt liefde een uitgehold begrip. We moeten weten wat de Bijbel onder liefde verstaat. Dan zal nooit op iets het etiket 'liefde' worden geplakt wat in werkelijkheid een zondige verhouding is. Echte liefde zal juist op het zondige van een dergelijke verhouding wijzen. De zonde moet geoordeeld worden opdat Gods liefde weer kan worden genoten.

Aan zijn gebed om geestelijke kennis voegt Paulus nog toe 'en alle inzicht'. Je kunt wel iets weten, maar het is wat anders om daar op de goede manier en op de juiste tijd gebruik van te maken. Daar is inzicht in een bepaalde situatie of omstandigheid voor nodig. En niet een klein beetje inzicht, maar niets minder

dan 'alle' inzicht. Ga er maar aan staan. Nou, dat kunnen we uit onszelf niet. Daarom is een dergelijk gebed zo belangrijk. Dat kun je voor jezelf en anderen wel aan je gebedsonderwerpen toevoegen.

V10. Liefde, geleid door kennis en inzicht, is nodig "om te beproeven wat het beste is". Je ziet hoe positief hier alles wordt benaderd. Beproeven wat het beste is, is heel wat anders dan alleen maar mijden wat kwaad is, of krampachtig proberen niet te zondigen. 'Beproeven' wil zeggen nauwkeurig en zorgvuldig onderzoeken of iets echt is en vervolgens op grond van dit onderzoek je keus maken. Het is het beproeven of iets het waard is aangenomen te worden.

Iemand voor wie Christus alles is, neemt geen genoegen met iets wat minder is dan het beste. Het goede is niet goed genoeg, alleen het beste is goed genoeg. Bij de tijdelijke dingen zoek je toch ook naar het beste, waarom zou je dat dan niet bij de geestelijke dingen doen? 'Het beste' is alles waardoor je Christus beter leert kennen en waardoor je leven tot Zijn verheerlijking zal zijn.

Een paar voorbeelden. Je zult de beste bijbelvertaling willen gebruiken. Je zult bij een plaatselijke gemeente willen horen waar de Heer Jezus centraal staat en het Woord van God in zijn volle gezag wordt erkend. Je zult een beroep willen hebben waarin je tot Gods eer kunt werken. Je zult je vrije tijd willen besteden op een manier waarvoor je Hem kunt danken.

In deze enkele voorbeelden liggen keuzes opgesloten. Aan jou de keus om te gaan voor 'wat het beste is'. Als je daarvoor kiest, zal jouw handel en wandel in overeenstemming zijn met het licht en de volmaaktheid van God. In een duistere wereld zul je toenemen in zuiverheid en onberispelijkheid. Het is dus een groeiproces. Aan dat proces komt pas een einde als de "dag van Christus" aanbreekt of als de Heer jou vóór die dag tot Zich neemt.

Over 'de dag van Christus' heb ik al iets gezegd bij vers 6, aan het eind van het vorige stukje. Op die dag zul je volmaakt "zuiver en onberispelijk" zijn. Het is de bedoeling van God dat je daar nu al

aan werkt. Hij wil graag zien dat jij je ervoor inzet om op aarde al zo 'zuiver en onberispelijk' mogelijk te leven. Een 'zuiver' leven is een leven zonder bijbedoelingen, transparant, doorzichtig. Onreine motieven ontbreken daarin. Een 'onberispelijk' leven is een leven waaraan niemand aanstoet kan nemen. Om hierin aan Gods verlangen te beantwoorden moet je niet naar de wet kijken of jezelf wetten opleggen. Je moet alleen kijken naar Christus. Van Hem leer je dat alleen als liefde de drijfveer is, het door Hem verlangde resultaat verkregen wordt.

V11. Een leven zonder bijbedoelingen en onreine motieven is zeldzaam, maar niet onmogelijk. Het is haalbaar voor ieder in wiens leven Christus op de eerste en enige plaats staat. Zo'n leven zal lijken op een boom boordevol met vruchten. Het heeft zijn wortels in Jezus Christus en trekt zijn levenssappen uit Hem. De vrucht bestaat uit alles wat uit het leven voortkomt en waarvan je kunt zeggen dat het "*gerechtigheid*" of rechtvaardig is (*Ef 5:9; Gl 5:22*). Het heeft betrekking op alles wat je doet en zegt. Onrechtvaardig handelen is er niet bij. Je geeft ieder wat hem toekomt en bent eerlijk in je beoordeling van God, van andere mensen, van woorden en gebeurtenissen, van handelingen.

Dat is alleen mogelijk "*door Jezus Christus*". Daardoor is het hele pakket van alles wat je doet, die hele vrucht van de gerechtigheid, "*tot heerlijkheid en lof van God*", zowel nu als bij de verschijning van Christus en tot in alle eeuwigheid.

De vrucht van de gerechtigheid zien we bij de Heer Jezus in volmaaktheid in Zijn leven op aarde. Alles wat Hij doet, is een vrucht die gekenmerkt wordt door gerechtigheid, het recht van God. Zijn hele wandel is een rechtvaardige wandel.

Lees nog eens Filippiërs 1:7-11.

Verwerking: Welke redenen heb jij of kun je bedenken om naar een medebroeder of medezuster te verlangen?

De bevordering van het evangelie | verzen 12-18

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

*12 En ik wil dat u weet, broeders, dat mijn omstandigheden veel-
eer tot bevordering van het evangelie hebben gediend, 13 zodat in
het hele pretorium en aan alle overigen duidelijk is geworden dat
ik in gevangenschap ben om Christus' wil; 14 en dat de meesten
van de broeders in [de] Heer vertrouwen hebben gekregen door
mijn gevangenschap, om des te overvloediger het Woord <van
God> zonder vrees te durven spreken. 15 Wel prediken ook som-
migen Christus uit afgunst en twist, maar sommigen ook met
goede bedoelingen. 16 Dezen wel uit liefde, daar zij weten dat
ik tot verdediging van het evangelie ben gesteld; 17 maar de an-
deren verkondigen Christus uit partijzucht, niet zuiver, met de
bedoeling verdrukking aan mijn gevangenschap toe te voegen.
18 Wat doet het ertoe? In elk geval wordt op allerlei wijze, hetzij
onder een voorwendsel, hetzij in waarheid, Christus verkondigd;
en daarin verblijd ik mij, ja, zal ik mij ook verblijden.*

V12. Pas nadat hij zijn vreugde over de Filippiërs en zijn verlan-
gen naar hen heeft geuit, gaat Paulus iets vertellen over zijn ei-
gen omstandigheden. Als er een echte band van liefde is, mag je
rekenen op belangstelling van de ander voor jouw situatie. En
kijk eens hoe hij daarover vertelt. Echt niet om te klagen of om
de gedachten van de Filippiërs daarmee in beslag te nemen. Hij
hangt geen indrukwekkend verhaal op over de ontberingen die
hij te doorstaan heeft. Nee, hij wil graag laten zien hoe God, Die
boven alle omstandigheden staat, deze tot bevordering van het
evangelie gebruikt. Is dát nu niet de ware christelijke kijk op het
leven? Dat komt je niet aanwaaien, dat haal je niet uit een boekje,
maar dat moet je leren.

Het woord “*veeleer*” is in dit verband veelzeggend. Het wil zeg-
gen: in tegenstelling tot wat men zou verwachten. Paulus is in ge-
vangenschap. Het lijkt of de vijand een grote overwinning heeft
behaald. Mogelijk bewerkt dit ontmoediging bij de Filippiërs.
Maar bij Paulus is geen verslagenheid te merken. Integendeel, hij

bemoedigt de Filippiërs door hun te vertellen dat dit nou precies in Gods plan past. Wat de vijand ten kwade heeft gedacht, gebruikt God ten goede (*Rm 8:28; vgl. Gn 50:20*). Dat wil hij hun laten weten.

De uitdrukking “*ik wil dat u weet*”, gebruikt Paulus wel vaker. Dat doet hij als hij iets speciaals onder de aandacht wil brengen (zie *Rm 1:13; 11:25; 1Ko 10:1; 11:3; 12:1; 1Th 4:13*.)

De vijand denkt hem door zijn gevangenschap te hebben uitgeschakeld en daarmee het evangelie een gevoelige slag te hebben toegebracht. Maar zo is het niet! God opent juist daardoor nieuwe mogelijkheden voor de verkondiging van het evangelie. Wat de vijand heeft gedaan, is dus meehelpen aan de bevordering van het evangelie. De vijand heeft zijn bewegingsvrijheid beperkt, maar daarmee is zijn mond niet gesnoerd en nog minder zijn overtuiging aangetast. Paulus mag geboeid zijn, het Woord is niet geboeid (*2Tm 2:9*).

Zo hebben bijvoorbeeld heel wat soldaten, aan wie hij afwisselend vastgeklonken heeft gezeten (*Hd 28:16*), het evangelie gehoord, dat hij aan een ieder predikte die hem bezocht (*Hd 28:30-31*). Ze zullen met elkaar over deze merkwaardige gevangene hebben gepraat, gewend als ze waren aan de grofste verwensingen. De satan is door God gebruikt om de grootste evangelist aller tijden zelfs tot de keizerlijke garde de toegang te geven. Als vrij man zou hij daar nooit toegang toe hebben gekregen. Zo is het evangelie gekomen op plaatsen waar het anders nooit gekomen zou zijn. Je ziet hoe God spot met al het woeden van de satan, die tegen diens bedoeling in wordt gebruikt tot vervulling van Zijn plan.

V13. Door dit alles wordt ook overal en aan iedereen duidelijk dat Paulus daar niet is als een misdadiger die bezig is een terecht opgelegde straf uit te zitten. Hij is wel door de Romeinen gevangen genomen, maar weet dat hij geen gevangene van Rome is. Zo noemt hij zich nergens. Als hij over zijn gevangenschap spreekt, doet hij dat altijd in verbinding met Christus. Van Hem is hij een gevangene (*Ef 3:1; 4:1; Fm :9*), of, zoals hij het hier zegt, “*om Christus' wil*” is hij in gevangenschap. Hij aanvaardt zijn omstandighe-

den niet uit de hand van de vijand, maar uit de hand van Hem Die hij dient. Christus bepaalt zijn lot, niet de keizer van Rome.

V14. Er is nog een gevolg van Paulus' gevangenschap. Anderen, die zien wat voor getuigenis Paulus in zijn gevangenschap aflegt, vatten ook moed en gaan het woord van het evangelie prediken. Zij worden door zijn gevangenschap aangespoord het werk van het evangelie te gaan doen. Niemand mag het spreken van het Woord van God aan anderen overlaten. Ieder draagt daarvoor verantwoordelijkheid. Soms zijn er wel eens innerlijke hindernissen. Die kunnen voortkomen uit minderwaardigheidsgevoelens, het idee het niet zo te kunnen als die 'begaafde' broeder. Daar moeten we overheen geholpen worden.

Paulus wil geen verhindering zijn, net zomin als een broeder, tegen wie anderen opkijken, dat wil zijn. Soms helpt de Heer dan door zo'n broeder eens ergens anders heen te sturen. Het is dan een grote bemoediging, als je ziet dat anderen hun verantwoordelijkheid nemen en het Woord gaan prediken.

Paulus of welke begaafde broeder dan ook mag afwezig zijn, de Heer blijft dezelfde. In Hem hebben de Filippiërs vertrouwen gekregen. Zo kunnen we allen op Hem vertrouwen stellen om zonder vrees het Woord van God te durven spreken. Er mag geen vertrouwen in onszelf zijn. Dan kan de Heer niet werken. Als je echter in Hem je vertrouwen stelt, zul je eens zien waartoe Hij met jouw leven en getuigenis in staat is.

V15. De afwezigheid van de apostel geeft niet alleen ruimte aan de schuchteren onder hen. Er zijn ook mensen die de gelegenheid te baat nemen om zichzelf te presenteren. Nu kan hun ster gaan rijzen. Hun rivaal (want zo zien ze hem) zijn ze kwijt. Hij heeft geen invloed meer, denken zij. Zij proberen afbreuk te doen aan zijn gezag in de gemeente en proberen de gelovigen tegen elkaar uit te spelen. Afgunst en twist zijn de bronnen van waaruit zij Christus prediken. Ze zijn niet alleen uit op eigen aanzien, ze willen bovendien de gevangen apostel beschadigen. Hun bedoelingen zijn boosaardig.

Als je niet een beetje van de boosheid van je eigen hart kende, zou je zeggen: hoe is dat nou mogelijk. Maar ook vandaag komt het voor, dat dienaren van God erop uit zijn een gemeente voor zichzelf te winnen. Dat gaat dan ten koste van anderen die veel voor die gemeente betekenen.

V16. Als de dienaar wie dit onrecht wordt aangedaan, de gemeente, die hij heeft gediend, ziet als 'zijn gemeente', zal hij vleselijk reageren. Paulus geeft hier het goede voorbeeld. Hij scheert niet iedereen over één kam, hij maakt onderscheid naar de motieven. Zij die met goede bedoelingen prediken, doen dat uit liefde. Als liefde de drijfveer is, is er geen ruimte voor afgunst en twist. Dan aanvaarden we het, dat God de ander een bepaalde taak heeft toevertrouwd die niet de onze is. Jij hebt een andere taak dan ik heb. Het is van belang dat als een door God gegeven onderscheid te accepteren en daarnaar te handelen. Zij die zich door de liefde laten leiden, accepteren Paulus' specifieke taak om het evangelie te verdedigen.

V17. Het denken van "de anderen" is laag-bij-de-gronds. Hun voor het oor mooie woorden over Christus komen voort uit 'partijzucht'. Partijzucht is een woord waarin zelfzucht, eerzucht en ongezonde rivaliteit gecombineerd zijn. Zij zijn erop uit mensen om zich heen te verzamelen en zo een nieuwe partij te vormen. Dat zal de apostel niet leuk vinden, denken ze. Het zal hem wel extra in de verdrukking brengen. En hij kan er nog eens lekker niets aan doen ook. Dit denken maakt openbaar hoe ze zelf zijn.

V18. Dit zou ook inderdaad de reactie van Paulus geweest zijn als hij was zoals zij. Ook wij zouden ons kunnen opwinden over zoveel gemeenheid tegen ons persoonlijk. En nog te meer als we het werk dat we hebben mogen doen voor onze ogen zien afbreken! Is het geen tegenspraak in zichzelf om enerzijds Christus te verkondigen en anderzijds dat te doen met onzuivere motieven? Het lijkt toch ondenkbaar om de Naam van Christus als een dekmantel voor persoonlijke, egoïstische doeleinden te misbruiken?

Paulus laat zich helemaal niet op sleeptouw nemen door dergelijke overwegingen. Zijn reactie is van heel andere aard. Het lijkt

wel een overwinningsroep: “*Wat doet het ertoe?*” Denk niet dat het een uitroep van onverschilligheid of ongevoeligheid is. Met deze korte zin schuift hij alle tegenstand en bezwarende acties van de vijand opzij. Nee, hij denkt niet aan een rondzendbrief, waarin hij alle valse aanklachten weerlegt. Hij geeft de Filippiërs ook geen instructies, hoe ze deze gemene lieden moeten aanpakken.

Zijn reactie geeft zijn gezindheid aan en laat zien dat zijn hart gevuld is met Christus. Zijn vijanden vallen hem aan, maar hij verdedigt het evangelie en niet zichzelf. Daarom verwijst hij naar Christus. Zijn vijanden zijn mensen die niet boven zichzelf uitkomen. Hij staat echter boven de omstandigheden omdat Christus zijn hart vult.

Wat kan de vijand met zo’n man beginnen? Voor Paulus zijn Christus en de behoudenis van anderen belangrijker dan de vraag of hij het werk zelf kan voortzetten. Góð zet het voort. Dan doet het er niet toe wat er om je heen of met jezelf gebeurt. God heeft de regie, Hij is soeverein en gebruikt Zijn Woord voor Zijn doel, door wie en hoe het ook wordt gepredikt. Dat bewustzijn maakt Paulus blij en dat zal hem ook in de toekomst verblijden.

Het zal ook jou blij maken als je zo naar de omstandigheden leert kijken. Dan ben je echt onaantastbaar, niet omdat jij zo sterk bent, maar omdat Hij zo sterk is.

Lees nog eens Filippiërs 1:12-18.

Verwerking: Wat is het geheim om niet door de omstandigheden terneergedrukt te worden?

Christus groot maken in je lichaam | verzen 19-24

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

19 Want ik weet, dat dit mij tot behoudenis zal strekken door uw gebed en [de] bijstand van de Geest van Jezus Christus; 20 volgens mijn reikhalzende verwachting en hoop, dat ik in geen enkel opzicht beschaamd zal worden, maar dat met alle vrijmoedigheid zoals altijd ook nú Christus wordt groot gemaakt in mijn lichaam, hetzij door [het] leven, hetzij door [de] dood. 21 Want te leven is voor mij Christus en te sterven is winst. 22 Maar [moet ik blijven] leven in [het] vlees, dan is dat voor mij de moeite waard, en wat ik moet kiezen, weet ik niet; 23 maar ik word van beide kanten gedrongen: ik verlang ernaar heen te gaan en met Christus te zijn, <want> dit is verreweg het beste; 24 maar in het vlees te blijven is nodiger ter wille van u.

V19. In vers 12 heeft Paulus als zijn wil uitgesproken dat de Filippiërs iets zullen weten. Nu spreekt hij uit wat hijzelf “weet”. Iets weten betekent dat je kennis van iets hebt. Je hebt inmiddels wel begrepen, dat het weten van bepaalde dingen over God niet bedoeld is als voer voor je intellect. Alles wat je mag weten van God, alles waarvan Hij je in kennis stelt, heeft Hij je gegeven opdat het iets zal doen in je leven. Dat betreft niet alleen de kennis die je opdoet door middel van bijbelstudie. Het betreft ook de ervaringen die je in je geloofsleven hebt. Om dit laatste gaat het hier bij Paulus. Hij weet dat alles wat hem overkomt en waarover hij in de voorgaande verzen heeft gesproken, door God gebruikt wordt om hem het einddoel, de “behoudenis”, te doen bereiken.

De ‘behoudenis’ is hier natuurlijk niet de behoudenis op grond van geloof (Ef 2:8). Die bezit hij al. Nee, het gaat erom dat hij leeft in het besef dat alles in Gods hand is. Daardoor is hij er zeker van dat hij behouden door alle omstandigheden heen zal komen. Ja, dat hij door de omstandigheden als het ware gedragen wordt naar het einddoel toe en dat veilig zal bereiken. Hij ziet dat God de omstandigheden als een vervoermiddel gebruikt om hem te brengen waar Hij hem hebben wil.

Paulus ziet alles wat hem overkomt dus niet alleen in relatie tot het hier-en-nu – en dat is al heel waardevol –, hij ziet het ook allemaal in het perspectief van de toekomst. Alle gebeurtenissen in zijn leven zijn geen toevalligheden, maar een bijdrage aan een eindresultaat. Is het niet een grote bemoediging dat jij ook zo mag kijken naar alles wat er in je leven gebeurt?

Paulus vindt niet alleen rust in de gedachte dat alles in Gods hand is. Hij weet zich ook gedragen door het “gebed” van de Filippiërs. God gebruikt ook het gebed van de Zijnen om Zijn doel te bereiken. Daarin ligt voor jou en mij een machtige aansporing om veel te bidden voor anderen. Een prachtig voorbeeld van wat het gebed doet, lees je in *Handelingen 12:5-17*. Daarmee zijn de middelen van Gods zorg voor de Zijnen niet uitgeput. Paulus weet dat God de omstandigheden regeert en dat anderen voor hem bidden. Daarenboven heeft hij ook de innerlijke “bijstand [of ondersteuning] van de Geest”.

Iedere gelovige heeft de Heilige Geest inwonend ontvangen bij de bekering (*Ef 1:13*). Hij is de Geest van zoonchap, door Wie de gelovige de Vader kent, Hem ‘Abba, Vader’ noemt (*Rm 8:15; Gl 4:6*). Hij is de Geest door Wie de gelovige leeft, geleid wordt, wandelt en vrucht draagt (*Gl 5:16,18,22,25*). Paulus noemt Hem hier “de Geest van Jezus Christus”. Dat is niet voor niets. Door de Geest zo te noemen verbindt Paulus zijn leven en zijn omstandigheden met het leven van de Heer Jezus toen Hij op aarde was. Hij verbindt zijn leven tevens met de plaats waar de Heer Jezus nu is. “Jezus” is de naam van de Heer in Zijn vernedering; “Christus” is de naam van de Heer in Zijn verhoging.

De omstandigheden waarin de Heer op aarde verkeerde, waren vele malen zwaarder dan die van Paulus. Maar de Heer Jezus deed alles in de kracht van de Heilige Geest (*Hd 10:38*). De Heer Jezus is niet meer op aarde. Hij is verheerlijkt in de hemel. Zijn verheerlijking is het bewijs van Zijn overwinning over de wereld, de satan, de zonde en de dood. Daarom is Paulus ook niet terneergeslagen. Hij leeft bij en in die overwinning. Het volle resultaat daarvan zal te zien zijn bij de uiteindelijke behoudenis. Daar ziet hij naar uit.

V20. Dat Paulus niet terneergeslagen is, blijkt wel hieruit dat hij vol verlangen uitziet naar het groot maken van Christus in zijn lichaam. Christus wordt groot gemaakt als Hij dichter bij de mensen wordt gebracht. Je kunt dat vergelijken met de manier waarop een ster door middel van een telescoop dichterbij wordt gehaald. De ster verandert niet van grootte. De aandacht valt niet op de telescoop. Als je alleen náár en niet dóór de telescoop kijkt, zie je nog niets van de ster. Zo wil ook Paulus wegvallen, en zo moeten ook wij wegvallen, opdat Christus des te beter wordt gezien. Iets dergelijks zie je bij Johannes de doper (Jh 3:30).

De *“verwachting en hoop”* waarvan Paulus vol is, hebben twee kanten. Enerzijds rekent hij erop dat hij geen enkel aspect van wat hij altijd heeft gepredikt en in zijn leven heeft waargemaakt, zal moeten herroepen. Zijn gevangenschap is geen straf van God voor een verkeerde prediking of een verkeerd leven. Integendeel, en dat is de andere kant, hij rekent erop dat ook nú, nu hij in gevangenschap is, er geen enkele beperking is om *“met alle vrijmoedigheid”* Christus groot te maken in zijn lichaam.

Het middel om Christus dichterbij de mensen te brengen is ons lichaam. Door ons lichaam, in ons spreken en handelen, delen wij aan anderen mee wie we zijn. Als we onszelf belangrijk vinden, zullen we zo spreken en doen dat we daardoor de aandacht op onszelf richten. Als we Christus belangrijk vinden, zullen we zo spreken en doen dat Hij daardoor gezien wordt.

Paulus voegt er nog iets aan toe. Hij wil Christus groot maken in zijn lichaam zowel *“door [het] leven”* als *“door [de] dood”*. Dat is geen grootspraak van hem. Hij is slechts op één ding uit: de verheerlijking van Christus. Daar gaat het in zijn leven om en daar zal het ook om gaan als hij moet sterven. Als je zo tegen je leven en je dood kunt aankijken, wat moet je dan een vol leven hebben.

Johannes de doper is rond de dertig jaar als hij wordt onthoofd vanwege zijn trouwe getuigenis. Jim Elliot is nog geen dertig als hij met vier andere jonge mannen wordt gedood door Auka-indianen, die zij met het evangelie wilden bereiken. Als eenentwintigjarige student schrijft hij in zijn dagboek: ‘Verteer mijn leven,

God, want het is van U. Ik verlang niet naar een lang leven, maar naar een vol leven, zoals dat van U, Heer Jezus.'

V21. Zulke verlangens wens ik jou en mezelf van harte toe. Zulke verlangens worden vervuld in levens van mensen die het Paulus kunnen nazeggen, omdat ze hem navolgen: *"Te leven is voor mij Christus en te sterven is winst."* Dat zegt een man die al enkele jaren gescheiden is van zijn werk voor de Heer. Dat moet een grote beproeving voor hem zijn geweest. Maar daardoor heeft de Heer Zelf de plaats ingenomen van het werk. Paulus' leven is niet zijn werk, maar Christus. Het leven bestaat voor hem uit Christus. Christus is de inhoud van zijn leven, het kenmerk van zijn hele stijl van leven. Daarom is sterven ook winst, want dan zal hij bij Christus zijn. In 2 Korinthiërs 12:2-4 schrijft hij erover dat hij daar al een voorproefje van heeft gehad.

V22. Als Paulus een keus zou moeten maken, zou hij het moeilijk vinden om te kiezen. Hij beziet de twee mogelijkheden niet in het licht van wat het zou kosten, hij beziet ze in het licht van de voordelen. Doorslaggevend in zijn keus is het welzijn van de gemeente. Hij komt tot de goede keus door zichzelf en zijn eigen belang uit het oog te verliezen en door evenals Christus uitsluitend aan de behoeften van de gemeente te denken.

Hij weet heel goed dat blijven leven moeilijkheden zal betekenen. Die moeite ondergaat hij echter graag omdat het leven hem gelegenheden biedt om Christus in zijn lichaam groot te maken, om vrucht in zijn dienst voor Hem voort te brengen. Dat stelt je voor de vraag wat voor jou de moeite waard is om voor te blijven leven. Leef je bijvoorbeeld voor je hobby's, je favoriete sport, je geweldig uitdagende baan, of voor Christus alleen?

V23. In het afwegen van de twee mogelijkheden voelt Paulus zich heen en weer geslingerd. Beide mogelijkheden hebben iets heel aantrekkelijks, beide dringen ze zich aan hem op en strijden ze om de voorrang. Er is een groot verlangen om *"heen te gaan en met Christus te zijn"*. Het woord 'heengaan' betekent letterlijk 'losmaken'. Het is een woord dat wordt gebruikt voor het losmaken van de touwen van een schip, zodat het kan vertrekken. Je hoort

Paulus roepen: 'Los die touwen, die me aan de aarde binden; dan kan ik vrij heengaan om met Hem te zijn naar Wie mijn hele hart uitgaat.' Als hij daar zo over nadenkt, lijkt hem dat toch verreweg het beste. Er is ook niets wat daar bovenuit gaat. Het is het paradijs (*Lk 23:43*), waarin de gemeenschap met Christus volmaakt en ongestoord wordt genoten.

Mocht je wel eens iets van een zogenaamde 'zielenslaap' gehoord hebben, of daar nog eens van horen, dan is uit dit vers wel duidelijk dat daar helemaal niets van klopt. Met 'zielenslaap' wordt bedoeld dat een gelovige na zijn dood in een onbewuste toestand is. Maar het 'met Christus zijn' duidt op een volle, bewuste levensgemeenschap met Christus. Het sluit dus elke gedachte aan een zielenslaap uit (*vgl. Op 6:9,10*).

V24. Paulus heeft zijn voorkeur uitgesproken, maar zijn keus is dat hij "*in het vlees*" wil blijven. Dat betekent uiteraard dat hij in het lichaam wil blijven, dat hij wil blijven leven. In zijn afweging heeft hij de noodzaak van de dienst aan anderen het zwaarst laten wegen.

In Paulus zie je de ware dienaar. Hij denkt aan wat nuttig en nodig is voor anderen en geeft niet de voorrang aan zijn eigen verlangens. Daar kunnen jij en ik nog wel wat van leren.

Lees nog eens Filippiërs 1:19-24.

Verwerking: Waardoor laat jij je leiden als je voor een bepaalde keus komt te staan?

Wandelt waardig het evangelie | verzen 25-30

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

25 En in dit vertrouwen weet ik dat ik zal blijven en bij u allen zal blijven tot uw bevordering en blijdschap van het geloof; 26 opdat uw roem [nog] overvloediger is in Christus Jezus door mij, doordat ik weer bij u ben. 27 Alleen, wandelt waardig het evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik uw omstandigheden hoor, dat u vast staat in één geest, terwijl u één van ziel meestrijdt met het geloof van het evangelie 28 en u in geen enkel opzicht door de tegenstanders laat afschrikken. Voor hen is dit een bewijs van verderf, maar voor u van behoudenis, en dat van Godswege. 29 Want u is het geschonken, ten aanzien van Christus, niet allen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden, 30 daar u dezelfde strijd hebt die u in mij hebt gezien en nu van mij hoort.

V25. De liefde van Christus voor de gemeente beslist alles voor Paulus. Het is voor de gemeente goed om te blijven leven, dus zal hij blijven leven. Als je Christus en Zijn belangen op het oog hebt, zul je vrede en rust kennen. En hoe kun je de belangen van Christus behartigen? Door de belangen van de gemeente te behartigen.

Paulus' gemoed is tot rust gekomen. Zijn vertrouwen in de Heer is door deze oefeningen alleen maar versterkt. Hij heeft de zekerheid dat hij bij al zijn geliefde Filippiërs blijft. Het resultaat daarvan is dat de Filippiërs verder geholpen zullen worden op de weg van het geloof. En daaruit vloeit weer voort dat zij hun geloof met nog meer blijdschap zullen beleven.

Geloof is geen statische, orthodoxe zaak en ook geen saai of droevige zaak. Geloof is dynamisch, het zet mensen in beweging. Het is de bedoeling dat je groeit in je geloof. Met het toenemen van je geloof, het beter leren kennen van Wie en wat je gelooft, zal ook je blijdschap toenemen. Vanaf het begin horen geloof en blijdschap bij elkaar (*Hd 16:34*), zoals ook bekering tot God en

droefheid bij elkaar horen (2Ko 7:10). Laat zien dat je een blijde christen bent!

V26. Paulus verlangt ernaar weer bij de Filippiërs te zijn. Niet om dan allemaal bedankjes in ontvangst te nemen. Ook niet om bewonderd te worden voor de bijzondere ervaringen die hij heeft gehad. Nee, hij wil graag een bijdrage leveren aan de roem voor Christus Jezus. De gemaakte vorderingen op de weg van het geloof en de toegenomen blijdschap die door zijn dienst worden bewerkt, moeten niet tot zijn eer strekken, maar tot eer van Christus.

Telkens zie je hoe de dienaar verdwijnt om plaats te maken voor die Ene, van Wie het hart van de apostel vol is. Dat is hopelijk ook aanwezig bij ieder die een dienst aan jou doet en hopelijk ook aanwezig bij jou als jij een dienst aan een ander mag doen. Elke dienst heeft alleen waarde als de roem in Christus Jezus erdoor toeneemt.

V27. Met *vers 27* begint een nieuw gedeelte in de brief, dat doorloopt tot *hoofdstuk 2:11*. Tot nu toe heeft hij geschreven over zijn persoonlijke houding tegenover de Filippiërs, wat zij voor hem betekenen en wat hij voor hen kan betekenen. Nu gaat hij over tot een ander punt en dat is hoe het staat met de gemeente ten aanzien van Christus. Daarvoor richt Paulus zijn aandacht op de praktische toestand van de gelovigen, op hun wandel, hun gedrag, op dat wat de wereld van hen ziet.

Twee dingen staan hem hierbij voor ogen. In de eerste plaats dat ze onderling eensgezind zullen zijn en in de tweede plaats dat ze naar buiten toe niet bang zullen zijn voor de vijand. Deze twee aspecten werken op elkaar: als ze onderling eensgezind zijn, zullen ze kracht hebben om de vijand te bestrijden. *Vers 27* is een rijk vers. Het begint met wandel en eindigt met strijden, met in het midden het hart, ofwel geest en ziel.

Het eerste waarover hij hen aanspreekt, is hun wandel. Die behoort "*waardig het evangelie van Christus*" te zijn. Dat wil zeggen dat zij een wandel hebben die past bij de waardigheid van het

evangelie. Als we zeggen dat we het evangelie geloven, terwijl we leven zoals de wereld dat doet, werpen we een smet op het evangelie. We zijn dan geen waardige vertegenwoordigers van het evangelie.

Het woord 'wandelt' is verwant aan 'burgerschap' (Ep 3:20). Je kunt dat mooi vergelijken met de positie die de inwoners van Filippi hebben. De stad Filippi vormt een kolonie, een buitenpost van Rome. De stad ligt in een ver van Rome gelegen gebied, maar zij wordt bestuurd door de wetten van Rome.

In het verlengde daarvan kun je zeggen dat wij een voorpost van de hemel op aarde zijn, een stukje hemel op aarde. We zijn omgeven door vijanden. In deze vreemde wereld hebben we de eer hoog te houden van de eigenlijke plaats waar we thuishoren, de hemel. Onze conversatie, onze omgangsvormen, ja, ons hele gedrag moet in overeenstemming zijn met de waardigheid van de hemel waar we thuis horen. Door het evangelie zijn we burgers van dat hemelse rijk geworden en horen we daar thuis. Onze opdracht is om ons in overeenstemming daarmee te gedragen en in overeenstemming daarmee te wandelen.

Paulus wijst met grote nadruk op het belang van een waardige wandel. Enerzijds wijst hij erop dat hun wandel helemaal losstaat van zijn persoon. Of hij nu wel of niet bij hen is, dat doet er niet toe, ze zullen het samen moeten waarmaken. Anderzijds toont hij zijn diepe belangstelling ervoor, voelt hij zich er nauw bij betrokken. Hij wil namelijk graag bij hen zien of van hen horen dat zij het ook inderdaad waarmaken.

Samen vaststaan, daar gaat het om. En hoe doe je dat? Door allemaal eenzelfde overtuiging te hebben, eenzelfde doel na te streven. De aanval is hier gericht op de eensgezindheid van de christenen. Daarom luidt de oproep dat ze vast aaneengesloten moeten zijn. Tegenstrijdige belangen hollen de kracht uit. Een gemeenschappelijk belang bindt samen. Dat is "*één van geest*" zijn. Nu kun je eenzelfde overtuiging hebben, zonder dat er een verlangen is voor die overtuiging te stáán. Daarom is het vervolgens

belangrijk ook “*één van ziel*” te zijn (vgl. Hd 4:32). Bezieling ontbreekt zo vaak bij overigens best overtuigde mensen.

Zijn we overtuigd van de zaak waarvoor we staan en waarvan we tevens bezield zijn, dan gaan we de strijd aan. De inzet van de strijd is niet minder dan “*het geloof van het evangelie*”. Judas roept ook op tot strijd voor het geloof (Jd :3). Hij bedoelt daarmee dat we alle waarheden die God ons in Zijn Woord heeft meegedeeld, moeten vasthouden en verdedigen tegenover de aanvallen die de vijand erop doet. Paulus heeft het hier over het laten zien van de Persoon van de Heer Jezus in de wereld, met alles wat Hij is. Met Hem moeten we ons verbinden tegenover de vijandschap die het oproept. Wij hebben Hem aangenomen, en als we consequent zijn in het navolgen van Hem, zullen we delen in wat Hem wordt aangedaan.

V28. Als je zo samen met anderen meestrijdt, zal de vijand proberen je te intimideren. Hij zal allerlei middelen te baat nemen om je af te schrikken. Dit woord “*afschrikken*” is, zoals paarden aan het schrikken worden gemaakt, zodat ze weigeren verder te gaan. De duivel kan de gedaante van “*een brullende leeuw*” aannemen (1Pt 5:8). Hij kan op vele manieren zijn opengesperde muil laten zien. Maar als je vertrouwen op de Heer gericht blijft, zal hij je geen kwaad kunnen doen. De Heer heeft de wereld overwonnen (Jh 16:33) en de duivel tenietgedaan (Hb 2:14). Als je de vijand zo zijn plaats wijst, zal hij zijn onmacht moeten erkennen.

Die erkenning is tevens “*een bewijs van verderf*”. Het ‘bewijs van verderf’ ligt voor de tegenstanders daarin, dat wij ons niet door hen laten intimideren. Ondanks al de macht van de wereld waarover de tegenstanders kunnen beschikken, zijn ze machteloos tegen de macht van God. Hoe sterk de tegenpartij ook wezen mag, jij hoeft niet te vrezen. Dat wil niet zeggen dat je minderwaardig moet doen over zijn macht. Onderschat zijn macht nooit (vgl. Jd :9).

Tegenstand van de wereld is voor de gelovige altijd een bewijs van behoudenis. Dat lijkt een vreemde argumentatie. Om die te kunnen volgen moet je bedenken, dat we leven in een wereld waarover de Heer Jezus nog niet openlijk regeert. Je kunt je bij-

voorbeeld ook afvragen, waarom toegewijde gelovigen moeten lijden, waarom ze in de hoek zitten waar de klappen vallen. Als het de tegenstanders goed gaat en zij het zelfs voor het zeggen hebben, is dat niet het bewijs dat God aan hun kant staat. Het is precies omgekeerd. In 2 *Thessalonikers* 1:4-7 is de bewijsvoering dezelfde. Je leest daar dat de gelovigen nu worden verdrukt, maar dat zij met Christus zullen heersen wanneer Hij regeert. Het lijden van nu is het bewijs dat God aan de kant van de gelovigen staat.

V29. Strijd en lijden, tegenstand en tegenspoed, zijn geen abso-luut bewijs dat je aan de goede kant staat. Je kunt dat weten, het kan enige troost geven en je kunt het daarbij ook nog zien als een noodzakelijk kwaad, waaraan je je helaas niet kunt onttrekken. Toch is dat beneden de maat van het geloof. Lijden voor Christus is namelijk, hoe vreemd het misschien ook klinkt, een voorrecht. In Hem geloven is zeker een groot voorrecht, en zo ervaar je dat ook. Maar naast het voorrecht in Christus te mogen geloven, is het een even groot voorrecht voor Hem te mogen lijden (*Hd* 5:41; *1Pt* 4:13). Als wij dit lijden – in hoe geringe mate ook – niet ken-nen, moeten we ons vragen of we wel Godvruchtig leven (*zie* *2Tm* 3:12).

Het betreft hier het lijden “*ten aanzien van* [of: *voor*] *Christus*”. Dat is een lijden dat jouw deel wordt als jij in deze wereld de kant van een verworpen Heer gekozen hebt en je in gemeenschap met Hem je weg wilt gaan. Dat lijden zul je ondergaan als je de wereld ziet als een terrein waar voor jou niets te vinden en niets te verliezen is. Ben je daartoe bereid?

V30. Wat Paulus aan de Filippiërs schrijft, is geen studeerkamer-taal. De strijd die zij hebben, kent hij ook. Dat hebben ze bij hem gezien toen hij de eerste keer bij hen was (*Hd* 16:22). En nu hij in Rome in gevangenschap is, horen ze van zijn strijd door middel van het voorlezen van deze brief en de toelichting van Epafrodi-tus.

Paulus verbindt zich met de Filippiërs in hun strijd. Dat is ware broederlijke gemeenschap. Hij wil dat zij weten dat hij een met

hen is. Dat is het enige wat harten kan winnen. Dan kun je door de afstand lichamelijk gescheiden, maar in het hart innig met elkaar verbonden zijn.

Lees nog eens Filippiërs 1:25-30.

Verwerking: Hoe kun jij waardig het evangelie wandelen?

Filippiërs 2

Het ontbrekende in orde brengen | verzen 1-5

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Als er dan enige vertroosting in Christus, als er enige troost van [de] liefde, als er enige gemeenschap van [de] Geest, als er enige genegenheid en ontferming is, 2 maakt dan mijn blijdschap volkomen door hetzelfde te bedenken, terwijl u dezelfde liefde hebt, eenstemmig bent, het ene bedenkt. 3 [Doet] niets uit partijzucht of uit ijdele roem, maar laat elk in nederigheid de ander uitnemender achten dan zichzelf; 4 laat ieder niet [alleen] op zijn eigen [belangen], maar ieder <ook> op die van anderen zien. 5 <Want> laat die gezindheid in u zijn die ook in Christus Jezus was, ...

Inleiding. De hoofdstukken 2 en 3 vormen het hart van de brief. Ze horen bij elkaar. In hoofdstuk 2 stelt Paulus het leven van de Heer Jezus op aarde aan ons voor, zoals Hij toen was. In hoofdstuk 3 laat hij ons de Heer in de hemel zien, zoals Hij nu is.

In hoofdstuk 2 krijgen de Filippiërs (en wij) de gezindheid van de Heer Jezus voor de aandacht. We zien in dit hoofdstuk ook voorbeelden van mensen in wie die gezindheid aanwezig is. Die voorbeelden zijn Paulus, Timotheüs en Epafroditus.

Waarom krijgt de gezindheid van de Heer Jezus hier zoveel nadruk? Omdat er bij de Filippiërs een paar dingen nog niet helemaal in orde zijn. Daarop wil Paulus hen wijzen. Dat is nu echte liefde. Die is niet blind voor de onvolkomenheden van de ander. Echte liefde gaat altijd door, zowel met het dankbaar zijn voor alle ontvangen hulp en vriendschap als met het wijzen op wat beter kan. Echte liefde weet ook op welke manier op die onvolkomenheden gewezen moet worden. Gebeurt dit op de verkeerde

manier, dan wordt de ander ontmoedigd. De vermaning komt dan niet over. Paulus begint met aan te sluiten bij wat er allemaal al wel bij hen in orde is. Dit is een belangrijk uitgangspunt als je eens iemand moet vermanen of een aansporing wilt geven.

V1. In de *verzen* 2-4 staan enkele dingen waarin de Filippiërs zich blijkbaar wel wat kunnen verbeteren. Maar daar begint Paulus niet mee. De aanloop die hij neemt, is van bijzondere kwaliteit. Daarbij moet je weten dat het woord “als” waarmee *vers* 1 begint, hier niet een mogelijkheid aangeeft, maar een zekerheid. Je kunt het lezen als ‘omdat’. Paulus heeft medeleven van de Filippiërs ondervonden. Hij heeft “*vertroosting*”, “*troost*” en “*gemeenschap*” ontvangen en heeft bij hen “*genegenheid en ontferming*” voor hem opgemerkt. Dat is allemaal tot uiting gekomen in de gave die ze hebben gestuurd. Wat een blijdschap heeft hem dat gegeven! Zijn waardering daarvoor is groot.

Dat komt ook omdat de Filippiërs in de uiting van hun verbondenheid met hem zoveel van God en Christus hebben laten zien. Paulus heeft niet slechts ‘*vertroosting*’ ontvangen, het is “*vertroosting in Christus*”. In wat de Filippiërs hebben gedaan, is Christus bij hem gekomen en kostbaarder voor hem geworden. Hij heeft ook niet slechts ‘*troost*’ ontvangen, hij heeft de “*troost van de liefde*” van God gevoeld. En de ‘*gemeenschap*’ die hij heeft genoten, is niet die van menselijke sympathie, het is de “*gemeenschap van de Geest*”.

De drie-enige God is voor Paulus openbaar geworden in wat de Filippiërs voor hem hebben gedaan. Daarin heeft hij hun gevoelens van genegenheid gezien. Deze gevoelens zijn de gevoelens van de Heer Zelf, waarvan Hij vol is (*Jk* 5:11). Is het ook niet jouw verlangen dat jij voor je noodlijdende broeder of zuster zoiets mag betekenen?

V2. Tegen de achtergrond van alles wat zij voor hem hebben gedaan en wat zij voor hem betekenen, gaat hij hen nu op liefdevolle wijze vermanen. Al het goede dat ze in hun hart voor hem hebben, heeft hem blij gemaakt. Ze kunnen hem echter nog gelukkiger en blijer maken. Er ontbreekt nog iets. Zeker, hij ver-

heugt zich over hun liefde voor hem. Waarnaar hij nog verlangt, is dat zij die liefde ook onder elkaar zullen hebben. Als ze dat ook nog tonen, maakt dat zijn blijdschap volkomen.

Hij zoekt een weg om hun hart gewillig te maken de onenigheid op te lossen die is ontstaan tijdens zijn afwezigheid. Let erop dat hij geen verwijt uitspreekt over hun verdeeldheid. In een verhouding zoals die is tussen Paulus en de Filippiërs, past geen verwijt. Hij bewijst zijn liefde voor hen en zijn waardering van hun liefde voor hem. Hij doet dit door hen op zó'n wijze te vermanen, dat duidelijk is hoezeer het hem om hún belangen gaat.

Je ziet dat vermaningen altijd nodig zijn. Je treft ze in elke brief aan, ook in deze, die is gericht aan een gemeente waar op het eerste gezicht alles goed lijkt. Er kan veel waardering zijn, maar het kan altijd beter, het is nooit volmaakt. Vermaningen moeten ons oplettend maken dat een geest van zelfgenoegzaamheid niet de kans krijgt zich van ons meester te maken. Die kan zomaar opkomen als we opmerken dat er bij ons bepaalde verkeerde dingen niet zijn, die elders wel worden aangetroffen. We lopen dan gevaar dat we denken geen vermaning nodig te hebben.

Het eerste waaraan het ontbreekt, is *"hetzelfde te bedenken"*. Dat is niet: allemaal hetzelfde denken. Het is dat het denken van allen dezelfde kant op is gericht, dat er geen tegenstrijdige belangen zijn. Allen zijn samen vol van wat allen gemeenschappelijk bezitten. De gezindheid, het hart, het verlangen van allen is gericht op de Persoon van Christus.

Het lijkt op *"hetzelfde spreken"* wat je leest in 1 Korinthiërs 1:10,. Daar wordt ook niet bedoeld dezelfde woorden spreken, maar dat ze allemaal spreken over die ene Persoon, Christus, terwijl ieder dat doet op zijn eigen manier. Je kunt zeggen dat het in 1 Korinthiërs gaat om de belijdenis met de mond en hier over het hart. Het gaat hier dus dieper, om de oorsprong. Iedere gelovige die deel uitmaakt van een geloofsgemeenschap, moet ernaar verlangen dat Christus wordt verheerlijkt. Anders komt er verdeeldheid.

Dan hebben allen ook niet meer “*dezelfde liefde*”. Als Christus niet meer het voorwerp van je hart is, zal je liefde uitgaan naar andere dingen. De kloof in de geloofsgemeenschap wordt dieper. Je merkt dat aan het ontbreken van eenstemmigheid. De harmonie verdwijnt. Ieder gaat steeds meer zijn eigen gang, wordt steeds drukker met zijn eigen zaken.

“*Het ene*”, dat is Christus, wordt niet meer bedacht. Bij ‘hetzelfde bedenken’ gaat het om de eensgezindheid van de gelovigen, het hebben van dezelfde gevoelens en gedachten. Bij ‘het ene’ gaat het om het Voorwerp op Wie de gelovigen eensgezind al hun gedachten richten en aan Wie zij al hun gevoelens verbinden.

V3. Als Christus niet meer het centrum van het leven van de gelovigen is, ontstaan er gemakkelijk partijen. De eigen rechten en de eigen eer gaan dan een rol spelen. Ieder gaat praten voor en werken aan zijn eigen positie en zoekt daarin de erkenning van anderen. Zulk streven is ijdel, leeg, inhoudsloos. De roem die op deze wijze gezocht wordt, vergaat. Dat is het soort roem dat de kampioenen van de wereld bezitten. Even bekend, even geroemd, en even later verdwenen of zelfs verguisd. De hoogste roem voor de gelovige is door de Heer geprezen te worden.

Om die roem te oogsten moet je leren nederig te zijn. Nederigheid is een zeldzame eigenschap. Dat zie je wel in politieke debatten, maar ook in conflicten en zelfs bij gewone contacten. Steeds wordt geprobeerd de ander naar beneden te halen om zichzelf als beste aan te prijzen. Die neiging zit in ons allemaal. Echte nederigheid wordt alleen gevonden in de tegenwoordigheid van God. We moeten leren om nederig te zijn. Dat kunnen we leren van de Heer Jezus (*Mt 11:29*). Alleen als we in Zijn tegenwoordigheid zijn, kunnen we ertoe komen anderen uitnemender te achten dan onszelf.

We zien in die tegenwoordigheid wie we zelf zijn en wat de ander is voor Hem. Het gaat om het praktisch christelijk leven en dat wordt dáár het best gezien waar het meest van Christus zichtbaar wordt. Bij anderen zien we wat naar buiten komt en bij onszelf weten we ook wat er in ons hart leeft. We zien hoe anderen liefde

bewijzen en hoe weer anderen vrede-stichters zijn. We zien dat dit bij ons ontbreekt. Hebben we dan geen achting voor die anderen? Het gaat niet om de gave die iemand anders heeft, maar om de goede dingen die je bij hem opmerkt. Paulus gaat ervan uit dat je daar oog voor hebt.

De ander is degene die anders is dan jij bent. Het is iemand die van God andere dingen heeft ontvangen, tot andere dingen is geroepen, dan jij. Je wordt aangespoord de ander daarvoor te achten, zelfs met meer achting dan je voor jezelf hebt en tevens jezelf daarbij weg te cijferen.

V4. En Paulus gaat nog een stap verder. Hij zegt niet alleen dat je de ander moet achten, je moet ook zijn belang zien en zoeken. Dat wil met zoveel woorden zeggen dat van jou wordt verwacht dat je je inzet voor wat die ander nodig heeft. De bedoeling van jouw inzet is dat hij nog beter gaat functioneren als christen, dus nog meer gaat lijken op de Heer Jezus. De ander zo zien en zo benaderen lukt je alleen als je ziet op de Heer Jezus. Alleen als je naar Hem kijkt, hoe Hij op aarde heeft gewandeld, kun je het belang van de ander zien en zoeken.

V5. Daarom wil Paulus Hem aan je voorstellen. Dat doet hij, natuurlijk geïnspireerd door de Heilige Geest, op indrukwekkende wijze. Daarbij moet je steeds bedenken dat alle heerlijkheid die hij van de Heer Jezus noemt, tevens bedoeld is als een vermaning. De Heer wil dat we dezelfde gezindheid bezitten die Hij bezit. Die gezindheid moet de grondslag zijn van al je denken en handelen.

Alles wat hier over de Heer Jezus wordt gezegd, zal je tot aanbidding kunnen brengen. Dat zal ook vaak het resultaat zijn als je Hem zo voor ogen geschilderd krijgt. Toch is dat hier niet in de eerste plaats de bedoeling. De bedoeling is dat jij bij elke stap die je Hem ziet doen, jezelf afvraagt wat Zijn gezindheid daarbij is en dat vergelijkt met je eigen gezindheid.

De gezindheid van de Heer Jezus zal nooit de jouwe worden als je de wet als maatstaf neemt. Alleen het voorbeeld van de Heer Je-

zus geeft de gewenste uitwerking. God stelt ons een Persoon voor Die het hele welgevallen van Zijn hart is, opdat Hij kan opmerken wat in ons leven van Hem spreekt.

Lees nog eens Filippiërs 2:1-5.

Verwerking: Wat zou jij bij anderen willen verbeteren en hoe kun je dat realiseren?

De gezindheid van de Heer Jezus | verzen 6-8

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

..., 6 Die in [de] gestalte van God zijnde het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, 7 maar Zichzelf ontledigd heeft, [de] gestalte van een slaaf aannemend, de mensen gelijk wordend. 8 En uiterlijk als een mens bevonden heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot [de] dood, ja, [tot de] kruisdood.

V6. De gezindheid van de Heer Jezus komt in deze verzen voluit voor onze aandacht. Alleen als we die in ons opnemen en ons eigen maken, zijn we in staat te doen wat in de vorige verzen is gezegd. Dan kunnen we alle geschillen oplossen en in eenheid verder optrekken.

De gezindheid van de Heer Jezus komt tot uiting in Zijn vernedering. Elk onderdeel van Zijn weg naar beneden was voor Hem een vernedering. Hij kon niet hoger beginnen en niet lager eindigen. En elk onderdeel van Zijn vernedering deed Hij volkomen vrijwillig. Daar komt nog bij dat Hij niet telkens een stap naar beneden heeft gedaan en in die stap liet zien hoezeer Hij Zichzelf vernederde. Wat Hij heeft gedaan, was voortdurend bij Hem aanwezig in Zijn leven op aarde. Daarin zie je de betekenis van het woord 'ontledigd'. Dat is zoiets als afstand doen van Zijn reputatie. Hij heeft Zichzelf ontledigd van wat Hij als God bezat. Niets heeft Hij daarvan gebruikt in het belang van Zichzelf.

Toen Hij op aarde kwam, was er niets van Zijn Goddelijke heerlijkheid te zien (*Js 53:2-3*). Zijn hart was vervuld van die wonderlijke gezindheid die hier wordt voorgesteld. Zijn hele bestaan op aarde was van die werkelijkheid vervuld. Elk woord en elke handeling kwamen daaruit voort. In een gelovige wordt die gezindheid mogelijk wel eens gezien, maar in hoeverre zijn we ermee vervuld?

De beschrijving begint ermee dat Hij "*in de gestalte van God*" was. Dat maakt duidelijk dat Hij waarachtig God was. Dat bleef Hij

ook toen Hij Mens werd, want God kan nooit ophouden God te zijn. God heeft wel het recht en de mogelijkheid om Zich te openbaren op een manier die passend is voor de omstandigheden. Zijn vernedering is het bewijs dat Hij God is. Immers alleen God heeft het soevereine recht om Zijn absolute Godheid op deze wijze te verhullen. Dat Hij dit doet, komt voort uit Zijn liefde. Hij bleef, ook toen Hij op aarde was, in de gestalte van God. Hij deed geen afstand van Zijn Godheid, maar van alle rechten en voorrechten die Hij ook op aarde had kunnen laten gelden. Waar Hij Goddelijke kracht liet zien, was dat nooit voor Zichzelf, maar altijd voor anderen en nooit onafhankelijk van God.

Omdat Hij God was, betekende het aan God gelijk zijn voor Hem geen roof. Hij eigende Zich niet iets toe, wat niet van Hem was. De Heer Jezus was God, Hij was God de Zoon van eeuwigheid. Hij had een vóórbestaan bij de Vader, voordat de wereld was (*Jh 1:1; 17:5*). Hij was bij de Vader voordat de wereld was. Wat Hij van eeuwigheid was, achtte Hij ook geen roof in de zin van winst.

Lang geleden had de slang Adam het 'aan God gelijk zijn' voorgespiegeld. Adam was het niet en trachtte het te roven. De 'laatste Adam', de Heer Jezus, was God. Hij achtte het geen roof, maar ontledigde Zich. Het Griekse woord dat met 'roof' is vertaald, heeft namelijk niet alleen de betekenis van iets wat gestolen kan worden; het heeft ook de betekenis van iets kostbaars dat je niet graag prijsgeeft. Dat kostbare, Zijn Godheid, gaf Hij uiterlijk prijs, want Hij wilde de mensen gelijk worden.

V7. Hij moest gaan deelnemen aan Zijn eigen schepping en in Zijn schepping als Slaaf dienst gaan doen. Is er een groter contrast denkbaar? Hij was de Gebieder en werd de Dienaar. Hij Die opdrachten gaf, kreeg ze nu Zelf. Is het niet een van de grootste problemen voor jou en mij om van onze rechten af te zien en de ander te dienen? De Heer Jezus deed het. Hij heeft Zichzelf volkomen weggecijferd. Hij is ons Voorbeeld, we kunnen het alleen van Hem leren.

Het is ook van groot belang te zien hoe Zijn Slaaf zijn volledig met Zijn Mens zijn is verweven. Hij had als Mens op aarde kun-

nen komen en pas later kunnen beslissen om slaaf te worden. Toch deed Hij dat niet. Zoals Hij in de gestalte van God was en is, wat ziet op Zijn wezenlijke en waarachtige Godheid, zo heeft Hij de gestalte van een Slaaf aangenomen. Hij heeft maar niet een slavenkleed aangetrokken en de *rol* van slaaf op Zich genomen. Hij heeft Zich *niet voorgedaan* als slaaf. Nee, Hij was wezenlijk en waarachtig Slaaf, zowel innerlijk als uiterlijk. Zijn wezen was gehoorzaamheid, het enige waaruit het leven van een slaaf bestaat.

En het gaat nog verder: Hij blijft ook altijd slaaf (*Lk 12:37*), zoals deze volmaakte Persoon ook altijd Mens zal blijven. De gestalte van God heeft Hij niet aangenomen, dat *was* Hij – die van Slaaf wel, want dat *werd* Hij. Die gezindheid van dienen en Slaaf zijn is bijzonder mooi te zien in de voetwassing in *Johannes 13* (zie ook *Lk 22:27*). Opnieuw: Hij is ons Voorbeeld. Zoals Hij naar ons toe is gekomen, als Slaaf, in Zijn slavenkleding, zo behoren wij elkaar te benaderen met de bereidheid elkaar in nederigheid te dienen (*1Pt 5:5*). Een slavenkleed trekken we niet zo vlug aan. We vinden dat het ons niet staat, we voelen er ons niet zo lekker in. Of wel soms?

V8. Hier wordt benadrukt dat de Heer Jezus Mens is geworden. Hij is de mensen gelijk geworden en ook uiterlijk als een mens bevonden. Dat Hij “*uiterlijk een mens bevonden*” is, slaat niet in de eerste plaats op wat andere mensen in Hem vonden, maar op wat God in Hem vond. God heeft in de Heer Jezus een Mens gezien zoals Hij Zich die wenste. Hij was vol vreugde over alles wat uiterlijk van Hem zichtbaar werd, elke daad, elk woord, Zijn hele houding. Hij gaf daarom Zijn getuigenis uit de hemel: “*Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden*” (*Mt 3:17*).

Hij was de Mens Die in alles beantwoordde aan wat God met de mens had bedoeld. Hij was werkelijk Mens, niet God in een menselijk omhulsel. Hij leek niet alleen op een mens, Hij was er helemaal aan gelijk (*Rm 8:3*), maar wel met uitzondering van de zonde (*Hb 4:15*). De mensen konden Hem zien en horen, ze konden begrijpen wat Hij zei en deed. Hij was (en is nog steeds) waarachtig Mens met een menselijke geest en een menselijke ziel en een menselijk lichaam.

Toen Hij op aarde was, viel Hij niet op tussen de mensen. Hij liep niet met een stralenkrans om Zijn hoofd zodat iedereen aan Hem kon zien dat Hij bijzonder was. Toen men Hem gevangen wilde nemen, moest Judas de vijanden op een speciale manier laten zien Wie ze moesten hebben (*Mt 26:48*). De mensen in Zijn omgeving hebben gezien dat Hij vermoeid was en dat Hij honger of dorst had. Hij heeft al de behoeften en zwakheden van een mens gekend.

Als Mens is Hij wel op volstrekt unieke wijze geboren. Door Zijn geboorte uit Maria is Hij waarachtig Mens. Hij is echter niet verwekt door een zondige vader, maar door de Heilige Geest (*Mt 1:20; Lk 1:35*). Dit verandert niets aan Zijn volkomen en vrijwillige vernedering, een vernedering die zijn eindpunt nog niet had bereikt. Maar is het voor ons niet moeilijk om onopvallend onze weg te gaan? Hij had Zich met alle eer kunnen laten binnenhalen toen Hij Zijn schepping binnentrad. Hij had Zich tijdens Zijn verblijf op aarde kunnen omgeven met alles wat indruk maakt op mensen. Maar Hij koos ervoor om in een veracht achterafplaatsje – Nazareth – bij een onbeduidende familie Zijn loopbaan op aarde te beginnen.

Het was voor Hem een vernedering om Mens te worden. Het was een vernedering om als Mens Slaaf te zijn. Toch was Zijn vernedering als Mens en Slaaf niet genoeg. De vernedering kon nog dieper. Daarom ging Hij nog dieper. Hij had na een volmaakte dienst kunnen terugkeren naar Zijn Vader. Hij hoefde niet te sterven, maar Hij werd gehoorzaam tot de dood, ja, de kruisdood. Hij heeft Zichzelf totaal weggecijferd. Hij dacht alleen aan anderen.

Hij, Die gehoorzaamheid niet kende, werd gehoorzaam tot de dood. Gehoorzaam zijn was iets wat de Heer Jezus niet kende. In de hemel kon Hij daarmee niet vertrouwd worden gemaakt. Daar gaf Hij bevelen aan engelen en werd Hij door hen gehoorzaamd (*Hb 1:7*). Hij moest gehoorzaamheid leren. Maar voor Hem was het leren om gehoorzaam te zijn anders dan wanneer wij leren om gehoorzaam te zijn. Wij zijn van nature ongehoorzaam (*Ef 5:6*). Wij leren gehoorzaamheid door correctie. Dat was bij Hem niet

zo. Bij Hem hoefde nooit iets gecorrigeerd te worden. Bij Hem was geen opstandige wil, er was niets wat niet onderworpen was.

Het leren van gehoorzaamheid had voor Hem de betekenis van *het innemen van een positie, waarin gehoorzaamd moest worden*. Nooit was Hij in een positie geweest die gehoorzaamheid vroeg. Dat leerde Hij toen Hij op aarde kwam (*Hb 5:8*).

Zijn gehoorzaamheid vond haar hoogtepunt in Zijn sterven. Zijn dood was de uiterste gehoorzaamheid, het eindpunt ervan. Hierna kon er niets meer komen. Maar Zijn vernedering kon nog dieper en maakt tegelijk de wijze waarop Zijn gehoorzaamheid eindigde zonder weerga. Hij stierf geen gewone dood, maar *de kruisdood*, de verschrikkelijkste en meest verachtelijke wijze waarop een mens kan sterven. Zo stelde men alleen een ongehoorzame slaaf terecht. Je kunt geen dood bedenken die gruwelijker en vernederender is. Die dood stierf de volmaakte Dienaar. Vrijwillig en met geen andere wens dan volkomen gehoorzaam te zijn eindigde Hij op deze wijze Zijn loopbaan op aarde.

Altijd heeft Hij de laagste plaats ingenomen. We zien dat bij Zijn geboorte in Bethlehem, tijdens Zijn leven in Zijn omgang met de mensen, en ten slotte ook in Zijn dood. Hij liet het toe dat mensen die Hij kwam dienen, Hem op de meest oneervolle wijze om het leven brachten. Hij, Die zo hoog verheven was, ging de weg tot in de diepste vernedering. Hij zag af van alle rechten die Hem eigen waren, zowel in de hemel als op aarde, om Zijn vijanden te dienen. Van grote hoogte kwam Hij naar beneden, vrijwillig, gedreven door liefde voor Zijn God en Vader. Zou die grote vernedering jou en mij niet bereid moeten maken om het naar verhouding kleine stapje naar beneden te doen om de ander te dienen? Die gezindheid behoort in ons te zijn.

Lees nog eens Filippiërs 2:6-8.

Verwerking: Ga de stappen van vernedering nog eens na die de Heer Jezus heeft gezet, aanbid Hem ervoor en vraag Hem je te helpen Zijn voorbeeld in Zijn gezindheid na te volgen.

De verhoging van de Heer Jezus | verzen 9-11

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

9 Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de Naam geschonken die boven alle naam is, 10 opdat in de Naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, 11 en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God [de] Vader.

V9. *“Ieder die zichzelf vernedert, zal worden verhoogd” (Lk 14:11b).* Dit vers is algemeen geldig, maar het geldt toch wel heel speciaal voor de Heer Jezus. Je hebt in het vorige stukje gezien op wat voor indrukwekkende wijze Hij Zichzelf heeft vernederd. Waar ik hier nog even op wil wijzen, is het grote contrast tussen Hem, Die ook ‘de laatste Adam’ wordt genoemd (1Ko 15:45, zie de verklaring van dit vers in ‘Rotsvast’ deel 2) en de eerste Adam. De eerste Adam heeft zichzelf willen verhogen door te luisteren naar de satan, die aan Eva voorspiegelde dat de mens kon worden als God (Gn 3:5). Het gevolg was schaamte, wegkruipen voor God en weggestuurd worden uit het paradijs. Wat een vernedering. *“Want ieder die zichzelf verhoogt, zal worden vernederd” (Lk 14:11a).*

En dan hebben we het nog niet eens over de omstandigheden waarin de gehoorzaamheid op de proef werd gesteld. De eerste Adam bevond zich in de meest ideale omstandigheden om te gehoorzamen. Overal om zich heen zag hij de goedheid van God. De laatste Adam bevond zich in de meest ideale omstandigheden om *ongehoorzaam* te zijn. Overal zag Hij de zonde en de gevolgen van de zonde om Zich heen. Elk contrast dat je ontdekt tussen de eerste en de laatste Adam maakt je bewondering voor de Heer Jezus groter.

De grootste waardering komt van God. Hij heeft met groot welgevallen de weg van vernedering gezien die de Heer Jezus vrijwillig aflegde. Hij kende ook volmaakt alle gevoelens van Zijn Zoon tijdens het gaan van die weg. Alles in de Zoon was gericht

op de Vader. Kon God wel op een andere manier reageren dan Hem na die enorme vernedering uitermate te verhogen?

De Heer Jezus heeft Zichzelf vernederd, Hij heeft niet Zichzelf verhoogd. Ook dit is een aspect dat Zijn heerlijkheid als Mens voor ons weer groter maakt. Nooit heeft Hij Zijn eigen eer gezocht (*Jh 8:50*). De Vader heeft Zijn Zoon verheerlijkt (*Jh 8:54*). God heeft Hem terstond verheerlijkt (*Jh 13:32*). Hij heeft Hem opgewekt uit de doden en Hem een plaats van eer gegeven aan Zijn rechterhand en Hem *“vanwege het lijden van de dood met heerlijkheid en eer gekroond”* (*Hb 2:9*).

God kon Hem onmogelijk in de dood laten. Hij verdiende het opgewekt te worden, omdat Hij in alles volmaakt was gebleken. Daarom is Hij *“uit de doden opgewekt door de heerlijkheid van de Vader”* (*Rm 6:4*). Als Mens is Hij nu door het rechtvaardig handelen van God verhoogd aan de rechterzijde van de troon van de Majesteit in de hemelen. Toen de Heer Jezus Mens werd en naar de aarde kwam, daalde God neer in liefde. De verhoging is daarentegen niet een kwestie van liefde, maar van gerechtigheid. De plaats van opperste eer en majesteit komt Hem met recht toe!

In verbinding met die boven alles en allen verheven plaats heeft God Hem ook een *“Naam geschonken die boven alle naam is”*. In die Naam geeft God Zijn eigen, persoonlijke welgevallen in de Mens Jezus Christus aan. Wat die Naam precies is, zegt Paulus niet. Misschien is die naam de *“Naam die niemand kent dan Hijzelf”* (*Op 19:12*). Dat zou passen bij de beloning van een overwinnaar (*Op 2:17*). Mogelijk is het de naam *“Heer”* van *vers 11*. Het is niet de naam ‘Jezus’, want die kreeg Hij al bij Zijn geboorte (*Mt 1:21*). Het gaat hier om een naam die Hij heeft gekregen als de door God verhoogde Mens.

Omdat er geen nadere invulling aan de Naam wordt gegeven, lijkt de nadruk te vallen op het feit van de naamgeving, op de betekenis van het woord ‘naam’. De naam drukt in de Schrift het innerlijk wezen of de kenmerken van iemand uit. Welnu, niemand kent de Zoon dan de Vader (*Mt 11:27*). De naam zegt iets over de persoon. Niemand dan alleen God kent het wezen van Zijn

Zoon Die leefde als Mens op aarde in volkomen gehoorzaamheid aan God, terwijl Hij tevens Zelf God is. Dat geheimenis is niet door mensen te doorgronden en zal eeuwig voor hen verborgen blijven.

Mogelijk dat de Naam, Hem door God geschonken, daarop aansluit, want nooit eerder was Hij als Mens in de hemel. Nooit eerder was er een mens die daar de hoogste plaats van eer en aanzien als loon toebedeeld kreeg. Met Zijn Naam is ook gezag verbonden. Als de Heer Jezus spreekt over *“vergaderd zijn in Mijn Naam”* (Mt 18:20), wordt er ook geen naam genoemd. Deze uitdrukking vestigt de aandacht op de erkenning van Wie Hij is en het gezag dat daarbij hoort. De Naam die Hij van God gekregen heeft, geeft er uitdrukking aan dat Hij Degene is Die verhoogd is boven alle schepselen en dat Hij daarover gezag heeft. Nog een aspect is, dat ‘de naam’ samenhangt met iemands faam of reputatie. De Bijbel spreekt wel over ‘mannen van naam’ (bijv. Gn 6:4; Nm 16:2).

V10. De naam van de Heer Jezus zal in het vreedrijk de aarde vervullen (Ps 8:2,10). *“In de Naam van Jezus”* zal eens elke knie zich buigen. Het is een extra genoegdoening die God aan de Heer Jezus schenkt. Als de naam ‘Jezus’ zonder toevoeging van bijvoorbeeld ‘Heer’ of ‘Christus’ wordt gebruikt, is dat gewoonlijk om te herinneren aan het verblijf van de Heer Jezus op aarde. Het is de Naam die doet denken aan Zijn vernedering.

Toen Hij op aarde was en voor Zijn omgeving bekend was als ‘Jezus’, werd Hem geen eer gegeven. Hij werd gehoond en mishandeld, bespot en verworpen en ten slotte vermoord. Maar eens komt Hij terug. Dan niet nog een keer als de nederige Mens. Nee, dan komt *“de Heer Jezus van [de] hemel met [de] engelen van Zijn kracht, in vlammend vuur, als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Heer Jezus niet gehoorzamen”* (2Th 1:7-8). Dan is er geen mogelijkheid meer om zich vrijwillig voor Hem te buigen, zoals dat nu nog steeds wél kan.

In Jesaja 45:21-23 lees je dat elke knie zich zal buigen voor God, Jahweh. Hier lees je dat elke knie Zich zal buigen voor de Heer Jezus. Dit is een van de vele bewijzen dat de Heer Jezus, de Mens

geworden Zoon van God, Dezelfde is als God, Jahweh Die in het Oude Testament Israël tot Zijn volk uitkoos. In *Jesaja 45* betreft het alleen elke knie *op aarde*. Hier in *Filippiërs 2* wordt de sfeer van huldebetoon uitgebreid naar *de hemel* en naar wat *onder de aarde* is. Geen enkele knie zal zich aan dit eerbetoon kunnen onttrekken.

“Elke knie” benadrukt dat het om iedere individu gaat. Iedere persoon zal zich persoonlijk heel bewust voor Hem buigen. Dat geldt voor ieder van de overpriesters en schriftgeleerden die in Hem een concurrent zagen, een bedreiging van hun positie onder het volk. Zij wilden Hem daarom niet en zochten telkens een gelegenheid om Hem om te brengen. Ook Judas, die Hem overleverde, zal zijn knie voor Hem buigen. Pilatus zal zijn knie voor Hem buigen. Hij wist dat de Heer Jezus onschuldig was, maar hij gaf Hem toch over om gekruisigd te worden.

Op elk terrein waar een mens zich kan bevinden, zal ieder zich voor Hem buigen. “*In de hemel*” zal elk schepsel dat met grote instemming en vol vreugde doen. Tot in eeuwigheid zal daar Zijn lof worden gezongen. Ook “*op de aarde*” zal ieder Hem eren, hoewel in het vrederijk veel mensen dat slechts geveinsd zullen doen (*Ps 18:45*). In de eeuwigheid, als God bij de mensen woont, zal ook op aarde alles tot in eeuwigheid de lof van de Heer Jezus verkondigen. Ook “*onder de aarde*” zal ieder wezen de knie voor Hem buigen. Daar, waar alle ongelovigen zijn, samen met de duivel en zijn handlangers, zal iedere aanwezige de knie buigen. Ze kunnen niet anders dan, al is het knarsetandend, zich buigen voor Hem Die eens alle schijn tegen Zich had.

Een illustratie van een gedwongen eerbetoon zie je in het boek *Esther*. Een zekere Haman is erop uit Mordechai, een type van de Heer Jezus, te doden, omdat Mordechai zich niet voor hem buigt. Als blijkt dat Mordechai het leven van de koning heeft gered, wil de koning Mordechai daarvoor eren. God zorgt ervoor dat Haman wordt gedwongen dat te doen (*Es 6*). Zo zal God ervoor zorgen dat de Heer Jezus de eer krijgt die Hem toekomt voor alles wat Hij heeft gedaan.

V11. De gebogen knie van ieder wezen toont een houding van huldebetoon. Maar daar blijft het niet bij. Ook de tong van ieder wezen komt in beweging. Er zal hardop worden gezegd dat de eens vernederde Jezus "Heer" is. Niemand zal er meer aan twijfelen dat Hij alle gezag in handen heeft, elke onzekerheid daarover is dan volledig verdwenen.

Voor jou die gelooft, is het nu al zo dat God Hem "*alle macht gegeven heeft in hemel en op <de> aarde*" (Mt 28:18), ook al zie je in de wereld om je heen nog niet alle dingen aan Hem onderworpen (Hb 2:8). Nu ben je in je belijdenis van Hem als 'Heer' nog een uitzondering. Dan niet meer. Dan is er geen enkele proteststem te horen. Dat komt niet omdat zo'n stem overstemd wordt, maar die stem *is* er gewoon niet. 'Elke knie' en 'elke tong' laat geen uitzondering toe.

En dit massale en algemene eerbetoon wordt door Hem als het ware doorgegeven aan God de Vader. Tot in alle eeuwigheid zal alles wat de Heer Jezus heeft gedaan en wat God met Hem heeft gedaan tot heerlijkheid van God de Vader zijn.

Weet je nog wat de aanleiding was voor dit indrukwekkende Voorbeeld? Ons te laten zien wat de gezindheid van de Heer Jezus was op aarde, een gezindheid die ook in ons behoort te zijn. Als je dan daarbij ziet hoe God dat beloont en wat tot in eeuwigheid het resultaat is, vind je daarin dan geen enorme aansporing om je die gezindheid eigen te maken? Ik wel en jij ongetwijfeld ook.

Lees nog eens Filippiërs 2:9-11.

Verwerking: Vertel God dat je het volledig eens bent met Zijn verhoging van de Heer Jezus.

Lichtdragers | verzen 12-16

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

12 Daarom, mijn geliefden, zoals u altijd gehoorzaamd hebt, niet alleen <zoals> in mijn aanwezigheid, maar nu veel meer in mijn afwezigheid, bewerkt uw eigen behoudenis met vrees en beven; 13 want het is God Die in u werkt, zowel het willen als het werken, om Zijn welbehagen. 14 Doet alles zonder mopperen en tegenspreken, 15 opdat u onberispelijk en rein bent, onbesproken kinderen van God te midden van een krom en verdraaid geslacht, waaronder u schijnt als lichten in [de] wereld, 16 terwijl u [het] Woord van [het] leven vertoont, mij tot roem tegen [de] dag van Christus, dat ik niet tevergeefs gelopen of tevergeefs gearbeid heb.

V12. In de voorgaande verzen heb je de Heer Jezus gezien. Ik denk dat het jou net zo is gegaan als mij: als je Hem zo ziet, vergeet je alles en word je helemaal door Hem in beslag genomen. Nu brengt Paulus je weer terug in de realiteit van het leven. Het is diezelfde realiteit van het leven waarin de Heer Jezus heeft geleefd.

Wat Paulus gaat zeggen, sluit dan ook helemaal op het voorgaande aan. Vandaar dat hij *vers 12* begint met “*daarom*”. Hij richt zich weer tot de gelovigen in Filippi die hij “*mijn geliefden*” noemt, een prachtige en vooral ook waarachtige aanspreekvorm. Hij smeert hun geen stroop om de mond, maar benadrukt de innige liefde die hij voor hen heeft. Zij zijn voorwerpen van zijn liefdevolle zorg. In zijn zorg voor hen wil hij dat zij, wat hij hun over Christus heeft verteld, nu ook in praktijk brengen.

De gehoorzaamheid van Christus is hun tot voorbeeld gesteld. Die moeten ze nu navolgen. Hij stimuleert hen daartoe, door te wijzen op de gehoorzaamheid die ze al hebben laten zien toen hij bij hen was. Het zal iemand ertoe aanzetten zijn best voor iets te doen, als je hem herinnert aan de goede resultaten die hij daarmee al heeft behaald.

Nu was het misschien voor de Filippiërs betrekkelijk eenvoudig om gehoorzaam te zijn aan het Woord van God toen Paulus nog bij hen was. Hij streed toen voor hen. Je herkent dat wel. Van iemand die zich voor jou inzet en bij wie je een goed voorbeeld ziet, gaat een stimulerende werking uit. Valt zo iemand weg, dan ligt het gevaar van wegzakken op de loer. Paulus is niet meer bij hen. Nu moeten ze de strijd alleen voeren en hun *“eigen behoudenis”* bewerken. Dat kunnen ze niet meer aan Paulus overlaten. Het komt nu aan op eigen inzet om de uiteindelijke behoudenis te bereiken.

‘Behoudenis’ is hier, zoals overal in de brief, toekomstig. Het ziet op een situatie dat er geen gevaren meer zijn die ons geloofsleven kunnen bedreigen en dat geen vijand meer te vrezen is. Zover is het nog niet zolang we op aarde leven. Om veilig het einddoel te bereiken zul je al je energie moeten inzetten. Het woord ‘bewerken’ wordt gebruikt voor het bewerken van een stuk land. Daarmee ben je nooit klaar. Altijd is er onkruid te wieden, bijvoorbeeld het veroordelen van kwalijke gedachten.

Dit ‘bewerken’ moet gebeuren *“met vrees en beven”*. Dat duidt op het besef dat het niet om zomaar iets gaat en dat je jezelf onmachtig kunt voelen om de gevaren te trotseren die de weg zo moeilijk begaanbaar maken.

Het is dus jouw verantwoordelijkheid om je ervoor in te zetten dat je het einddoel ongeschonden bereikt. Als je werkelijk met en voor de Heer leeft, zal dat je intense verlangen zijn. Je zult ook voelen dat je zelf niet tegen de gevaren opgewassen bent die je leven bedreigen. Je vreest en beeft als je je eigen kracht afmeet naar de omstandigheden waar je doorheen gaat.

V13. Dan komt er nu een enorme bemoediging: dit is allemaal het bewijs dat God in je werkt. Je bent niet aan jezelf overgelaten en ook niet alleen op je eigen kracht aangewezen. Voor de Filippiërs is de apostel er niet meer, maar God is er wél (*Hd 20:32*). Hij blijft bij hen en Hij is het Die in hen werkt. Het is Zijn welbehagen mensen te brengen naar de plaats van redding bij Zichzelf. Hij

geeft hun daarbij de kracht om dat einddoel ook te bereiken (vgl. Hb 13:21).

Je ziet hier dus een nauw samengaan van je eigen verantwoordelijkheid en Gods werk. Hoe het precies werkt, is niet uit te leggen. Eén ding is zeker: als jij doet wat God je opdraagt, geeft Hij jou de kracht om dat te volbrengen. Deze stelling geldt voor elke situatie waarin je komt.

V14. Als een grote hindernis op weg naar de uiteindelijke behoudenis noemt Paulus “*mopperen en tegenspreken*”. De geschiedenis van Israël, Gods aardse volk, geeft een aantal staaltjes van deze uitingen tijdens hun reis door de woestijn (1Ko 10:10; Ex 14:11; 15:24; 16:2; 17:3; Nm 14:2; 16:11). Dit kwaad stak ook al in de vroegste dagen van de gemeente de kop op (Hd 6:1). Het sluimert in ieder van ons. Het is het gevoel van ontevredenheid, misdeeldheid, alsof jij degene bent die altijd de klappen krijgt, en natuurlijk onverdiend. Je vindt dat jij altijd de minste karweitjes moet opknappen en dat je, als je eens iets goeds hebt gedaan, daarvoor niet de waardering krijgt die je verdient.

De stap van ‘mopperen’ naar ‘tegenspreken’ is snel gezet. Je neemt het niet langer. Je begint alles wat je moet doen, te betwisten en erover te discussiëren. De toon is gezet voor onvrede en onenigheid. De gezindheid van de Heer Jezus is volledig uit beeld, de onderlinge eensgezindheid is ver te zoeken, de behoudenis loopt gevaar.

Kijk, omdat Paulus dat zo goed door heeft, spoort hij aan “*alles*” te doen zonder mopperen en tegenspreken. Dus niet alleen de dingen waarvan jij het nut inziet of waarvoor je de nodige waardering krijgt. Bij ‘alles’ gaat het in dit verband om alles wat de onderlinge eensgezindheid bevordert. Denk aan het voorbeeld van de Heer Jezus.

V15. Als je mopperen en tegenspreken geen kans geeft, is de weg vrij voor alle positieve uitingen die vervolgens worden genoemd en die precies aangeven wat Christus Zelf openbaarde. Zo zou

de gemeente, ieder lid ervan, altijd moeten handelen, in wat voor omstandigheden ze zich ook bevindt.

“*Onberispelijk*” wil zeggen dat er niets is in je leven waarop een ander de vinger kan leggen. Dat is meer uiterlijk. “*Rein*” betekent ‘onvermengd’, dat ziet meer op je karakter, je innerlijk, het hebben van slechts één verlangen en niet van twee walletjes willen eten. In deze twee kenmerken herken je duidelijk de Heer Jezus. Het gaat hier echter niet om Hem, maar om jou.

Paulus gaat verder. Het gaat erom, zegt hij tegen de Filippiërs (en tegen jou en mij), dat jullie “*onbesproken kinderen van God*” zijn. ‘Onbesproken’ wil niet zeggen dat er nooit over je gepraat mag worden. Maar wat is de aanleiding daartoe? Je wordt hier aangesproken als een kind van God. Je bent een kind van God omdat je uit Hem geboren bent. Je hebt dus Zijn natuur (2Pt 1:4). De natuur van God is licht en liefde (1Jh 1:5; 4:8,16). Dat moet ook in jouw leven openbaar worden. Als er iets van je oude leven zichtbaar wordt, ben je niet meer ‘onbesproken’. De mensen kunnen je dan daarop aanspreken. God zal je dan daarop aanspreken.

In je oude leven onderscheidde je je niet van “*een krom en verdraaid geslacht*”. Je maakte deel uit van een geslacht, een mensensoort, dat erop uit is anderen te verleiden tot slechte daden. Nu hoor je daar niet meer bij, maar je staat er nog wel midden in. Het is nu Gods bedoeling dat je te midden van die mensen schijnt als een licht. Als kind van God ben je een lichtdrager in een wereld die in duisternis is gehuld, die van alle Goddelijk licht is afgesloten.

Het waarachtige Licht is door de wereld verworpen (Jh 1:5). In Zijn genade heeft God niet alle licht uit de wereld weggenomen. Nu zijn wij, de kinderen van God, het licht van de wereld (Mt 5:14).

V16. En hoe kunnen de mensen dat licht waarnemen? Als jij “[*het*] *Woord van [het] leven vertoont*”, dat wil zeggen als je Christus laat zien in je leven (1Jh 1:1-2). In *Johannes 1:4* vind je die bijzondere verbinding tussen licht en leven ook.

Nadat Paulus het over de verhoudingen tussen de Filippiërs onderling heeft gehad, spreekt hij hier dus over hun gedrag in de wereld. Dat laat zien hoe nauw het een met het ander samenhangt. Als gelovigen onderling verdeeld zijn, is dat een zaak die in de wereld niet onopgemerkt blijft. Elke verdeeldheid is iets waarover we ons moeten schamen.

Als we onderlinge verdeeldheid willen voorkomen, is het inderdaad nodig zo laag mogelijk te gaan in het tegemoetkomen aan anderen. Ik laat hier de noodzaak van scheiding tussen gelovigen in geval van zonde buiten beschouwing. Daar spreken andere brieven duidelijke taal over. Hier gaat het om mijn gezindheid, en daarop mag niets aan te merken zijn, niet door God, niet door mijn medegelovigen en niet door de wereld.

Paulus verbindt de praktijk van de Filippiërs aan de verantwoording die hij moet afleggen voor de rechterstoel van Christus. Het heeft hem enorm veel gekost om de Heer Jezus bij de Filippiërs te brengen en hen op de weg van het geloof te houden. Hij heeft ervoor “gelopen”. Paulus verwijst hiermee naar een onderdeel van de Olympische Spelen. Deelnemers daaraan onderwierpen zich tien maanden lang aan hard trainen en een zware discipline.

Hij heeft ervoor “gearbeid”. Dat woord geeft aan dat hij een geestelijke en lichamelijke inspanning heeft verricht, waarvan hij zwaar vermoeid is geraakt. Het zal toch niet waar zijn dat dit allemaal “tevergeefs” is geweest? De Filippiërs zullen het er toch niet bij laten zitten? Dit klemmende beroep van iemand die zich zo voor hen heeft ingezet, kan toch niet onbeantwoord blijven? Het zou behalve schade voor hun eigen ziel en oneer voor de Heer Jezus, ook grote ondankbaarheid betekenen tegenover deze man aan wie ze zoveel te danken hebben.

Lees nog eens Filippiërs 2:12-16.

Verwerking: Wat geeft jou het snelst aanleiding om te gaan moppen en hoe wapen je je daartegen?

Paulus cijfert zichzelf weg | verzen 17-24

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

17 Maar ook al word ik als een drankoffer uitgegoten over de offerande en bediening van uw geloof, dan verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen. 18 En u evenzo, verblijdt u, en verblijdt u met mij. 19 Maar ik hoop in [de] Heer Jezus Timotheüs spoedig naar u toe te zenden, opdat ook ik welgemoed mag zijn als ik uw omstandigheden weet. 20 Want ik heb niemand van gelijke gezindheid [als hij], die zo trouw uw belangen zal behartigen, 21 want allen zoeken hun eigen [belang], niet dat van Jezus Christus. 22 En u kent zijn beproefdheid, dat hij, zoals een kind zijn vader, met mij in het evangelie heeft gediend. 23 Hem nu hoop ik onmiddellijk te zenden, zodra ik mijn omstandigheden heb overzien. 24 Maar ik vertrouw in [de] Heer, dat ik ook zelf spoedig zal komen.

V17. Het vorige stukje is geëindigd met roem die Paulus wenst te hebben door de wandel van de Filippiërs. Je zou dan kunnen denken: ‘Zoekt Paulus nu toch niet een beetje zijn eigen belang?’ Maar van die gedachte worden we in het eerste vers van dit stukje wel verlost. Daarin spreekt hij over twee soorten offers. Hij noemt zichzelf een “*drankoffer*” en hij spreekt over de “*offerande*” van het geloof van de Filippiërs.

Om te weten wat hij daarmee bedoelt, moet je iets weten van de offers van het Oude Testament. Het volk Israël kende een uitvoerige offerdienst. Het boek *Leviticus* is grotendeels gewijd aan de offers die het volk mocht – en in een aantal gevallen moest – brengen. Ook in andere bijbelboeken komen regelmatig offers voor. Offers waren er in verschillende vormen. Je kon verschillende dieren offeren, maar je kon ook iets anders dan een dier offeren. Een drankoffer bijvoorbeeld, en daarmee vergelijkt Paulus zichzelf, is een offer van wijn.

De wijn werd uitgegoten of geplengd (vandaar de naam ‘plengoffer’, zoals dit offer ook wel wordt genoemd) over het hoofdoffer

(Nm 15:1-12). Het was dus een bijkomstig, hoewel heel waardevol, offer. Wijn is een beeld van de vreugde (Ri 9:13). Alle offers verwijzen naar de Heer Jezus. Het plengoffer doet denken aan de vreugde waarmee de Heer Jezus Zich heeft overgegeven. God wil dat we ook daaraan denken als we Hem offers aanbieden. Offers aanbieden wil zeggen Hem iets vertellen over onze bewondering voor de Heer Jezus.

Paulus heeft dat wel begrepen. Hij past het zelfs toe op zijn eigen leven. Hij wil een drankoffer zijn. Hij wil door zijn dood God een extra aanleiding geven om Zich te verheugen bij de vreugde die Hij al geniet door het offer van de Filippiërs (Fp 2:17). Het is ook voor Paulus een vreugde als hij eraan denkt dat hij zijn hele leven heeft gegeven om anderen, onder wie de Filippiërs, als een offer aan God aan te bieden (Rm 15:16).

De apostel ziet heel hun geloof en dienstbetoon als een offer aan God. Zij stellen hun lichamen als een levende offerande (Rm 12:1). Dat vormt voor hem het hoofdoffer. Hun geloof is actief in het offeren van zichzelf en het dienen van God en anderen. Dat vindt Paulus groter dan zijn leven. Zijn martelaarsdood zal daar als een veel kleiner drankoffer over uitgegoten worden (2Tm 4:6).

Paulus is niet uit op eigen eer. Zijn werk is een soort aanvulling op dat van de Filippiërs. Hij is tevreden met die plaats. Hij kan zo spreken, omdat hij niet ziet op het zijne, maar alleen op dat van anderen (zie vers 4). Hij volgt het voorbeeld van de Heer Jezus dat hij hun eerder heeft voorgehouden. Op deze manier is hij zelf een voorbeeld in dat waartoe hij de Filippiërs oproept.

Als Paulus eraan denkt dat zij hun geloof 'bedienen', dat wil zeggen dat zij hun leven als een offer aan God aanbieden, vloeit zijn hart over van blijdschap. Daar gaat het hem om in zijn leven. Die resultaten verlangt hij te zien in hen die hij het evangelie heeft gebracht en onderwijs heeft mogen geven. Want dan wordt God geëerd en is er vreugde bij Hem over hen. Dan is er bij hem ook overvloed van blijdschap als hij denkt aan zijn dood. Hij heeft alles er voor over dat Christus in levens zichtbaar wordt tot vreugde van God. In die blijdschap deelt hij.

V18. Hij roept de Filippiërs op zich met hem te verblijden. Hun geloof en het zijne vormen één geheel. Hun gemeenschappelijke dienst is tot welbehagen van God aan Wie dit offer wordt opgedragen. Als je je leven zo bezieet, jouw geloof gekoppeld aan dat van anderen en de goede uitwerking die dat op elkaar heeft, klim je boven de omstandigheden uit. Je wordt als Paulus, een man die alle reden tot droefheid heeft, maar zelf blij is en die anderen oproept tot blijdschap.

Paulus bedoelt niet te zeggen dat een gelovige continu in een jubelstemming moet zijn. Hij spreekt even verder over droefheid op droefheid (*vers 27*). Zijn blijdschap is dus niet een overspannen geestelijke emotie. Hij kan blij en bedroefd tegelijk zijn (2Ko 6:10). Als hij op de omstandigheden ziet, kan hij bedroefd worden. Ziet hij op de Heer, dan is hij blij. Omstandigheden kunnen veranderen, de Heer niet. Daarom kan er in zijn hart altijd blijdschap zijn en is het niet nodig aan de droefheid ten onder te gaan.

V19. Na de voorbeelden van toewijding die je in de Heer Jezus en daarna in Paulus hebt gezien, komen nu nog twee voorbeelden van toewijding: Timotheüs en Epafroditus. Eerst Timotheüs. Paulus wil hem naar de Filippiërs toesturen. Daaraan zie je dat zijn zorg voor hen niet ophoudt, hoewel hij de Filippiërs aan Gods zorg heeft toevertrouwd. Het een sluit het ander niet uit. Jij mag ook in liefde en geloof alles wat je bezighoudt aan God overgeven. Dat sluit niet uit, dat je ook praktische invulling kunt geven aan je liefde en je geloof.

Het sturen van Timotheüs is geen impulsieve handeling die in strijd is met het feit dat hij alles aan God heeft overgegeven. Daarom staat er zo nadrukkelijk: *"Ik hoop in de Heer Jezus."* Hij doet het *"in de Heer Jezus"*, in gemeenschap met en onderworpenheid aan Hem. Hij is ervan overtuigd dat hij hierin de goedkeuring van de Heer heeft.

In het zenden van Timotheüs heb je een nieuw bewijs van de onbaatzuchtigheid van de apostel. Hij had Timotheüs graag bij zich willen houden. Hij denkt echter niet aan zichzelf, maar aan de gelovigen en wat zij nodig hebben. Tevens zal Timotheüs hem

kunnen vertellen hoe het met de Filippiërs gaat. Hij heeft daar grote belangstelling voor.

Echte verbondenheid neemt geen genoegen met een globale indruk van de situatie, ook al zijn er geen redenen voor zorg. Echte belangstelling is niet vluchtig, maar diepgaand en verheugt zich erin de bijzonderheden te kennen van de voorwerpen van de liefde. Paulus is niet bang dat hij negatieve berichten te horen zal krijgen. Daarvoor kent hij hen te goed. Maar juist het kennen van alles wat hen betreft, zal zijn gemoed goeddoen.

V20-21. In de nadere toelichting die hij geeft om Timotheüs te sturen, beluisteren we een mineurtoon. Hij verklaart de zending van zijn geliefd kind hiermee, dat er niemand is die zo gezind is als hij. De keus is beperkt tot één persoon. Alle anderen die eventueel naar Filippi konden worden gezonden, hebben daarvoor niet de juiste geestelijke instelling.

Timotheüs is een echte belangenbehartiger. En dat gaat dan niet om zijn eigen belangen, het gaat om de belangen van anderen. Daarin lijkt Timotheüs op de Heer Jezus (zie *verzen 3-4*) en ook op Paulus (2Ko 12:14). De Filippiërs krijgen door zijn zending daarvan ook het profijt. Als je goed leest, zie je hoe het behartigen van de belangen van de Filippiërs gelijkstaat aan het zoeken van het belang van Jezus Christus. Zoek je het belang van de ander, dan zoek je het belang van Christus (*vgl. Mt 25:40*). Is dat niet een geweldig motief om je voor de ander in te zetten?

V22. Timotheüs is voor de Filippiërs geen onbekende. Hij is voor hen niet iemand die ze op afstand kennen. Ze weten dat hij een man is met de nodige ervaring. Hij is beproefd in de dienst van het evangelie samen met Paulus. Met Paulus ergens een dienst voor de Heer gaan doen is echt geen vakantiereisje. Er zijn al heel wat jonge mensen enthousiast aan een werk voor de Heer begonnen, maar omdat ze de kosten niet goed hebben berekend, zijn ze daarmee na kortere of langere tijd opgehouden.

Timotheüs niet. Dat komt ook door zijn bijzondere band met Paulus. Het is prachtig om in hen een harmonieus samengaan te zien

van een oudere en een jongere gelovige. Zij hadden nog nooit van een 'generatieconflict' gehoord. Dat is er ook niet als de harten van oud en jong vervuld zijn van de gezindheid van de Heer Jezus.

De trouw van Timotheüs komt ook voort uit zijn liefde voor Paulus. Ik denk dat het ook vandaag gemakkelijker is om bij tegenstand staande te blijven en trouw door te gaan als er liefde voor 'Paulus' is. Ik bedoel daarmee liefde voor de brieven die hij heeft geschreven en dat je daar tegenover je als een kind opstelt. Een kind is leergierig en doet na. Een kind gaat niet in discussie en stelt zich ook niet eigenwijs op. De vader-kind verhouding geeft inhoud en kracht aan het werk dat moet worden verricht en het vormt het kind.

Timotheüs is zover dat Paulus hem kan sturen om zelfstandig een taak in Filippi te verrichten. Hij is niet alleen zelfstandig, hij doet het ook in dezelfde gezindheid als Paulus. Als Timotheüs bij hen is, zal het net lijken alsof Paulus bij hen is. Paulus plaatst Timotheüs op één lijn met zichzelf.

V23-24. Wat zijn zending betreft, maakt Paulus nog een klein voorbehoud. Hij wil eerst iets meer duidelijkheid over zijn eigen omstandigheden. Dat betreft dan zijn gevangenschap. Als dat duidelijk is, zal hij Timotheüs zenden. En hij vertrouwt erop dat de Heer hem in de gelegenheid zal stellen dat hij zelf in het kielzog van Timotheüs bij hen komt. Hij vertelt hun dit alvast, want dan kunnen ze zich ook op het bezoek van hun geliefde Paulus verheugen.

Zijn hart gaat naar hen uit en hij weet dat hun hart naar hem uitgaat. Als harten naar elkaar verlangen, zal dat bij de Heer bekendgemaakt worden om Hem te vragen dit verlangen te vervullen.

Lees nog eens Filippiërs 2:17-24.

Verwerking: Waaruit blijkt in dit gedeelte dat Paulus veel op de Heer Jezus lijkt?

Het werk van Christus | *verzen 25-30*

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

25 Maar ik vond het nodig Epafroditus, mijn broeder en medearbeider en medestrijder, maar uw gezant en bedienaar in mijn behoefte, naar u toe te zenden, 26 daar hij zeer naar u allen verlangde en verontrust was omdat u had gehoord dat hij ziek was. 27 Want hij is ook ziek geweest, [de] dood nabij, maar God heeft Zich over Hem erbarmd, en niet alleen over hem maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid had. 28 Daarom heb ik hem met des te meer spoed gezonden, opdat u, als u hem ziet, zich weer verblijdt en ik minder bedroefd ben. 29 Ontvangt hem dan in [de] Heer met alle blijdschap en houdt zulke [mannen] in ere; 30 want om het werk van Christus is hij [de] dood nabijgekomen, doordat hij zijn leven heeft gewaagd om aan te vullen wat aan uw dienstbetoon jegens mij ontbrak.

V25. De liefde van Paulus voor de Filippiërs kun je dus zien aan het feit dat hij Timotheüs spoedig zal zenden. Het zal trouwens nog even kunnen duren, voordat Timotheüs ook inderdaad weg kan. Er is wel iemand anders die hij alvast kan sturen, namelijk Epafroditus. Paulus “vond het nodig” hem te sturen. Dat wil zeggen dat hij een duidelijke aanleiding ziet, een behoefte waarin voorzien moet worden. Even verderop zegt hij wat die aanleiding is, maar eerst zegt hij enkele dingen over Epafroditus.

Over hem weten we niets meer dan wat we in deze brief van hem horen, dat is in dit gedeelte en nog in *hoofdstuk 4:18*. Uit dit laatste vers blijkt dat de Filippiërs door Epafroditus hun gave aan Paulus hebben gezonden. Zijn naam betekent ‘lieflijk’, ‘aantrekkelijk’. Zijn naam past goed bij het beeld dat we van hem krijgen.

De benamingen die Paulus voor hem gebruikt, geven van deze gelovige het beeld van iemand die in alle onderdelen van zijn leven christen is. Hij straalt het uit in de kring van de familie van God (“broeder”); hij straalt het ook uit in de dienst voor de Heer in de wereld (“medearbeider”); en bovendien in de strijd die een

trouwe en overtuigde verkondiging van het evangelie altijd geeft (“medestrijder”). Ook is hij een man die de contacten verzorgt tussen een plaatselijke gemeente en een dienaar elders.

Paulus is geen man die goedkoop complimentjes uitdeelt. Wat hij van Epafroditus zegt, geeft aan van wat voor kaliber deze man is. Van de vorige voorbeelden zou je nog kunnen denken: ‘Daarmee kan ik me niet vergelijken. Ik kan me niet vergelijken met de Heer Jezus, Hij gaat alles en iedereen te boven. Ik kan me ook niet vergelijken met Paulus, dat was zo’n begenadigd man, die had zo’n bijzondere positie. En met Timotheüs kan ik me toch eigenlijk ook niet vergelijken; die had het grote voorrecht om in de directe omgeving van Paulus te leven en daar te zien hoe het echte christenleven er uitziet.’

Maar nu Epafroditus. Dat is iemand zoals jij en ik, dat wil zeggen van hem worden dingen gezegd die ook van ons gezegd moeten kunnen worden. In Epafroditus wordt ons dus een spiegel voorgehouden. Als je al zou denken dat je aan de voorgaande voorbeelden niet kunt tippen (hoewel ook die toch gegeven worden om je eraan op te trekken), het voorbeeld van Epafroditus kun je wel navolgen.

Het eerste wat van hem wordt gezegd, geldt in elk geval voor jou. Je bent door het geloof in de Heer Jezus een “broeder” – of zuster – van ieder die leven uit God heeft door hetzelfde geloof in de Heer Jezus. Het is een grootse zaak dat te mogen weten. Daar hoort natuurlijk bij dat je je ook als zodanig gedraagt. Is het niet prachtig je een te weten met al Gods kinderen, dat speciale gezelschap dat wel *in* de wereld, maar niet *van* de wereld is?

Voor Epafroditus blijft het daar niet bij. Hij trekt zich niet wereldvreemd terug met een boekje in een hoekje, om zich daar te verlekken aan die geweldige zegen dat hij een ‘broeder’ is. Hij heeft zijn ogen open en ziet de nood in de wereld en onder de gelovigen en van werkers voor de Heer. Hij is ook een “medearbeider” van Paulus in de verkondiging van het evangelie. Paulus noemt hem geen ‘arbeider’, maar een ‘medearbeider’. Hij werkt

niet in zijn eentje, hij zoekt gemeenschap in het werk met Paulus. Hij zet zich in voor het werk van de Heer.

Hij is daarbij de strijd die dit geeft niet uit de weg gegaan. Het werk van de Heer bestaat voor hem niet uit het doen van alleen aangename karweitjes. Wie werkelijk voor de Heer werkt, zal de tegenstand van de satan op allerlei manieren ervaren. Dat is zo voor Paulus, dat is zo voor Epafroditus, dat is zo voor jou als je overvloedig wilt zijn in het werk van de Heer (1Ko 15:58). Aan zulke mensen had Paulus toen wat. Aan zulke mensen heeft de Heer ook vandaag wat. Het is te vrezen dat zulke mensen spaarzaam te vinden zijn. Toch zal het van ons gezegd kunnen worden als we navolgen wat we allemaal van Paulus in het Nieuwe Testament vinden over zijn leer, zijn leefwijze en zijn dienst.

Epafroditus is ook nog een boodschapper ("gezant"). De gemeente te Filippi heeft hem uitgezonden met een opdracht. Hij heeft die opdracht aanvaard. Over zijn thuissituatie wordt niets gezegd. We weten niet of hij getrouwd was. In elk geval moet hij alles achterlaten wat hem vertrouwd is en een in die dagen verre en gevaarlijke reis gaan maken. Maar hij doet het omdat zijn medebroeders en -zusters dat aan hem hebben gevraagd.

Zijn opdracht was om namens de gelovigen in Filippi een gave te gaan brengen naar Paulus die in Rome in gevangenschap is. Door het doorgeven van die gave is hij een "bedienaar" in de "behoefte" van Paulus. Met het woord 'bedienaar' bedoelt Paulus te zeggen dat hij hun gave als een offer heeft aanvaard. Het is toch wel mooi om elke materiële gave zo te zien: als het aanbieden van iets waardoor je je waardering voor de ander tot uitdrukking brengt.

V26. Dan geeft Paulus nog een prachtig getuigenis van Epafroditus waarin de band van liefde tussen Epafroditus en de Filippiërs mooi tot uiting komt. Epafroditus is ziek geweest. Daarvan hebben ze gehoord in Filippi. Nu is Epafroditus bezorgd over de uitwerking van het bericht van zijn ziekte. Hij is zo overtuigd van de liefde van zijn medegelovigen, dat hij weet hoe ze in spanning zitten over de afloop van zijn ziekte. Hij wil hun daarom snel

laten weten hoe het met hem gaat. Ook hij is iemand die niet zijn eigen belang, maar alleen dat van anderen zoekt.

V27. Paulus vindt er geen doekjes om. Epafroditus is echt doodziek geweest. Ook Paulus heeft zich ernstig zorgen gemaakt over de afloop. Zou hij een gewaardeerde medewerker verliezen? Een man die helemaal voor de Heer en de Zijnen leefde? Ze zijn al zo dun gezaaid! Die gedachte voegde droefheid toe aan de vele droefheid die hij al had vanwege zoveel dingen die zich in de gemeenten afspeelden. Hij spreekt zelfs over “*droefheid op droefheid*”. Het was geen droefheid om het voordeel dat hij bij de dood van Epafroditus zou verliezen, maar om de dienst die de gemeente daardoor zou verliezen.

Het herstel van Epafroditus is voor Paulus een bewijs van de ontferming van God, zowel over Epafroditus als over hem. Góð heeft Epafroditus beter gemaakt, niet Paulus, hoewel die dat had gekund (*Hd 19:11-12*). Zelfs deze grootste genezer die de gemeente heeft gekend, liet het aan God over. Hij gaat er niet vanuit dat ziekte altijd bestreden moet worden als een gevolg van de zonde. God heeft er Zijn doel mee en Paulus heeft zich daaraan onderworpen (*vgl. 2Tm 4:20*).

V28. Hij weet dus wat het is om over Epafroditus in te zitten en hij kent ook uit ervaring de geweldige opluchting door de wending ten goede die God heeft bewerkt. Daarvan moeten de Filippiërs zo spoedig mogelijk mee kunnen genieten. Daarom heeft hij Epafroditus tot spoed aangezet om naar Filippi te gaan. Dat zal hen blij maken en hem minder bedroefd.

V29. Hij maant de Filippiërs aan om van hun kant deze man te ontvangen op een manier die past bij wat deze is voor de Heer. Het moet ook niet bij een vluchtig eerbetoon blijven. Wij vergeten vaak snel wat iemand voor de Heer heeft gedaan, terwijl we mensen als Epafroditus zouden moeten koesteren als een groot geschenk van de Heer. Ze zijn zeldzaam. Toch zijn ze ook vandaag nog te vinden. Wat meer is: jij kunt er een worden. Als jij zulke mensen eert, zal dat zijn, omdat hun leven je aanspreekt.

V30. Het kan niet anders of er komt een verlangen om ook zo te leven. Zo'n leven ligt binnen je mogelijkheden. Het betekent je leven niet lief te hebben tot de dood toe (*Op 12:11*) door je volledig in te zetten voor het werk van Christus. In dat werk zoek je het welzijn van je broeders. Broederliefde is bereid het leven te geven voor de broeder (*1Jh 3:16*).

Zo is het bij Epafroditus geweest. Paulus' woorden lijken erop te wijzen dat zijn ziekte in verband staat met de door hem gemaakte reis. Die reis heeft hij gemaakt in opdracht van de gemeente te Filippi. Hij heeft Paulus hun gave gebracht. Daarmee vulde hij aan wat nog ontbrak aan het dienstbetoon van de Filippiërs jegens Paulus. Om dat te doen heeft Epafroditus zijn leven gewaagd en het op het spel gezet (*Ri 5:18*).

Je leven is je kostbaarste bezit. Als je dat op het spel zet, wil dat zeggen dat je iets waagt, terwijl je onzeker bent over de uitkomst. Toch doe je het, want je gaat voor de volle winst die het kan opleveren. Het enige motief dat jou tot een dergelijk waagstuk kan brengen, is de liefde (*1Jh 3:16; 1Th 2:8*).

Even leek het niet goed te gaan met Epafroditus. God heeft echter door zijn herstel laten zien, hoezeer Hij zijn inzet heeft gewaardeerd. Het is immers een uiting van de gezindheid van Christus, Die nooit Zichzelf zocht, maar gehoorzaam geworden is tot de dood, ja, tot de dood aan het kruis.

Aan het dienstbetoon van de Filippiërs lijkt toch nog iets te hebben ontbroken. Wat dat precies inhield, staat er niet bij. Paulus maakt hun daarover geen verwijt. Op de manier die bij de warme toon van de brief hoort, zegt Paulus dat de dienst van Epafroditus dat ontbrekende heeft goedgeemaakt. Van deze manier van vermanen kunnen we veel leren.

Lees nog eens Filippiërs 2:25-30.

Verwerking: Wil jij iemand worden die op Epafroditus lijkt? Waarom wel/niet? Zo ja, wat is daar in jouw geval voor nodig? (Aarzel niet om anderen te raadplegen.)

Filippiërs 3

Roemen in het vlees | verzen 1-6

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Overigens, mijn broeders, verblijdt u in [de] Heer. Dezelfde dingen aan u te schrijven is voor mij niet vervelend en u geeft het zekerheid. 2 Kijkt uit voor de honden, kijkt uit voor de boze arbeiders, kijkt uit voor de versnijdenis. 3 Want wij zijn de besnijdenis, wij die [God] dienen door [de] Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen; 4 hoewel ik reden heb op vlees te vertrouwen. Als iemand anders meent op vlees te [kunnen] vertrouwen, ik nog meer: 5 besneden op [de] achtste dag, uit [het] geslacht van Israël, van [de] stam van Benjamin, 6 een Hebreëer uit [de] Hebreëen; wat [de] wet betreft een farizeeër; wat [de] ijver betreft een vervolger van de gemeente; wat [de] gerechtigheid betreft die in [de] wet is, onberispelijk.

Inleiding. Ook in dit hoofdstuk is het Christus om Wie het gaat. Je krijgt Hem hier voor je zoals Hij is in de heerlijkheid van de hemel. Daar is Hij als de bron van kracht voor het leven van de christen. Als je Hem in het geloof ziet in de heerlijkheid, wil je niet anders dan Hem winnen, terwijl je al het andere schade en vuilnis acht (*zie vers 8*).

Hoofdstuk 2 stelt Christus voor in Zijn vernedering, als het voorbeeld en de drijfveer voor de ware christelijke gezindheid van zelfopoffering. *Hoofdstuk 3* is het antwoord op de vraag hoe je de gezindheid van *hoofdstuk 2* kunt krijgen. Door vervuld te zijn van Hem ga je op Hem lijken en dat geeft de kracht tot een leven in nederigheid.

V1. Met het woord “*overigens*” verandert Paulus van onderwerp. Niet wezenlijk natuurlijk, maar er komt een ander accent, zoals ik

zojuist heb aangegeven. De blijdschap blijft gelijk, want het Voorwerp van de blijdschap verandert niet. Paulus raakt er niet mee van de gelovigen in Filippi op te roepen zich te verblijden in de verheerlijkte Heer. Hij weet zich met hen als broeders verbonden. Hij en zij zijn familie. Samen mogen ze zich verblijden in Hem door Wie zij zo aan elkaar verbonden zijn. Wie blij is in de Heer, blijft ervoor bewaard met zichzelf bezig te zijn. Blijdschap in de Heer geeft kracht om tot Zijn eer te leven (*Ne 8:11*).

Sommige dingen moeten gewoon steeds weer worden gezegd. Paulus doet dat niet zuchtend, met een ondertoon van: 'Wanneer leren jullie nou eens een keer?' Nee, hij wil graag zijn boodschap herhalen omdat hij weet hoe belangrijk het is. Hij weet hoe vergeetachtig de mens is, ook de gelovige mens.

Het is niet duidelijk waar "*deze dingen*" precies op slaat. Het kan zijn op 'blijdschap', maar hij kan er ook zijn waarschuwing voor tegenstanders mee bedoelen. Over deze liederen heeft hij al in *hoofdstuk 1:15* gesproken. In de verzen die nu volgen, gaat hij daarover nader spreken. Als het gaat om blijdschap, stelt Paulus in elk geval geen nieuwe methoden voor om het geloof wat op te vrolijken. Als het gaat om de tegenstanders, zoekt hij geen aansluiting bij hen door een compromis voor te stellen.

Zijn onderwijs is hetzelfde. Hijzelf heeft daar geen hekel aan en het geeft de Filippiërs de "*zekerheid*" dat ze op de goede weg zijn. Er ontstaat heel wat onzekerheid, je kunt zelfs zeggen een gevoel van onveiligheid, door voortdurende veranderingen van opvattingen. Leraren die eens duidelijke uitleg van het Woord van God gaven, zeggen dat ze het ook allemaal niet meer zo zeker weten. Laat je er niet door van de wijs brengen. Het Woord van God is vandaag net zo zeker en veilig als in de vorige eeuwen.

V2. "*Kijk uit*" (het staat er tot driemaal toe) voor mensen die het geloof willen ondermijnen door de gelovigen te willen scheiden van Christus en de blijdschap in Hem. Ze zijn er altijd al geweest. Hier wordt zo'n categorie mensen genoemd. Paulus gebruikt geen vleierende benamingen voor hen. Hij noemt hen "*honden*", dat zijn mensen met een verdorven levenswandel, zoals de onreine

heidenen die hebben. Hij noemt hen ook “*boze arbeiders*”, dat zijn mensen die boze dingen invoeren onder de dekmantel van arbeid voor Christus. Hij spreekt van “*versnijdenis*”, een woordspeling met ‘besnijdenis’, waarmee hij mensen bedoelt die door het weer invoeren van de wet kapotsnijden wat Christus tot stand heeft gebracht. Als dat gebeurt, wordt ook het christelijk getuigenis kapotgesneden.

De *brief aan de Galaten* is één groot betoog tegen deze ondermijning van het volmaakte werk van Christus op het kruis. In die brief lees je over het weer invoeren van allerlei praktijken van de wet in de christelijke gemeente, waaronder ook de besnijdenis. Dat ‘besnijden’ noemt Paulus hier ‘versnijden’. Paulus is scherp. Dat komt omdat hij scherp ziet dat zijn geliefde Filippiërs groot gevaar lopen verstrikt te raken in verkeerde leringen. Daarom is hij terecht scherp. Liefde is altijd scherp in het verdedigen van de personen die zij liefheeft tegenover gewetenloze lieden die proberen haar geliefden in het verderf te storten.

Wat de besnijdenis betreft, die is een door God gegeven zaak (*Gn 17:9-14*). Maar hij hoort bij het Joodse volk als een uiterlijk teken van het verbond van God met dat volk. Door dit over te hevelen naar de gemeente worden God en Zijn volk onrecht aangedaan en wordt Zijn Woord niet serieus genomen.

V3. Voor de gemeente heeft de besnijdenis een *geestelijke* betekenis. Dat betoogt Paulus hier in *vers 3* (vgl. *Rm 2:29*). Jij hebt de geestelijke besnijdenis ondergaan door wat met Christus is gebeurd op het kruis (*Ko 2:11*). Toen Hij onder Gods oordeel over de zonde stierf, stierf jij daar met Hem. Met “*wij zijn de besnijdenis*” worden zij bedoeld die werkelijk van het kwaad gescheiden zijn. Paulus benadert het hier echter niet van de negatieve kant, maar van de positieve kant. Hij noemt drie kenmerken, die horen bij hen die ‘de besnijdenis’ zijn.

Ten eerste wordt van hen gezegd dat zij “[God] dienen door [de] Geest van God”. Dat maakt een einde aan alle vormendienst zoals die in de christenheid te zien is in bijvoorbeeld sacramenten, kerkorde en liturgie, waarbij met de Heilige Geest geen rekening

wordt gehouden. Een godsdienst zonder de leiding van de Heilige Geest is een vormdienst die heel goed kan worden beleefd door niet-wedergeboren mensen.

Het tweede punt is het “*in Christus Jezus roemen*”. In het Oude Testament wordt in het eigen ‘ik’ geroemd. Ieder krijgt roem die nauwgezet *de regels* in acht neemt. Maar de Geest richt ons hart op Christus.

Als derde kenmerk noemt hij “*niet op vlees vertrouwen*”. Het hele Oude Testament is gericht op een dienst in het vlees. Je moet het ‘vlees’ hier niet zien als het vlees van de zonde, waar de begeerten vandaan komen; bedoeld wordt iets wat *tastbaar* is en tot knappe prestaties kan komen.

V4. Paulus weet waarover hij spreekt. Als het om het vlees gaat, kan hij heel wat opsommen. In zeven punten noemt hij zijn voorrechten waarop hij zich zou kunnen beroemen. Vier voorrechten heeft hij gekregen zonder dat hij er iets voor heeft hoeven doen. Die zijn hem als het ware in de schoot geworpen. Je hebt namelijk geen enkele invloed op de ouders uit wie je geboren bent. De drie andere voorrechten zijn het gevolg van zijn eigen keuze en hebben te maken met zijn persoonlijke verdiensten.

Hij kan zich in al deze dingen met iedereen meten en zou dan ook nog op alle fronten winnaar zijn. Niet dat hij enig belang aan die overwinning hecht, integendeel. Hij levert deze voorrechten in. Hij beschouwt ze zelfs als vuilnis (*vers 8*) in het licht van de heerlijkheid van de Man Die hem is verschenen toen hij op weg was naar Damaskus (*Hd 9:1-5*). Het gaat hem net zoals Mozes, die ook alle schatten van Egypte en alle voorrechten van een koningszoon prijs gaf, omdat hij de Onzichtbare gezien had (*Hb 11:26-27*). Tegelijk was Mozes daarmee een voorbeeld voor de Israëlieten. Hij gaf meer prijs dan iemand anders. Zo’n voorbeeld is Paulus ook. Hij heeft meer prijsgegeven dan jij en ik waarschijnlijk ooit zouden willen loslaten.

V5. Als eerste noemt hij dat hij is “*besneden*” en waardoor hij is ingelijfd in het verbond dat God met Zijn volk heeft gesloten. Hij

is niet als vreemdeling door de besnijdenis aan dat volk toegevoegd, hij is door geboorte een Israëliet. Hij behoort tot het volk dat God onder alle volken Zich tot een eigen volk heeft uitverkooren met speciale zegeningen (vgl. *Rm 9:4-5*). Binnen dat volk hoort hij tot de “*stam van Benjamin*”, waardoor hij een afstammeling van Jakob en diens lievelingsvrouw Rachel is.

V6. Ook kan hij gerekend worden tot de “*Hebreeën*”. Deze naam wordt voor het eerst gebruikt voor Abraham (*Gn 14:13*), als hij weggetrokken is uit zijn familie en in Kanaän gekomen is. Die naam betekent ‘doortrekker’. Dat Paulus deze naam noemt, wil zeggen dat hij als een ware en onvermengde afstammeling van Abraham in het land van de belofte woont.

Er is nog meer waarop hij zich kan beroemen. Dat zijn dingen die hij zich met een ongetemde ijver eigen heeft gemaakt en waarvoor hij zich met tomeloze energie heeft ingezet. Hij kent de wet als geen ander en heeft er ook naar geleefd (*Hd 26:5; Gl 1:14*).

Zijn ijver voor de wet heeft hem tot “*een vervolger van de gemeente*” gemaakt. Hij vervolgde die ene, universele gemeente door plaatsen op te zoeken waar de gelovigen te vinden waren; waar ze als leden van die ene gemeente leefden in afhankelijkheid aan het Hoofd van Zijn gemeente, de Heer Jezus. Die Naam maakte hem razend (*Hd 26:9*). Waar hij maar kon, zou hij allen uitroeien die deze Naam eerden. Landsgrenzen telden voor hem niet (*Hd 26:11*).

Met al zijn wetskennis bleef hij ook in zijn vervolgen van de gemeente volkomen binnen de wet. Hij was onberispelijk. Hij leek op de rijke jongeling (*Mk10:20*). Paulus en de rijke jongeling waren onberispelijk voor het oog van de mensen, maar dat waren zij niet in het oog van God (*Pr 7:20*).

Lees nog eens Filippiërs 3:1-6.

Verwerking: Zijn er dingen waarop jij je kunt beroemen?

Christus winnen | verzen 7-11

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

7 <Maar> wat winst voor mij was, heb ik om Christus' wil schade geacht. 8 Jazeker, ik acht ook alles schade te zijn om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, om Wie ik de schade van alles heb geleden en het als vuilnis acht, opdat ik Christus mag winnen 9 en in Hem bevonden word, niet in het bezit van mijn gerechtigheid die uit [de] wet is, maar van die welke door [het] geloof in Christus is, de gerechtigheid die uit God is, [gegrond] op het geloof; 10 om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en <de> gemeenschap aan Zijn lijden, terwijl ik aan Zijn dood gelijkvormig word, 11 om hoe dan ook te komen tot de opstanding uit [de] doden.

V7. Vers 7 begint met een veelzeggend “maar”. Dit geeft een totale wending aan het betoog. In de vorige verzen heeft Paulus alle voordelen die hij bezat, alle verworvenheden, alles waarin hij zich kon beroemen, naar voren geschoven. Wat een uitmuntend mens, kun je wel zeggen. Maar ... dit alles zinkt in het niet en verdwijnt volledig uit beeld zodra hij de Heer Jezus ontmoet en Diens alles te boven gaande voortreffelijkheden ziet.

In die ontmoeting ziet Paulus dat hij als de ‘beste mens’ de grootste zondaar is en dat alle goede dingen, alle verworvenheden, voor God niet tellen. Aan de andere kant leert hij kennen wat hij in Christus allemaal heeft ontvangen, de winst die hem dat oplevert. Die winst gaat hij voor de Filippiërs ook breed uitmeten. Hij legt hun zijn persoonlijke verlies- en winstrekening voor. Hij boekt af wat vroeger allemaal winst was en maakt er een verliespost van. De enige bijboeking die daar tegenover staat, is ‘Christus’.

Hij boekt zijn vroegere winst niet zomaar weg. Daarover heeft hij nagedacht en is tot de conclusie gekomen dat al die ‘winsten’ tekortdoen aan de heerlijkheid van de Heer Jezus. Wat de mens groot maakt, verkleint Christus. Wie echt Christus heeft ontmoet,

is slechts van één verlangen bezielde: Christus te verheerlijken. Als dat ook jouw verlangen is, zul je alles willen prijsgeven wat daar afbreuk aan doet. Die gezindheid kenmerkt dan niet alleen het moment van je bekering, maar zal jouw hele verdere leven doortrekken.

Het valt op dat Paulus hier steeds de 'ik' vorm gebruikt. Hij geeft zijn persoonlijke geschiedenis, zijn ervaring en verlangen door. Je kunt het alleen op jezelf toepassen, als je bezielde bent van hetzelfde verlangen. Wat hij zegt, staat óf ver van je af, óf dicht bij je. Je kunt niet neutraal kennismaken van de bezieling van deze man. Het feit dat je doorleest, betekent dat je in elk geval dicht bij hem wilt staan in wat hem dreef. Zo gaat het mij ook. Ik ben best jaloers op hem en ik weet dat dit een geoorloofde jaloersheid is.

V8. Paulus geeft jou en mij in de *verzen 8-11* in één lange zin een blik in zijn karakter en motieven. Daardoor kunnen wij met zijn werkelijke wensen en streven vertrouwd worden. Samengevat komt het erop neer dat hij drie dingen wenst: Christus kennen, Christus winnen en in Christus bevonden worden.

Paulus heeft niet alles ingeleverd om daar later spijt te krijgen en bepaalde dingen weer naar zich toe te trekken (*vgl. Hb 11:15-16*). Hij is vol van Christus en daarom beschouwt hij "*alles schade*" wat een verhindering is om meer van Christus te leren kennen. Er bestaat immers niets wat waardevoller is dan de kennis van Hem! Hij acht al zijn eigen 'gerechtigheden' als iets verwerpelijk (Js 64:6). Het maakt niet uit of het nu een goede maatschappelijke positie betreft, een voorname familie of een kring van mensen waarin hij aanzien geniet, intellectuele kennis. Hij zet alles waarop een mens zich maar kan beroemen aan de kant.

Zijn doel is helder. Het gaat hem om "*de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer*". Hij getuigt hier van zijn persoonlijke relatie met Christus door te spreken over '*mijn Heer*'. Tevens erkent hij de rechten van Christus over zijn leven door Hem '*mijn Heer*' te noemen. In het licht van die Persoon ziet hij alle voorrechten niet alleen als schadelijk, hij beschouwt ze zelfs als "*vuilnis*". Vind jij het moeilijk om vuilnis bij de weg te zetten?

Het kan moeite kosten om iets weg te doen waaraan je waarde hecht, terwijl je toch inziet dat het schadelijk is om het te houden. Vuilnis wegdoen is echter helemaal geen offer.

Het is één ding alles voor schade te achten, het is nog iets anders de schade van alles te lijden. Paulus heeft beide ervaren. Hij heeft vastgesteld dat zijn voorrechten schade betekenen voor het beter leren kennen van Christus. Maar daarbij is het niet gebleven. Hij heeft die voorrechten daadwerkelijk opgegeven. Dat heeft hij niet gedaan als een vorm van zelfkastijding. Zoiets levert nooit geestelijke winst op en brengt je niet tot een grotere kennis van Christus.

Christus *kennen* heeft tot gevolg het verlangen om Christus te *winnen*. Hiermee bedoelt hij natuurlijk niet een inspanning om behouden te worden. Hij is behouden, en dat is op grond van geloof alleen en niet door enige prestatie van hemzelf. Wat Paulus hier zegt, is wat iemand zegt die aan een wedstrijd bezig is en die wil winnen. Hij wil zoveel mogelijk gelijkvormig worden aan Christus. Hij wil dat Christus steeds meer in zijn leven zichtbaar wordt. Daarover spreekt hij het volgende vers.

V9. Aan al zijn voortreffelijkheden zou hij ook nog toe kunnen voegen dat hij al zijn voorrechten had prijsgegeven. Maar ook daardoor zou zijn zicht op Christus vager worden. En hij wil juist een andere en maximale winst: Christus Zelf. Hem wil hij volledig bezitten als Degene Die richting en zin aan het leven geeft. Hij wil "*in Hem bevonden worden*", zodat alles wat hij is en alles wat er van hem zichtbaar wordt, een duidelijk beeld is van Christus. Als iemand, een mens, of God, hem zag, zouden ze alleen Christus moeten waarnemen en niets van Paulus.

Daarom heeft voor hem een eigen gerechtigheid geen enkele betekenis meer. Stel je voor, denkt hij, dat ik mezelf waar zou kunnen maken, dat er niets op mij aan te merken zou zijn, dat ik voor God en mensen mijzelf zou kunnen handhaven. Wat zou dat betekenen? Dat *ik* groot zou zijn. Maar dat wil ik helemaal niet! Het zou niets meer dan een menselijke gerechtigheid zijn en die hoef ik niet.

Weet je waarom Paulus zo denkt? Omdat hij Christus heeft ontmoet en omdat Christus die inhoud van zijn leven is. Het geloof in Hem heeft Paulus “*de gerechtigheid die uit God is*” gegeven. Paulus heeft gezien hoe betrekkelijk en zinloos alles is wat uit de mens is, al is het ook de meest hoogstaande mens. Hij heeft de eeuwige waarde ontdekt van alles wat uit God is, waarvan de oorsprong in God ligt.

Die gerechtigheid die God als de bron heeft, is zijn deel geworden door het geloof en niet op grond van eigen prestatie. Door zijn vertrouwen te stellen op wat de Heer Jezus voor hem heeft gedaan aan het kruis en geen waarde meer te hechten aan eigen inzet, heeft hij de gerechtigheid gekregen die uit God is.

V10. Dat maakt hem niet tot een lichtzinnige christen, iemand die nog de nodige aandacht geeft aan eigen werken. Nee, hij wenst de dagelijkse praktische gemeenschap met Christus te beleven om Hem door en door te leren kennen. Je kent Hem als pasbekeerde ook, maar als je dag aan dag met Hem leeft, Hem elke dag meemaakt, leer je Hem steeds beter kennen. Je leert hoe Hij over je denkt, hoe Hij wil dat je leeft. Wat nog meer is: je leert Hem steeds beter kennen in de plaats die Hij nu inneemt in de hemel en je ziet steeds meer van Zijn heerlijkheden.

Door je bezig te houden met Hem in de heerlijkheid leer je ook meer “*de kracht van Zijn opstanding*” kennen (*zie ook Ef 1:19-20*). Het is die kracht waardoor je je weg op aarde kunt gaan. Door die kracht ben je als het ware over de dood heen getild en kun je in nieuwhed van leven wandelen (*Rm 6:4*).

Dat betekent niet dat lijden je dan bespaard blijft. Een wandel in de kracht van Zijn opstanding maakt je niet immuun voor het lijden dat je deel zal zijn als je trouw bent aan de Heer. Met een gezindheid als die van Paulus neem je lijden er niet bij als iets waaraan je nu eenmaal niet kunt ontkomen. Nee, Paulus zoekt ernaar om op alle wijzen gelijkvormig te worden aan de Heer Jezus. Gemeenschap met Hem houdt ook lijden in. Nou, zegt Paulus, dan graag lijden, want dat verdiept mijn gemeenschap met Hem.

“Gemeenschap aan Zijn lijden” wil zeggen: delen in hetzelfde soort lijden dat de Heer Jezus ondervond tijdens Zijn wandel op aarde. Het betekent door de bespotting en smaad heengaan en pijn voelen bij het zien en horen van de zonde. Zelfs in zijn dood wil Paulus op zijn Meester lijken. Dat zegt een mens pas als hij geen enkel belang meer op aarde heeft dan Christus alleen. Het is zo iemand genoeg dat de slaaf wordt als de Meester (*Mt 10:25*).

Paulus volgt Christus niet vol vrees op de weg van lijden, zoals de discipelen dat wel hebben gedaan (*Mk 10:32*). Hij wil het lijden ondergaan, niet ter wille van het lijden zelf, maar om deel te hebben aan het lijden van Christus. Daarom is hij ook niet bedroefd weggegaan zoals de rijke jongeling die nog hechtte aan voordelen van het vlees (*Mt 19:22*). Hij heeft immers van harte afstand van al die dingen gedaan en er is in die zin niets meer wat hem nog aan de aarde bindt.

VII. Paulus draagt niet alleen zijn kruis achter de Heer Jezus aan, hij wil er ook aan sterven. Wat het ook mag kosten, hoe pijnlijk de weg ook mag zijn, hij wil volledig deelhebben met Christus op de weg die aan de opstanding voorafgaat. Zijn hele doel is om in alles aan Christus gelijkvormig te zijn en langs de weg die Hij is gegaan bij Hem te komen in de heerlijkheid. Heeft de Heer Jezus geleden? Dan wil hij ook lijden. Is de Heer Jezus gestorven? Dan wil hij ook als martelaar in dienst van zijn Meester sterven. Is de Heer Jezus uit de doden opgestaan en naar de hemel gegaan? Dan wil hij ook uit de doden opstaan en zo tot Hem gaan.

Hoe dat in zijn geval precies zal gaan, weet hij niet. Aan het feit twijfelt hij echter niet. Let erop dat hier niet staat: de opstanding uit de dood, maar uit de doden. Dat betekent letterlijk ‘een opstanding van tussen de doden uit’. Zo is de Heer Jezus ook opgestaan van tussen de doden uit. Hij stond op, terwijl alle anderen in de dood bleven.

Uit het grote verlangen van Paulus naar een volkomen identificatie met Christus blijkt, hoezeer hij aan Christus gehecht is geraakt. Ik hoop van harte dat dit ook jouw verlangen is. In het volgende stukje krijg je daarover nog meer te horen, opdat je verlangen nog

meer wordt gestimuleerd om Paulus na te volgen in het ene doel dat hij voor zijn leven had.

Lees nog eens Filippiërs 3:7-11.

Verwerking: Hoe kun je Christus winnen?

Eén ding | verzen 12-16

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

12 Niet dat ik het al verkregen heb of al volmaakt ben; maar ik jaag ernaar, of ik het ook mocht grijpen, omdat ik door Christus <Jezus> ook begrepen ben. 13 Broeders, ik houd het er niet voor, het zelf gegrepen te hebben, 14 maar één ding [doe ik]: terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat vóór is, jaag ik in de richting van [het] doel naar de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus. 15 Voor zover wij dan volmaakt zijn, laten wij zó gezind zijn; en als u anders gezind bent, God zal u ook dat openbaren. 16 Waartoe wij echter gekomen zijn, [laten wij] in hetzelfde spoor [verder] wandelen.

V12. Paulus is nog niet zover als hij wenst. Hij heeft zijn verlangen om geheel aan Christus gelijkvormig te zijn nog niet verkregen. Hij leeft nog op aarde en dat betekent dat hij nog niet tot volmaaktheid is gekomen. Zolang een mens op aarde leeft, is het proces van gelijkvormig en volmaakt worden niet voltooid. Juist daarom zal iemand die Christus heeft leren kennen, blijven streven of blijven jagen naar die volmaaktheid. Hij zal nooit een keer tevreden, met zijn handen achter zijn hoofd achterover leunend, denken: 'Zo, nu ben ik waar ik wezen wil, ik ben volmaakt aan Christus gelijk.' Dat zou grote hoogmoed betekenen en een schromelijke vergissing zijn. Dit denken zou blijk geven van een enorm gemis aan zelfkennis.

Toch leert Paulus hier ook een streven naar volmaaktheid alsof die wél op aarde te bereiken is. Er is een *verkeerde* leer die verkondigt dat je op aarde volmaakt kunt worden, dat wil zeggen dat je een staat van zondeloosheid kunt bereiken. Laat je daardoor niet van de wijs brengen. Dat is onmogelijk. Maar dat neemt niet weg dat ieder oprecht kind van God in zijn leven zal streven naar een zo groot mogelijke gelijkvormigheid aan Christus. Als je echt, net als Paulus, door Christus gegrepen bent, wil je toch niet anders?

Denk nog eens terug aan je leven voordat je Christus echt kende. Misschien lijkt het wat op dat van Paulus. Je was vol ijver bezig in (godsdienstig) werk of studie. Je meende met al je streven God te behagen. Totdat je ontdekte dat je voor jezelf bezig was. Christus kwam in je leven, Iemand Die totaal anders is dan jij. Zijn ijver was volmaakt gericht op God. Hij deed nooit iets voor Zichzelf. Zijn leven was een en al dienen van anderen. Daarvoor gaf Hij ten slotte zijn leven.

De dood die Hij stierf, was niet alleen de bekroning van een volmaakt aan God toegewijd leven. Het was ook de verzoening voor ieder die zichzelf als zondaar ziet, ook voor jou. Daarom heb jij Hem lief gekregen en is Hij de inhoud van jouw leven geworden. Je bent door Hem gegrepen. Je bent in de ban van Zijn liefde gekomen. De omarming van Zijn liefde heeft jou overmeesterd. Je voelt je helemaal veilig en geborgen bij Hem. Hij is er voor jou. Jij wilt er ook helemaal voor Hem zijn. Je wilt op Hem lijken, niet een klein beetje, want daar kun je niet tevreden mee zijn. In dit opzicht is, zoals iemand eens schreef, 'tevredenheid het graf van de vooruitgang'. Nee, je wilt helemaal op Hem lijken, volmaakt aan Hem gelijk zijn.

Even tussendoor gezegd: het is goed eraan te denken dat het woord 'volmaaktheid' drie betekenissen heeft.

- Je bent voor God volmaakt in Christus door Zijn werk (*Hb 10:14*). Die volmaaktheid bezit iedere gelovige vanaf het moment dat hij zijn zonden belijdt en in het geloof de Heer Jezus als Verlosser en Heer aanvaardt.
- Dan is er nog de volmaaktheid die we ontvangen, als we bij de Heer Jezus zijn en ook ons lichaam deelt in de verlossing en het vlees er niet meer is. Daar gaat dit vers over.
- En er is de volmaaktheid die we op aarde kunnen bereiken en die te maken heeft met geestelijke groei. Dat is volmaaktheid in de zin van volwassenheid, volgroeid zijn. Dat is de volmaaktheid waarover het gaat in *vers 15*. Je kunt zeggen dat bijvoorbeeld de vaders in Christus (*1Jh 2:13-14*) in die zin

volmaakt zijn. Zij hebben niets anders meer in hun leven dan Christus.

V13. Om elk misverstand hierover uit te sluiten benadrukt Paulus nog eens dat hij heel goed weet dat hij er nog niet is. Hij leunt niet tevreden werkeloos achterover, ook nu niet, nu hij in gevangenschap is. Hij denkt niet dat zijn werk af is, hij denkt ook niet dat zijn geestelijke vorming erop zit. Ondanks al zijn dienstjaren in zijn werk voor de Heer en zijn onophoudelijk daarin bezig zijn, ziet hij het proces van gelijkvormig worden niet als afgesloten. Met niet aflatende energie strekt hij zich uit naar wat vóór hem ligt.

V14. Het geheim van zijn kracht is zijn concentratie op slechts "één ding". Dat is een geheim dat helaas slechts weinigen kennen. Veel mensen zijn niet tevreden met 'één ding'. Ze vinden dat te bekrompen. Je moet ruimer kijken, er is toch meer te genieten? Ja, maar zodra je iets bij Christus neemt om je aandacht aan te geven, ben je niet meer met 'één ding' tevreden. 'Eén ding' sluit al het andere uit. Waar kies je voor? De keus is niet moeilijk als je bedenkt dat dit 'ene ding' ook volmaakte voldoening aan het leven geeft. Alles wat je erbij neemt, maakt die voldoening kleiner. Waar ga je voor?

Voor Paulus is het geen vraag. Hij geeft aan hoe je dat 'ene ding' kunt najagen. In de eerste plaats vergeet hij alles wat achter hem is. Hij denkt niet aan wat hij allemaal aan voorrechten bezit. Hij denkt ook niet aan het vele werk dat hij heeft verricht, de reizen die hij heeft gemaakt en de plaatsen waar hij het evangelie heeft verkondigd, de vele gelovigen die hij heeft gediend. Als je voor de Heer werkt, (en wie doet dat niet?) is het gevaarlijk achterom te kijken om de resultaten van je werk te bezien. Op dat moment stop je met kijken naar het doel. Paulus heeft geen overzicht bijgehouden van zijn geestelijke vorderingen.

Vergeeten wat achter is, wil overigens niet zeggen dat we moeten vergeten wie we geweest zijn. Dat is bij Paulus ook niet zo. Hij is nooit vergeten dat hij in zichzelf de grootste van alle zondaren is (1Tm 1:13; zie ook 2Pt 1:9).

In plaats van zich bezig te houden met de weg die hij al heeft afgelegd, strekt hij zijn beide handen uit naar voren. Hij stelt zichzelf hier voor als iemand die aan een hardloopwedstrijd deelneemt. Zonder op of om te zien loopt hij zo hard hij kan in de richting van het doel dat hij onafgebroken in de gaten houdt. Het gaat hem om de prijs die verband houdt met de roeping van God. God heeft hem hemelwaarts geroepen. Dan moet je niet je belangen op aarde zoeken. De christenen die dat wel doen, komen nog voor onze aandacht in *vers 19*. Als je door God geroepen bent, is het Zijn doel je in de hemel te hebben, om daar in Christus Jezus alle zegeningen te genieten die Hij in Zijn hart heeft je te schenken. Die prijs wil je toch voor niets ter wereld missen?

V15. Misschien erken je wel dat het in je leven daarom zou moeten gaan, maar voel je het spanningsveld waarin je verkeert. Het is nog moeilijk voor je om echt alles prijs te geven en je volledig op dat ene doel te richten. Er zijn gelovigen bij wie je ziet dat alles in hun leven om Christus draait. Dat zijn de 'volmaakten' in het eerste deel van *vers 15*. Paulus sluit zichzelf daarbij in. Dat kun je zien aan het woord "wij". De volmaakten zijn zij die in de christelijke ervaring zover gekomen zijn, dat er niets meer interessant is voor het hart dan alleen de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus.

Hoeveel mooie dingen er ook op aarde zijn, voor hen verbleekt alles en valt in het niet bij de schoonheid van Hem. Sommige mensen zullen het extreem noemen, of fanatiek. In elk geval is het radicaal. De christen die op deze wijze gegroeid is, zal gekenmerkt worden door een daarbij passende gezindheid, de gezindheid van Christus Zelf. Christus had ook slechts één doel: de verheerlijking van de Vader. Dat bracht Hem tot het doen van Diens wil en daaruit is alle denkbare zegen voortgekomen.

In het tweede deel van *vers 15* wordt een andere groep gelovigen aangesproken. Paulus spreekt tot hen als "u" die "anders gezind bent". Daarmee bedoelt hij niet vleselijke of ongeestelijke gelovigen. Hij bedoelt gelovigen die nog niet hebben geleerd dat voor God werkelijk niets anders waarde heeft dan de Heer Jezus. Een

voorbeeld van zulke gelovigen heb je in 'de zwakken' over wie Paulus in *Romeinen 14* spreekt in onderscheid van 'de sterken'.

Beide groepen stelt hij als geestelijk gezinde gelovigen voor. Hij maakt daar duidelijk dat wie 'zwak' is in het geloof niet de volle christelijke vrijheid kent die hem in Christus is gegeven. Zulke gelovigen menen nog rekening te moeten houden met bepaalde inzettingen. Waar oprechtheid jegens God gevonden wordt, heeft God geduld met de geestelijke ontwikkeling. Hij zal op de juiste tijd openbaren waar het Hem werkelijk om gaat door de sluier weg te nemen die er voor hen nog over ligt. Dan zullen ook zij de dingen kunnen zien zoals ze werkelijk zijn.

Dit verschil in geestelijke ontwikkeling, dit niet gelijk denken, hoeft een gelukkige gemeenschap niet te verstoren. Het zijn die dingen die we aan de Heer kunnen overlaten. In zulke gevallen hoeven we niet te proberen zelf onze broeders over te halen om onze mening te gaan delen. God Zelf zal hen onderwijzen (*1Th 4:9*).

V16. Als iemand nog niet al zijn belangen aan Christus verbonden heeft, moeten we zelf niet wachten totdat dit het geval is. We moeten samen verder, waarbij geldt, dat ieder moet wandelen naar het licht dat hij heeft ontvangen. Ontvangen licht geeft verlangen naar meer licht. Het maakt niet passief, maar zet aan tot een hechtere gemeenschap met Christus en tot het verlangen naar een grotere gelijkvormigheid aan Hem.

Als je Christus hebt aangenomen, ben je vanaf dat moment geestelijk aan het groeien. Het stadium dat je nu hebt bereikt, komt enerzijds door Gods werk in jou en anderzijds door jouw inzet (zie *Fp 2:13*). Wel, je wordt aangespoord in dat spoor verder te gaan. Je hoeft niet in je eentje verder te trekken. Je mag dat doen samen met anderen die ook Christus hebben leren kennen en voor Hem alleen willen leven.

Lees nog eens Filippiërs 3:12-16.

Verwerking: Zijn er nog andere belangen die je najaagt, behalve 'één ding'?

Ons burgerschap is in de hemelen | verzen 17-21

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

17 Weest samen mijn navolgers, broeders, en ziet op hen die zo wandelen als u ons tot voorbeeld hebt. 18 Want velen wandelen, van wie ik u dikwijls heb gezegd en nu ook wenend zeg, dat zij de vijanden van het kruis van Christus zijn; 19 hun einde is [het] verderf, hun God is de buik en hun heerlijkheid is in hun schande; zij bedenken de aardse dingen. 20 Want ons burgerschap is in [de] hemelen, waaruit wij ook [de] Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, 21 Die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen.

V17. Een goed voorbeeld is veel waard. Als jonge christen heb je oriëntatie nodig. Dan is het een zegen als je mensen kent die voorleven wat de Bijbel van jou vraagt. Zo stelt Paulus zichzelf en Timotheüs (zij zijn de “ons” in dit vers) tot voorbeeld. Dat is geen hoogmoed, het gaat om de overtuiging. Hijzelf volgt Christus na, Die is zijn Voorbeeld (1Ko 11:1).

Hij roept de Filippiërs op “samen” zijn navolgers te zijn. Het woord ‘samen’ is veelzeggend. De goede lezer zal eruit begrijpen dat dit een zachte vermaning is om eensgezind te zijn. Als je ‘samen’ iets doet, samen naar eenzelfde voorbeeld kijkt en dat navolgt, vergeet je de vervelende trekjes van de ander. De Filippiërs zijn in de gelukkige omstandigheid dat er meer zijn die ze als voorbeeld kunnen nemen. Als ze naar die levens kijken, zien ze daar hetzelfde als bij Paulus. Het zijn stuk voor stuk mensen die als enige doel hebben Christus te winnen.

Of er veel van zulke voorbeelden waren? Ik denk het niet, zoals het er ook nu niet veel zijn. Besef je trouwens wel dat jij op jouw beurt ook weer een voorbeeld voor anderen bent? Kunnen anderen jou navolgen omdat ze in jouw leven zien dat het allemaal om Christus gaat?

V18. Weet je van wat voor soort mensen er veel zijn? Van mensen die wandelen als “*de vijanden van het kruis van Christus*”. Met deze kwalificatie duidt Paulus een derde groep christenen aan, na de in *vers 15* genoemde twee groepen. Tussen die twee groepen en deze derde groep bestaat een enorm contrast. Groep één en groep twee hebben de Heer Jezus van harte lief en willen hun leven op Hem afstemmen. Wat ze van Hem weten, brengen ze in praktijk. Bij de tweede groep is de kennis van Hem weliswaar beperkt, maar toch willen ze voor Hem leven, wat het ook kosten zal. Dat is bij de derde groep volledig anders. Het zijn zeker mensen die de mond vol hebben met bijbelse waarheden, misschien zelfs prachtige dingen kunnen zeggen over de Heer Jezus. In de praktijk van hun leven houden ze echter met Hem geen rekening.

Er staat niet dat zij vijanden *van Christus* zijn, maar vijanden *van het kruis* van Christus. Het kruis van Christus is van alles bepalende betekenis voor het leven van de christen. Het kruis is de radicale scheiding tussen jou en de wereld (*Gl 6:12,14*). Hoe meer je van het kruis gaat begrijpen, des te meer zul je elke binding met de wereld opgeven om je des te sterker te binden aan Christus. Een vijand van het kruis van Christus is iemand die wel de lusten van het christendom, maar niet de lasten ervan wil. Het is iemand die wel Christus wil volgen, maar zonder het kruis op te nemen (*Lk 14:27*).

Als je leeft naar de betekenis van het kruis, heeft de wereld je niets meer te bieden. Dan heb je ermee afgerekend. De wereld laat echter niet ongestraft toe dat jij er niets meer aan vindt en dat je haar veroordeelt. Het zal je schande opleveren. Als je dat niet leuk vindt en probeert goede maatjes met de wereld te blijven, dan word je een vijand van het kruis. Je geeft Christus niet echt prijs, maar voor Hem uitkomen doe je ook niet als je weet dat je dan uitgelachen wordt.

Het is niet de eerste keer dat Paulus over deze mensen spreekt. Hij heeft het al heel wat keren over hen gehad. Hij reageert anders op hen, dan op de personen die hij aan het begin van het hoofdstuk op het oog heeft. Die personen kan hij alleen ontmaskeren in hun

boze bedoelingen om zijn werk te ondergraven. De personen hier geloven misschien nog wel, maar ze leven er niet naar.

Als hij over hen schrijft, kan hij zijn tranen niet bedwingen. Hij is niet van het soort dat zegt: 'Mannen huilen niet.' Zijn emoties noemt hij wel vaker (*Hd 20:31; 2Ko 2:4*). Het gevoel is een wezenlijk deel van de mens. Dat verandert niet als hij een kind van God geworden is. Het geloof mag niet door emoties worden geleid, maar wel begeleid. Het Woord van God is de basis van het geloof. De emoties komen omdat Paulus ziet dat christenen afwijken van de weg die Gods Woord aan de christen toont.

Deze categorie christenen geeft een verkeerd voorbeeld en is daardoor een gevaar voor anderen. Deze christenen doen alsof ze verzekerd zijn van de hemel en genieten tegelijk met volle teugen van het leven op aarde. Dat is even prettig christen zijn! Laat je door deze leefwijze niet misleiden. Ik denk dat Paulus het daarom al zo vaak heeft gezegd en nu weer zegt. Het is geen goed voorbeeld.

V19. Aan het einde van een dergelijk leven wacht ook niet de hemel, aan het einde wacht het "verderf", de hel. De brede weg, de weg waarop veel mensen wandelen, leidt naar het verderf (*Mt 7:13*). De vraag of het echte christenen zijn of christenen die het slechts in naam zijn, dus niet wedergeboren, doet niet ter zake. Het gaat om wat je belijdt. Als je belijdt een christen te zijn, zal dat blijken uit je leven. Als je voor Christus leeft, is je belijdenis waar. Als je niet voor Hem leeft, is je belijdenis een leugen. Dat laatste neem ik niet van jou aan. Anders las je dit boek niet. Maar deze verzen zijn ook van toepassing op jou en mij als belijders van Christus.

Wie leeft als een vijand van het kruis, leeft voor zichzelf, voor zijn eigen "buik" (*Rm 16:18*). Zijn leven is gericht op het bevredigen van allerlei lichamelijke behoeften, zoals eten en drinken en vaak ook op het voldoen aan seksuele verlangens (*1Ko 6:13*). Je hoeft daarbij helemaal niet te denken aan liederlijk gedrag, maar aan een zich helemaal overgeven aan dingen die door God gegeven zijn. Het blijkt niet dat zij enig kwaad bedrijven dat tucht

noodzakelijk maakt. Het gaat om brave burgers, mensen die ieder het zijne geven. Ze doen echter alles voor zichzelf. Ze stellen die aardse dingen op de eerste plaats. Het gaat in hun leven niet om Christus.

Een resultaat van een dergelijke levensinstelling is dat zij hun "heerlijkheid" of eer vinden in wat een "schande" is. Je kunt bijvoorbeeld denken aan de opvatting die ook christenen kunnen huldigen, dat de mens van de apen afstamt. Ze vinden het een eer dat de menselijke wetenschap dit aan het licht heeft gebracht. Ze beroemen zich in dergelijke dwaasheden. Alles is het gevolg van slechts op de aardse dingen gericht te zijn. Hun denken is vol van hun welzijn op aarde. Hun inspanningen zijn erop gericht zich het leven op aarde zo lang en aangenaam mogelijk te maken.

V20. Een dergelijke levensinstelling past wel bij een burger van de aarde, maar niet bij een burger van de hemel. Sinds je Christus hebt leren kennen, ben je op aarde een vreemdeling en bijwoner (1Pt 2:11). Je echte thuis is de hemel. Zolang je hier bent, in een omgeving die daar geen deel aan heeft, mag je in het besef van dat burgerschap leven.

De Filippiërs zelf zijn een goed voorbeeld van deze situatie. Filippi was in die tijd een Romeinse kolonie in Klein-Azië. Ver van Rome moesten de inwoners van die stad als burgers van Rome leven en zo de naam van Rome hooghouden. Wij wonen te midden van wereldlingen, maar mogen de naam van de hemel hooghouden. We leven als ambassadeurs van ons eigenlijke vaderland in een vreemd land. Ons hele gedrag behoort het leven van ons ware vaderland uit te stralen. Tegelijk houden we ons aan de regels van het land waarin we tijdelijk verblijven, zolang die regels niet in strijd zijn met ons burgerschap van de hemel. Het past ons niet mee te doen met de politiek van het land waar we vreemdelingen zijn. Dat zou een verloochening betekenen van ons hemels burgerschap.

We zijn zo vervuld van ons vaderland, dat we ernaar verlangen daarheen te verhuizen. Daarom zien we uit naar de Heer Jezus Christus. Hij, het doel naar Wie we op weg zijn, heeft beloofd

spoedig te komen (*Jh 14:1-3; 1Th 4:16-17; Op 22:20*). Paulus noemt Hem hier “Heiland”. Nu denk je misschien: ‘Zo ken ik Hem toch al? Hij is toch mijn Heiland, de Verlosser (zoals de betekenis van de naam ‘Heiland’ is), Die mij van mijn zonden heeft verlost?’

V21. Jazeker, maar er is nog een aspect in de verlossing dat nog niet is voltooid en dat is de verlossing van je lichaam (*Rm 8:23*). Als de Heer Jezus komt om de gemeente tot Zich te nemen, krijg je een verheerlijkt lichaam. In dat lichaam zul je geen verdriet, pijn of vermoeidheid meer kennen. Het lichaam dat je nu hebt, is verbonden aan een situatie waarin de zonde zijn sporen heeft getrokken, waar de vloek van de zonde op rust. Het is “*het lichaam van onze vernedering*”, van ons leven op aarde.

Dat is trouwens niet zo’n vleiende uitdrukking in een wereld waarin de ‘bodycare’, de zorg voor het lichaam, enorme aandacht krijgt. Het lichaam wordt in de wereld verheerlijkt. Je hoeft trouwens ook niet in het andere uiterste te vervallen en te denken dat het lichaam er niet toe doet. Het is voor de gelovige de tempel van de Heilige Geest en een lid van Christus (*1Ko 6:15,19*). Ga er daarom verantwoord mee om.

De komst van de Heer Jezus voor de gemeente maakt voor allen die bij Hem horen een einde aan de onvolkomenheid van het aardse lichaam. Het lichaam dat je dan krijgt, lijkt op het Zijne (*1Jh 3:2*). Elk spoortje van de onvolmaaktheid van het leven op aarde dat je letterlijk aan den lijve voelt, elke herinnering eraan, is dan weg. Die niet voor te stellen verandering wordt door de Heer Jezus tot stand gebracht. Hij is als Enige daartoe in staat. Hij zal dat doen met dezelfde macht die Hij heeft om alles aan Zich te onderwerpen. Hij is namelijk de almachtige God.

Denk je in: die ontelbare gestorven gelovigen, door alle eeuwen heen, op allerlei manieren gestorven of gedood: door leeuwen verscheurd en opgevreten, onthoofd, in stukken gezaagd, verbrand. Alle verstrooide moleculen weet Hij bij elkaar te brengen en weer tot de mens van weleer te vormen. De ongelovigen zullen een lichaam krijgen waarmee zij tot in eeuwigheid in de hel zullen zijn. De gelovigen zullen een lichaam krijgen waarmee zij

tot in eeuwigheid in de hemel zullen zijn om Hem daarin tot in eeuwigheid te prijzen!

Lees nog eens Filippiërs 3:17-21.

Verwerking: Wat betekent het voor jou de Heer Jezus als Heiland te verwachten?

Filippiërs 4

Eensgezindheid en blijdschap in de Heer | *verzen 1-5*

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Daarom, mijn geliefde broeders, naar wie ik ook verlang, mijn blijdschap en kroon, staat zo vast in [de] Heer, geliefden! 2 Euódia vermaan ik en Syntyché vermaan ik eensgezind te zijn in [de] Heer. 3 Ja, ik vraag ook u, trouwe metgezel, wees hun behulpzaam die met mij hebben gestreden in het evangelie, samen met Clemens en mijn overige medewerkers, van wie de namen in [het] boek van [het] leven staan. 4 Verblijdt u altijd in [de] Heer! Nog eens zal ik zeggen: Verblijdt u! 5 Laat uw inschikkelijkheid aan alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij.

Inleiding. In dit laatste hoofdstuk stelt Paulus je voor hoe het mogelijk is om boven alle omstandigheden verheven te zijn. Niet op een manier van de Stoïcijnen, van wie het hoogste ideaal was te leven zonder enige emotie te tonen. Nee, Paulus kent de grootste vreugde in de door hem voorgestelde wijze van leven. Hij wil je in dit hoofdstuk daarin laten delen.

V1. Hij heeft eerst nog enkele vermaningen. Die leidt hij in met “*daarom*” en een allerhartelijkste manier van aanspreken van de Filippiërs. Het woord ‘daarom’ slaat terug op de vorige twee hoofdstukken. Als je iets hebt begrepen van wat daar van Christus wordt voorgesteld, heb je de basis ontdekt waarop je kunt vaststaan. Het is een conclusie: alleen in Christus moet je je geestelijke stabiliteit zoeken. Je zult merken dat, als je nog dingen buiten Christus zoekt, je begint te zwalken. Je wordt heen en weer bewogen (*Ef 4:13-14*) als niet alles in je leven op Christus is gericht.

Paulus houdt van deze mensen, hij verlangt ernaar bij hen te zijn. Als hij aan hen denkt, wordt hij helemaal blij. De bijzondere band met hen is ontstaan toen zij door zijn dienst tot geloof gekomen waren. Hij kan hen aan de Heer Jezus aanbieden als een kroon op zijn arbeid voor Hem. Zij zullen hem sieren bij de komst van de Heer. Maar hij wil dat zij door onderlinge eensgezindheid ook nu al dit sieraad zijn.

V2. En daar valt iets te corrigeren, met name bij twee zusters die onenigheid hebben gekregen. Hij doet er niet geheimzinnig over wie het betreft, hij noemt die zusters bij de naam. Ieder van deze zusters krijgt apart haar naam met “*vermaan ik*” te horen. Dat geeft aan dat ze beiden in gelijke mate verantwoordelijk worden gehouden voor het gebrek aan eensgezindheid. Daarmee vermijdt Paulus elke schijn van partijdigheid.

Hij zoekt de oplossing niet in een vleeselijk compromis, maar vermaant hen om eensgezind te zijn “*in de Heer*”. De Heer moet weer gezag over hun leven krijgen in plaats van de dingen waarover ze onenigheid hebben gekregen. Het staat er niet bij wat het geweest is. Daarom kun je er een ruime toepassing van maken.

Je kunt zomaar jaloers worden op een broeder met wie je samen een werk voor de Heer mag doen en die daar naar jouw gevoel meer eer voor krijgt dan jij. Als zusters iets klaar maken voor een liefdemaal, kunnen ze jaloers worden op elkaar als er meer genomen wordt van de schaal van de een dan van die van de ander. Onenigheid is zomaar geboren. Als er daarentegen eensgezindheid is in de Heer, bedenkt ieder: ‘Mijn werk is voor de Heer.’ Dan wordt de waardering van mensen niet meer de maatstaf, maar die van de Heer.

V3. Als twee gelovigen samen de Heer dienen en in die dienst moeilijkheden met elkaar krijgen, is dat altijd een verdrietige zaak. Paulus heeft dat zelf ook gehad met Barnabas (*Hd 15:36-39*). Hij kent de beide vrouwen. Ze hebben hun mannetje gestaan in de verbreiding van het evangelie. Misschien heeft hij bij hen gelogeerd (*vgl. 2Kn 4:8*). De mensen in Filippi zullen er dan naar hebben gevraagd. Ze hebben zich in elk geval vereenzelvigd

met hem en het evangelie dat hij predikt en zich er niet voor geschaamd. Misschien hebben ze hem gediend met hun goederen, zoals andere vrouwen de Heer daarmee hebben gediend (*Lk 8:3*).

Het doet Paulus pijn als hij eraan denkt dat er tussen deze twee geweldige vrouwen een breuk is ontstaan. Die breuk moet geheeld worden. Paulus vraagt zijn *“trouwe metgezel”* – waarschijnlijk Epafroditus, aan wie hij deze brief heeft meegegeven – daarbij te helpen. ‘Metgezel’ is letterlijk ‘jukgenoot’. Dat maakt duidelijk dat het om iemand gaat met wie Paulus eensgezind en in trouw het juk van de verkondiging van het evangelie heeft gedragen. Dat is geen zwaar juk, het is een vreugde om het te dragen. Ook het woord ‘trouw’ verdient extra aandacht. In alle werk dat de Heer te doen geeft, is ‘trouw’ de voornaamste eigenschap en het belangrijkste kenmerk (*1Ko 4:2*). Dat is het wat de Heer zal belonen en niet de grootte van de gave (*Mt 25:21,23*).

Naast de beide vrouwen hebben ook andere arbeiders met Paulus in het evangelie gestreden. Van hen vermeldt hij nog apart Clemens. Ze hebben allen geholpen in de verkondiging van het evangelie op vijandelijk gebied. Ze hebben te maken gehad met tegenstand. Die kan soms wel eens zo heftig zijn, dat dienaars gaan wanhopen aan zichzelf of aan de dienst. Dan komt als een jubeltoon vanuit de gevangenschap in Rome deze bemoediging van Paulus.

In een paar woorden tilt hij de ontmoedigde dienaars uit boven de omstandigheden, door hen eraan te herinneren dat hun namen staan opgeschreven *“in [het] boek van [het] leven”* (vgl. *Op. 3:5; 21:27*). Dit is het boek van Gods raadsbesluiten, waarin al Zijn uitverkorenen staan opgeschreven.

V4. De wetenschap daarin te staan geeft hem opnieuw aanleiding voor de oproep: *“Verblijdt u altijd in [de] Heer!”* En ook als je wél ‘succes’ hebt in je dienst, dan is niet het succes je grootste blijdschap, maar het feit dat je naam staat opgeschreven in de hemelen. Zo zegt de Heer het tenminste Zelf tot Zijn discipelen als ze Hem opgetogen komen vertellen over de resultaten van hun dienst (*Lk 10:20*).

De droefheid die Paulus heeft ten aanzien van veel mensen die zich christen noemen (*Fp 3:18*), kan zijn eigen blijdschap in de Heer niet tenietdoen. Hij kan zich altijd in de Heer verblijden. Hij vindt in de Heer een bron van voortdurende vreugde die hem verkwikking schenkt te midden van het verdriet en de pijn. De oproep 'verblijdt u' komt hier niet van iemand in de hemel, omgeven door louter blijdschap, maar van iemand die in gevangenschap is, in afwachting van zijn proces. Daarom spreekt deze oproep aan en wordt het een vermaning die iets doet.

Als verblijden voor hem mogelijk is, is het 'altijd' mogelijk, in wat voor omstandigheden ook. Onze blijdschap hoeft niet aangetast te worden door tegenspoed (*Hk 3:17-19; Jh 15:11; 17:13*). Paulus laat zijn aanmoediging om zich te verblijden niet slechts één keer horen, nee, hij zegt het nog een keer. Je hoort geen impulsief man die iets zegt waarvan hij even later eigenlijk al weer spijt heeft. Overtuigd als hij is van de mogelijkheid vanuit de eigen ervaring, onderstreept hij zijn oproep door die te herhalen.

Een blij christen te zijn betekent niet dat je altijd met een 'big smile' rondloopt, of steeds weer 'halleluja' roept. Blijdschap zit in je hart. Natuurlijk zal dat ook een uitstraling hebben, maar niet in de zin van 'hoe groter de lach, hoe blijer je bent'. Het is belangrijk ook hier dieper te kijken dan de oppervlakte (*Sp 14:13*). Naarmate Christus alleen je vreugdebron is, zal je blijdschap constanter en zuiverder zijn.

V5. De effecten daarvan komen anderen ten goede met wie je omgaat. Als alleen de Heer je bron is, zal je liefde voor anderen ook zuiver zijn. Je zult aan alle mensen bekend worden als een 'inschikkelijk' mens. Iedereen zal het erover eens zijn dat een inschikkelijk mens iemand is die niet op zijn rechten staat. Sommigen zullen dat kunnen waarderen, anderen zullen je voor gek verklaren, het zal hoe dan ook bekend worden.

Het "bekend zijn" van je "inschikkelijkheid" heeft hier de betekenis van 'opgemerkt worden', 'ervaren worden', niet zozeer door erover te vertellen. Het is niet goed over je eigen kwaliteiten te roemen. Laat dat aan anderen over (*Sp 27:2*). "Inschikkelijkheid"

wil zeggen dat je je weet te schikken in je omstandigheden, dat je niet op je rechten gaat staan (*Jk 3:17; 1Tm 3:3; Tt 3:2*). Als je meent rechten te hebben, wil je toch iets van de wereld hebben en daarop vertrouwen (*vgl. 1Ko 6:7*).

Het gevaar om onze rechten voortijdig op te eisen bedreigt ons voortdurend. Om dit gevaar het hoofd te bieden wijst Paulus weer op de Heer. In Hem zie je Iemand Die ook nooit van Zijn rechten gebruik heeft gemaakt. Hij is ook nooit vooruitgelopen op Gods plan met Hem door tijdens Zijn leven op aarde al als Koning te gaan heersen, hoewel Hij het is (*Jh 18:36-37*). Paulus heeft wel eens van zijn rechten gebruikgemaakt, maar dat diende alleen de zaak van de Heer en niet zijn eigen belang (*Hd 16:37*).

Een gast die ergens logeert, zal inschikkelijk zijn. We zijn immers burgers van de hemel (*Fp 3:20*) en op aarde "bijwoners en vreemdelingen" (*1Pt 2:11*). En als het wel eens heel moeilijk is en je geneigd bent om op je rechten te gaan staan ter wille van jezelf, dan mag je weten: "De Heer is nabij." Je mag weten dat Hij spoedig komt en je dan zal geven waar je recht op hebt en waarvan je hebt afgezien toen je op aarde was.

Dat de Heer nabij is, betekent ook dat Hij op dit moment vlak bij je is (*Ps 145:18*). Zijn nabijheid nu en Zijn spoedige komst bewaren je ervoor, dat je door de dingen hier beneden verontrust wordt of bezig bent met jezelf.

Lees nog eens Filippiërs 4:1-5.

Verwerking: Kennen de mensen, met wie jij te doen hebt, jou als een inschikkelijk persoon?

De vrede van God en de God van de vrede | verzen 6-9

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

6 Weest in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. 7 En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus. 8 Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat. 9 Wat u geleerd, ontvangen, gehoord en gezien hebt in mij, doet dat; en de God van de vrede zal met u zijn.

V6. De Heer is nabij! Daarmee besloten we het vorige stukje. Deze geweldige zekerheid geeft moed, voor nu en voor de toekomst. Je hoeft dus in niets bezorgd te zijn (Mt 6:25). God weet dat we het nodig hebben er telkens aan herinnerd te worden omdat we ons toch wel snel zorgen maken. Dat komt omdat we weer te veel naar de omstandigheden kijken zonder Hem erbij te betrekken. De moeilijkheden worden groter dan God. En dan gaat het mis.

In “*niets bezorgd*” zijn betekent dat we ‘alles’ aan Hem kunnen overlaten. Je hoeft echt niets zelf te dragen. Je mag al je bezorgdheid op Hem werpen, want Hij zorgt voor je (1Pt 5:7). Is dat even een opluchting! En met de bemoediging om in niets bezorgd te zijn is ook nog niet alles gezegd. Je mag namelijk al je verlangens bekendmaken bij God. Er staat geen limiet bij, er is geen beperking. Bij God betekent ‘niets’ echt ‘niets’, er is dus geen ding waar jij je zorgen over hoeft te maken. Bij God betekent ‘alles’ echt ‘alles’, er is geen ding dat je voor Hem achter hoeft te houden.

Dus kom maar op, vertel het Hem in je eigen woorden, recht vanuit je hart. Hij nodigt je uit in “*gebed en smeking*” bij Hem te komen. ‘Bidden’ is het spreken tot God over alle denkbare dingen. De meest gewone alledaagse behoeften mag je Hem zonder plichtplegingen vertellen. ‘Smeken’ is bidden met extra aandrang. Dat

doe je als je in nood bent. Je roept het uit, niet één keer, maar telkens weer.

En hoort daar ook nog “*dankzegging*” bij? Jazeker, want je spreekt met een God Die weet wat er in jouw hart leeft, terwijl jij weet wat er in Gods hart voor jou leeft. Je dankt Hem omdat je Hem vertrouwt en weet dat Hij je gebed en smeking hoort en er iets mee doet. Je bent door genade met Góð, de Liefdevolle en Almachtige, in verbinding gebracht. Iets wat groter is, kun je toch niet bedenken? Je kunt je toch niet voorstellen dat Hij in verwarring wordt gebracht door wat er gebeurt in de wereld en in jouw leven?

Geen enkele gebeurtenis kan Zijn troon aan het wankelen brengen. Elke gebeurtenis past altijd in het volvoeren van Zijn plannen. Daarom kun je Hem al dankzeggen als je je gebeden tot Hem richt. Je weet dat Hij je in Zijn genade zal antwoorden, hoe dat antwoord ook mag zijn. Ik denk dat jij ook wel eens ‘bij voorbaat bedankt’ zegt, als je iets aan iemand hebt gevraagd, van wie je vertrouwt dat hij jouw vraag of verzoek serieus zal bekijken. Je zegt bij voorbaat dank voor de aandacht en de reactie. Zo mag je alles bij God bekendmaken. Dat is natuurlijk niet omdat Hij het niet zou weten. Het is opdat jij ontlast, bevrijd van al je zorgen, je weg in blijdschap verder kunt gaan. Wat een God heb je toch!

Krijg jij altijd wat je vraagt? Nee? Dank God daar ook maar voor. Of denk je echt, dat jij altijd alleen nuttige dingen vraagt? Het is ermee als in een gezin. Als het bij een kind goed zit, zal het zijn vader alles durven vragen. Als het bij een vader goed zit, zal hij lang niet alles geven waar het kind om vraagt. Hij geeft alleen dat wat goed en nuttig is. De Vader wil jou alleen goede dingen geven. Dat is niet hetzelfde als plezierige dingen, dingen die het leven een stuk gemakkelijker maken. Hij geeft dingen die jouw karakter als kind van God zullen vormen, die jouw leven als christen op aarde steeds meer gelijkvormig zullen maken aan de Heer Jezus. Dat wil je toch?

V7. Als Hij dus niet geeft waar je om vraagt, heeft dat te maken met het doel dat Hij met jouw leven heeft. Hij geeft wel iets anders. Hij geeft jou Zijn eigen vrede die jouw ‘hart en gedachten’

zal bewaren. 'Bewaren' wil zeggen 'bewaken', 'gevangen houden', en wijst op veiligheid en bescherming. Dat is weer zo iets geweldig groots. Dat is heel wat beter dan wanneer Hij ons, als we lang zeuren, toch geeft wat we graag willen hebben. Dan krijg je wel je zin en kom je in het bezit van het begeerde, maar met je ziel zal het slecht gaan. Dat leer je uit de geschiedenis van Israël (Ps 106:15).

Als we ons vertrouwen op Hem stellen, krijgen we Zijn vrede. Daarom kon Petrus rustig slapen in de gevangenis, terwijl de dood hem wachtte (Hd 12:6). De zekerheid dat alle macht op aarde hem niets kon doen als God het niet wilde, gaf hem vrede. Dat geldt ook voor jou. Er staat niet dat onze harten Zijn vrede bewaren. Het is niet iets wat wij doen. Het is andersom, het is iets wat Hij doet. "De vrede van God" is als een schildwacht voor onze harten en onze gedachten om die te bewaren.

In je hart en gedachten kunnen allerlei overwegingen opkomen die je onrustig en bezorgd kunnen maken. Als je alles tegen God hebt gezegd, krijg je Zijn vrede en worden je hart en gedachten bewaard en wel "in Christus Jezus". Christus wordt hier voorgesteld alsof Hij een vesting is waarin je veilig en beschermd bent. Is dat even een genade, dat zelfs onze zorgen gebruikt worden om ons met deze wonderbare vrede te vervullen!

De 'vrede van God' is overigens iets anders dan de 'vrede met God'. De vrede met God, waarover je leest in Romeinen 5:1, is het gevolg van het geloof in de Heer Jezus als Degene Die het probleem van de zonden heeft opgelost en waardoor de zondaar met God verzoend is. De vrede van God is de vrede die God bezit als Degene Die boven de omstandigheden verheven is. Het is de vrede van de Heer Jezus te midden van de omstandigheden en die Hij "Mijn vrede" noemt (Jh 14:27; Ko 3:15).

V8. Als je hart zo bevrijd is van zorgen en de vrede van God er woont, kan het nu uitgaan naar wat positief is. Paulus stelt het als een opdracht. Je moet nu dingen gaan bedenken, je denkvermogen activeren en bewust bezig zijn met de dingen die hij noemt. Het is de bedoeling dat je deze dingen "bedenkt", terwijl je je dagelijks

werk aan het doen bent. Dat betekent dat je gedachten hiermee vervuld zijn als je op school bent en de leraar of een medeleerling wordt gepest. Of als er op je werk een vuile mop wordt verteld of op je werkplek naaktfoto's hangen. Of als je thuis voor de zoveelste keer de rommel van je lieve kinderen aan het opruimen bent.

Het bedenken van de dingen die hier worden genoemd, gaat niet automatisch. Of je in staat bent om in je dagelijkse bezigheden deze dingen te bedenken, hangt af van wat je in je vrije tijd leest, ziet en hoort. Daardoor worden je gedachten namelijk gevormd. Wees daarom met goede dingen bezig. Paulus zegt niet waarmee je je niet moet bezighouden. Hij is niet in wettische sfeer bezig, maar opbouwend. Hij stelt ook niet 'de kracht van positief denken' voor.

Of jij naar deze vermaning luistert, er gehoor aan geeft, zal blijken uit je gesprekken en je gedrag. Daarin zal doorklinken wat je bedenkt. Ook al kun je het soms heel moeilijk hebben, kunnen tegenslagen je leven teisteren, toch is het belangrijk je bezig te houden met wat goed en lieflijk is. Zie bovenal op de Heer Jezus bij Wie al deze dingen volmaakt aanwezig waren in Zijn leven op aarde en nog steeds zijn.

- *"Al wat waar"* is komt op de eerste plaats. Als je dat bedenkt, krijgt de leugen geen kans.
- Als tweede wordt genoemd *"al wat eerbaar"* is. Dit spreekt van een waardigheid die past bij wat we zijn: koningen en priesters.
- Als je het derde bedenkt, *"al wat rechtvaardig"* is, wil je handelen volgens de regels van het recht, in alles eerlijk.
- Het vierde is *"al wat rein"* is. God heeft aan Israël laten weten welke dieren ze mogen eten (*Lv 11*). Dat zijn reine dieren met bepaalde kenmerken. Wat je in geestelijke zin eet, is van invloed op de vorming van je karakter. Laat de Heer Jezus je voedsel zijn (*Jh 6:50,56*).

- Het vijfde is *“al wat beminnelijk”* is, dat wil zeggen waard om lief te hebben. Hoe denk jij aan je broeders en zusters? Zie je alleen de kwalijke dingen in hun leven, of bedenk je de goede dingen die ze ook hebben en die het waard zijn om lief te hebben? Aan de Heer Jezus is alles bekoorlijk, waard om lief te hebben.
- Het zesde is *“al wat welluidend”* is. Dit is het doorgeven van dingen die goed zijn om te horen. Kwaad gerucht of roddels krijgen geen ruimte, net zomin als kwaadspreken.
- Als zevende volgt het bedenken van *“enige deugd”*. Hier gaat het erom dat je oog hebt voor wat geestelijk moed geeft om de goede strijd te strijden. Dat geldt zowel voor jezelf als voor anderen. Je kunt jezelf in de put prakkiseren door jezelf steeds voor te houden dat het toch allemaal niks is en geen zin heeft. Dan word je moedeloos. Bedenk dat alles wat gedaan wordt uit liefde tot de Heer Jezus wél zin heeft.
- Als achtste en laatste opdracht om te bedenken staat *“enige lof”*. Het is van belang een geest van lofprijzing te hebben, te bedenken waarvoor we God kunnen loven. Ondanks veel strijd, zwakheid en falen is er toch veel waarvoor je God kunt danken.

V9. Na het ‘bedenken’, het richting geven aan het gedachteleven, is er ook het ‘doen’, de christelijke levenspraktijk. Het leven van Paulus is er het praktische voorbeeld van. Bij hem is er geen tegenspraak tussen de manier waarop hij denkt, spreekt en leeft. Hij geeft niet alleen leerstellig onderwijs, maar is er met zijn hele wezen bij betrokken. Hij spreekt niet vanuit de hoogte, maar vanuit zijn ervaring. Als ze zijn voorbeeld volgen, zullen ze *“de God van de vrede”* Zelf als hun Metgezel hebben. De vrede van God en de God van de vrede, wat wens je nog meer te bezitten?

Lees nog eens Filippiërs 4:6-9.

Verwerking: Noem de zegeningen en vermaningen die in deze verzen staan.

Alles alleen door Hem Die kracht geeft | verzen 10-14

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

10 Ik heb er mij echter bijzonder over verblijd in [de] Heer, dat u eindelijk weer eens uw denken aan mij verlevendigd hebt; u hebt weliswaar [aan mij] gedacht, maar u had de gelegenheid niet. 11 Ik zeg dit niet omdat ik gebrek lijd; want ik heb geleerd tevreden te zijn met de omstandigheden waarin ik ben. 12 Ik weet vernederd te worden, ik weet ook overvloed te hebben; in elk opzicht en in alles ben ik ingewijd, zowel in verzadigd zijn als in honger lijden, zowel in overvloed hebben als in gebrek lijden. 13 Ik vermag alles door Hem Die mij kracht geeft. 14 Toch hebt u er goed aan gedaan deel te nemen aan mijn verdrukking.

V10. Paulus heeft echt genoeg aan de Heer. Hij heeft de vrede van God in zijn hart en de God van de vrede is met hem. Maar dat betekent niet dat hij ongevoelig is voor de houding van de gelovigen. Bij alles wat de Heer voor hem is in zijn omstandigheden, is Paulus toch ook blij dat hun liefdevolle zorg voor hem gebleken is. Hij spreekt er zijn bijzondere vreugde in de Heer over uit dat ze weer eens aan hem hebben gedacht.

Zijn dankbaarheid geldt niet in de eerste plaats hun gift, maar hun motivatie. Het lijkt een beetje op een vermaning als hij zegt “*weer eens*”, maar dat is het niet. Hij wist wel dat ze aan hem dachten, maar ze hebben er niet eerder gelegenheid voor gehad hem dat ook te laten merken. Nu heeft, door de komst van Epafroditus, dit denken aan hun geliefde apostel letterlijk handen en voeten gekregen. En door de gave is hun denken aan hem tastbaar geworden.

V11. Paulus haast zich erbij te zeggen dat hij geen gebrek lijdt. Hij wil hun geen schuldgevoel geven dat zij hem gebrek hebben laten lijden omdat ze niet eerder zijn gekomen. Ook wil hij voorkomen de indruk te wekken dat hij van hun gave afhankelijk zou zijn. Het is niet gemakkelijk om uitdrukking te geven aan diepe dankbaarheid en tegelijkertijd niet de indruk te wekken hebzuchtig te

zijn (vgl. Hd 20:33). Wie leert met alle omstandigheden tevreden te zijn, is van niemand afhankelijk. Om dit te leren is Paulus door een heel proces heen gegaan. Nu kan hij zeggen dat hij het heeft geleerd.

Het is een les die we allen moeten leren: tevreden zijn en tevens onafhankelijk van mensen. Er zijn mensen die het financieel ontzettend goed hebben en toch ontevreden zijn. Dat komt omdat ze nooit genoeg hebben, ze willen nog allerlei behoeften bevredigd hebben. Er zijn ook anderen die maar heel weinig bezitten en toch tevreden zijn. Tevreden zijn is letterlijk 'genoeg hebbend' (Hb 13:5; 1Tm 6:6-8). Als je op God vertrouwt, mag je op Gods belofte rekenen dat je verzekerd bent van brood en water (Js 33:16). Als je helemaal afhankelijk bent van de Heer, ben je tevreden met wat Hij je zendt, of dat nu gebrek of overvloed is.

V12. Paulus kan overal over meepraten. Hij heeft het meegeemaakt, hij weet ervan. Hij weet wat het is om "vernederd te worden". Als mensen je verguizen, je wegstaren, je bespotten, als een misdadiger behandelen, dan blijft er niet veel van je over (bijv. 2Ko 11:24). Ook "overvloed" aan eerbetoon kent hij (bijv. Hd 14:11; 28:6). Hij is ingewijd in alle omstandigheden die het leven kent alsof het de inwijding in een geheim betreft. Het is ook een persoonlijk geheim tussen de gelovige en God om niet door de omstandigheden van het leven geleefd te worden.

Hij kent het "verzadigd zijn" en het "honger lijden". In plaats van hem los te maken van de Heer Jezus heeft het hem dichterbij Hem gebracht. Ook hierin volgt hij zijn Meester op de voet, in tegenstelling tot veel christenen vandaag. Velen gaan ten onder, hetzij aan verzadiging, hetzij aan honger. Beide omstandigheden drijven velen weg bij de Heer. Agur heeft hierover de volgende wijze woorden als een gebed uitgesproken:

Houd valsheid en leugentaal ver van mij.

*[En:] geef mij geen armoede of rijkdom,
voorzie mij van het mij toegewezen deel [aan] brood.*

Anders zou ik, verzadigd,

[U] verloochenen en zeggen: Wie is de HEERE?

*of anders zou ik, arm geworden, stelen,
en de Naam van mijn God aantasten. (Sp 30:8-9).*

Als een mens verzadigd is, meent hij God niet nodig te hebben. In de landen van overvloed waarin wij leven, is dat de schrikbarende realiteit. In talloze levens van mensen heeft God geen plaats meer. Het materialisme is als een breekijzer aan het werk tussen de gelovige en God. Het christelijk vernis bladdert steeds verder af van wat nog de naam 'christelijk' draagt. Kun je je in dat licht voorstellen dat Agur bang was om God te verloochenen? Maak dit gebed gerust tot jouw gebed.

De kans is groot dat jij wel kunt meepraten over 'verzadigd zijn' en 'overvloed hebben'. We baden in het algemeen in welvaart en luxe. De vraag is welke invloed het op je leven heeft. Vraag jezelf eens eerlijk af of het je dichterbij de Heer heeft gebracht, of dat het je bij Hem vandaan heeft gevoerd. Kun je ook meepraten over 'honger lijden' en 'gebrek lijden'? Die kans acht ik gering. En als er al honger en gebrek geleden wordt, dan is er ook nog kans dat dit het gevolg is van gemaakte schulden. Geld lenen wordt toch zó aantrekkelijk voorgesteld. Over dit soort honger en gebrek lijden gaat het niet in dit stukje. Er is een man aan het woord die honger en gebrek heeft geleden terwijl hij in Gods weg met Gods werk bezig was.

Als je wel kunt meepraten over honger en gebrek lijden, hoop ik dat het op deze manier is. Dan zul je hier steun en moed uit kunnen putten. Zo heeft de Heer Jezus ook honger geleden, toen Hij door de Geest in de woestijn geleid werd en verzocht werd door de duivel (Mt 4:1-2). Paulus volgt zijn Meester niet op afstand, hij volgt Hem op de voet. Het is moeilijk om iets te zeggen over dingen die je niet zelf hebt meegemaakt. Paulus spreekt niet voor niets in de 'ik' vorm. Je kunt hem dit alleen nazeggen als het voor jou een werkelijkheid is, al is jouw ervaring hierin misschien een verzwakte vorm van die van Paulus.

Misschien ben je in loondienst en komt er elke maand een vast bedrag binnen. Daar is niets mis mee. Alleen is het in zo'n geval best moeilijk om afhankelijk te zijn, omdat je zo went aan wat je

ervaart als inkomenszekerheid. Aan de andere kant ligt het bestedingspatroon. Daar kun je soms ook zo aan wennen, dat je niet meer openstaat voor aanwijzingen van de Heer om een keer iets speciaals voor Hem met een bepaald bedrag te doen. Of herken je dit niet?

Om dit besef van afhankelijkheid niet te vergeten is het nodig om zodra je je geld ontvangt, daarvan eerst een deel voor de Heer apart te leggen. Hoeveel? Dat mag jij in overleg met de Heer zelf bepalen. Het is wel belangrijk dat je het blijmoedig doet (2Ko 9:7). Als je een eigen zaak hebt, als je geen vast salaris hebt, maar een inkomen dat afhankelijk is van je activiteiten en van je klanten, voel je al méér de noodzaak van afhankelijkheid van de Heer. Dan kun je als zakenman zelfs afhankelijker van de Heer zijn dan sommige 'fulltime' werkers voor de Heer die periodiek vaste giften krijgen overgemaakt.

V13. Op die manier werkt dat bij Paulus niet. Zijn hele vertrouwen is gericht op de Heer Die hem kracht geeft. Door Hem is hij tot alles in staat waarover hij hier schrijft. De kracht waardoor hij alles vermag, is het gevolg van een voortdurende relatie met Christus, een voortdurende gemeenschap met Hem. Hij leeft in het bewustzijn dat hij zonder de Heer Jezus helemaal niets kan doen (Jh 15:5). Je kunt *niets* zonder Hem, je kunt *alles* met Hem. Hij maakt het grote verschil in alle dingen.

In de Heer is kracht om tot Zijn eer te leven zonder dat de omstandigheden daarop een negatieve invloed uitoefenen. Het is zelfs zo, dat elke omstandigheid een gelegenheid is om daarin te laten zien waartoe Hij in staat is als je in gemeenschap met Hem leeft. Dan wordt jouw leven een getuigenis van Zijn kracht. Juist in moeilijke omstandigheden kun je laten zien hoe Hij alles voor jou is. Je kunt je vertrouwen in Hem uitspreken. Je vertrouwen in Hem uitspreken zegt heel wat meer wanneer je echt in de problemen zit, dan wanneer je dat doet terwijl er geen vuiltje aan de lucht lijkt te zijn.

Als je bijvoorbeeld geen geld meer hebt om brood te kopen, zul je eerder je toevlucht nemen tot Hem dan wanneer je bankrekening

een goed saldo toont en de vriezer vol zit. Het spreekt niet echt aan als we over geestelijke waarheden praten, zonder dat die ons leven echt veranderen. De auto's op de parkeerplaatsen van kerken en andere gebouwen waar gelovigen samenkomen en ook onze huizen en de inrichting ervan tonen waar ons hart is. Het uitspreken van onze afhankelijkheid van Hem en ons verlangen naar de Heer om bij Hem te zijn kan in sommige gevallen lijken op huichelarij.

Ik neem aan dat jij ernaar verlangt de kracht van de Heer te ervaren in je dagelijkse bezigheden. Ga dan in je leven na op welke terreinen Hij nog niet de volle zeggenschap heeft. Dat kan zijn over de boeken die je leest, de films die je bekijkt, je surfgedrag op internet, je uiterlijk, je intelligentie, je ambitie, je hobby, je vrienden, je vakantie, je uitgaan, je werk en nog meer. Heb je het allemaal aan Hem gegeven? Heb je gezegd: 'Heer, doet u er maar mee wat U wilt en zegt U maar wat ik ermee moet doen.'? Je zult merken dat de kracht van de Heer je leven gaat vullen, want daarvoor komt dan ruimte vrij.

V14. Nadat hij hun zo heeft laten delen in zijn persoonlijke geestelijke ervaringen, laat hij weten dat hij zeer waardeert wat de Filippiërs voor hem hebben gedaan. Zij hebben daarmee een goed werk gedaan (vgl. *Mk 14:6*). Het is niet zozeer de gave zelf die Paulus zoveel vreugde geeft, als wel de liefde voor en de verbondenheid met hem die eruit spreekt.

Zij hebben daardoor deelgenomen aan zijn verdrukking (*Hb 10:34*) en zich er niet voor geschaamd (*2Tm 1:8,16*). Dat betekent voor hem een grote bemoediging. Hier zie je weer de verwevenheid van zijn kracht in de Heer waardoor hij alles vermag en de kracht die de bemoediging van medegelovigen geeft. Jij mag ook weten dat je er niet alleen voor staat. De Heer en de Zijnen staan om je heen.

Lees nog eens Filippiërs 4:10-14.

Verwerking: Wat kun jij van deze verzen op jezelf toepassen en wat heb je daardoor meer van de Heer geleerd?

Voorzien in behoeften en groeten | verzen 15-23

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

15 U weet ook zelf, Filippiërs, dat in [het] begin van het evangelie, toen ik van Macedonië was vertrokken, geen gemeente in rekening van uitgave en ontvangst met mij in verbinding heeft gestaan dan u alleen. 16 Want ook in Thessalonika hebt u mij een- en andermaal voor mijn behoefte gezonden. 17 Niet dat ik de gave zoek, maar ik zoek de vrucht, die rijkelijk op uw rekening komt. 18 Maar ik heb alles en heb overvloed; ik heb volop, nu ik van Epafroditus het door u [gezondene] heb ontvangen: een welriekende reuk, een aangenaam, God welbehaaglijk offer. 19 Maar mijn God zal in al uw behoefte voorzien naar Zijn rijkdom in heerlijkheid in Christus Jezus. 20 Onze God en Vader nu zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid! Amen. 21 Groet elke heilige in Christus Jezus. U groeten de broeders die bij mij zijn. 22 Alle heiligen groeten u, en vooral zij die tot het huis van de keizer [behoren]. 23 De genade van de Heer Jezus Christus zij met uw geest. <Amen.>

V15. Dat er een speciale band bestaat tussen Paulus en de Filippiërs, heb je al vaker gezien. Paulus herinnert eraan, dat die band bij het “begin van het evangelie” al bleek in hun ondersteuning van hem. Hij denkt met vreugde terug aan dat begin, toch al zo’n tien of meer jaren geleden.

Dat hij van hen geld heeft aangenomen, is een bijzonderheid. Hij wilde graag in zijn eigen onderhoud en in het onderhoud van hen die met hem waren, voorzien (*Hd* 18:3; 20:34). Van andere gemeenten heeft hij geen geld aangenomen, zoals bijvoorbeeld van de Korinthiërs (*1Ko* 9:12; *2Ko* 11:7-10). Waarom weigerde hij gaven van hen? Geld heeft meer dan eens een dienaar van God gedegradeerd tot een dienaar van mensen. Het kan een middel worden waardoor iemand die God dient, een slaaf van mensen wordt. Mensen kopen om en worden omgekocht.

Paulus liet zich niet voor geld kopen. Van de Korinthiërs heeft hij geen geld aangenomen omdat dat hun eergevoel zou strelen. Wie God dient, moet altijd zijn eigen motieven onderzoeken in het aannemen van geld. Het zal nooit invloed mogen hebben op de zuiverheid van het werk dat alleen in opdracht van de Heer moet gebeuren. En als hij weet dat anderen het uit onedele motieven geven, moet hij het ook niet aannemen. In de verhouding die er is tussen Paulus en de Filippiërs is van geen van beide dingen sprake. Gever en ontvanger doen het voor de Heer.

V16. Paulus had meerdere keren een gave van de Filippiërs ontvangen. Hij herinnerde zich ook nog die keren dat hij in Thessalonika was. Van de Thessalonikers had hij blijkbaar ook niets aangenomen. Dat was een jonge gemeente die hij niet de indruk wilde geven dat geld een rol speelde in de verkondiging van het evangelie. Hij wilde de verhoudingen zuiver houden. Daar werkte hij voor zijn onderhoud (1Th 2:9) en nam ook dankbaar de gaven aan die de Filippiërs hem stuurden.

Zulke bewijzen van Gods genade vergeet je niet als je het bijzondere ervan blijft zien. Anders overkomt je wat de Israëlieten is overkomen. Het was een wonder dat de Israëlieten tijdens de woestijnreis dag aan dag het manna kregen. Maar toen dat tientallen jaren elke dag gebeurde, vergaten ze het wonder ervan en begonnen ze een hekel te krijgen aan Gods wonderdaden. Zo is de mens als hij God niet de eer geeft.

V17. Paulus geeft God wel de eer. Het gaat hem niet in de eerste plaats om het nut dat hij zelf van de gave heeft. Hij kijkt ook niet uit naar de volgende gave. Waar het hem om gaat, is wat het hún oplevert. Hoe dankbaar hij ook is voor de gave, het is hem vooral te doen om de vrucht voor de gevers. Een gave is niet alleen tot nut van de ontvanger. Het betekent ook geestelijke vrucht voor de gever, op wiens 'rekening' die vrucht wordt 'bijgeschreven'. Hij zoekt niet het hunne, hij zoekt henzelf (2Ko 12:14). Hun materiële saldo is wel minder geworden, maar het saldo op de 'geestelijke bankrekening' is gestegen. Het is een van de principes van Gods koninkrijk dat je van materieel geven geestelijk rijker wordt (2Ko 9:6; Sp 11:25).

V18. Om dat te ervaren heb je geloof nodig, dat is vertrouwen op God dat Hij inderdaad op die manier handelt met wat jij geeft. Paulus weet dat God zo werkt. Daarom spreekt hij bijna in overtreffende trap over wat de Filippiërs hem via Epafroditus hebben gegeven. Hij gebruikt de woorden “alles”, “overvloed”, “volop”. Je zou denken dat dat dan wel een hoop geld geweest moet zijn. Maar dat bedoelt Paulus niet.

Zeker, met het geld kan hij weer een tijdje vooruit, maar hij heeft vooral een overvloed van dankbaarheid in zijn hart, volop vreugde door deze liefdegave. Want dit bewijs van liefde is wel aan hem gedaan, maar hij ziet het als een offer aan GóD. En wat voor offer: “Een welriekende reuk, een aangenaam, God welbehaaglijk offer.” Dat is even een verheven niveau voor een zo aardse zaak! Hier wordt een gave aan iemand een welriekend offer aan God genoemd. Het is precies hetzelfde woord ‘welriekend’ dat wordt gebruikt voor het offer dat Heer Jezus heeft gebracht aan het kruis (Ef 5:2). Daaraan kun je zien welke betekenis een materieel offer heeft. Je kunt ook zien hoezeer beide offers bij elkaar horen.

In *Hebreeën 13:15-16* zie je hetzelfde. Daar worden de offers van lof en dank in één adem genoemd met die van weldadigheid en mededeelzaamheid. In dit licht wordt je ‘geefgedrag’ flink opge waardeer d.

V19. De Filippiërs hebben iets aan Paulus gegeven. (Ik ga er wel van uit dat het geld was, maar er wordt niet vermeld waaruit de gave bestond.) In elk geval zijn zij in letterlijke zin iets kwijt en toch is het geen verlies. Het heeft hun integendeel geestelijke winst opgeleverd. Je moet dit ervaren om de waarheid ervan te kennen. Dit is immers de brief van de christelijke ervaring? Nou, er komt nog meer ervaring.

Paulus geeft iets aan de Filippiërs door wat hij zelf heeft onder vonden. Hij heeft iets van de Filippiërs gekregen. Nu heeft hij iets voor hen, iets heel persoonlijks, wat hij hun als geschenk wil aanbieden. Wat hij aanbiedt, gaat verder dan een wens. Het is een zekerheid. Hij weet uit eigen ervaring dát God het zal doen en daarom noemt hij Hem “mijn God”. Die God, Die hij persoonlijk

heeft leren kennen in alle omstandigheden die hij heeft meege-
maakt, die God zal in elk opzicht voor hén zorgen.

Kijk, dat kun je alleen tegen een ander zeggen als je die ervaring
zelf hebt opgedaan. Die God heeft in al zijn behoeften voorzien,
Hij zal ook in al hún behoeften voorzien. God kent de behoeften
van al de Zijnen. Hij zorgt ervoor dat erin wordt voorzien. Daar-
voor gebruikt hij Zijn kinderen en soms zelfs ook ongelovigen,
'de raven', zoals bij Elia (*1Kn 17:4*). Alles en iedereen staat Hem
ter beschikking en Hij zet alles in wat Hij wil, of ze zich dat be-
wust zijn of niet.

En hoe zal God voorzien? Niet karig, maar "*naar Zijn rijkdom in
heerlijkheid in Christus Jezus*". Is daar een grens aan? De hele rijk-
dom van God is te vinden in de heerlijkheid van Christus Jezus.
Hij is de Schepper en Onderhouder van alle dingen en al wat
leeft. Paulus weet het: uit die rijkdom geeft God aan hen die in
opdracht van Hem aan anderen geven. Wat God geeft, meet Hij
niet af naar de behoeften van de Zijnen, maar naar die rijkdom.

Ben jij even goed af! Je kunt je bezit niet beter beleggen dan het op
deze wijze weg te geven. Wat je ervoor terugkrijgt, is waardevast
en is van elk aards economisch tij onafhankelijk. In *Maleachi 3:10*
daagt God je uit om het te doen met de belofte, dat Hij je veel
meer teruggeeft dan jij geeft (*zie ook Sp 19:17*).

V20. Paulus besluit zijn dank over de gave en de zegen die daarin
voor de Filippiërs ligt met een gemeenschappelijke lofprijzing
aan God. Hij maakt de Filippiërs een met zich in de geest en
wenst "*onze God en Vader*" de heerlijkheid toe tot in alle eeuwig-
heid. Lofprijzing is het resultaat van iets stoffelijks dat door de
een gegeven wordt aan de ander.

Dat is wel heel anders dan alle liefdadigheidsacties van de we-
reld. Daarbij draait het altijd om de mens. Het geefgedrag wordt
nagegaan, statistieken worden bijgehouden, bedelbrieven wor-
den verstuurd, namen van gevers worden vermeld met de be-
dragen erbij. Alles draait om de eer van mensen. Brochures wor-
den massaal verspreid om mensen te bewegen bij testament een

schenking aan een goed doel over te maken. Organisaties kunnen een naamsvermelding in de brochure kopen in de hoop een stuk van de koek te krijgen.

Zo moet het in de gemeente niet zijn. Wat voor onze God en Vader in het verborgene wordt gegeven, zal Hij vergelden (*Mt 6:3-4*) omdat het nu al en tot in eeuwigheid Hem heerlijkheid geeft. Zo is het, amen.

V21. Paulus besluit zijn brief met enkele groeten. De gelovigen in Filippi zijn hem allen even lief. Er is bij hem geen voorkeur. Hij laat "elke" heilige groeten, waaronder ook de beide vrouwen die het even niet goed met elkaar konden vinden (*Fp 4:2*). Los van de geestelijke gezindheid weet hij zich met iedere heilige in Christus Jezus verbonden. Dit past bij deze brief, waarin hij vermaant dat ieder de ander uitnemender moet achten dan zichzelf (*Fp 2:3*).

V22. Er is niet alleen verbondenheid tussen Paulus en de gelovigen in Filippi. Die verbondenheid is er ook tussen de broeders die bij Paulus zijn en de Filippiërs en tussen alle heiligen en de Filippiërs. Veel gelovigen zullen elkaar nooit hebben gezien. De groeten geven uiting aan de verbondenheid met elkaar die er is in Christus.

Prachtig is het om te lezen dat er ook in het huis van de keizer zijn die naar Gods liefdevolle stem hebben geluisterd. Het evangelie heeft ook op die plaats vrucht gedragen. Welke positie deze heiligen in het huis van de keizer hebben bekleed, is niet bekend. Het mag hoe dan ook een aansporing zijn om te bidden voor allen die in hoogheid zijn (*1Tm 2:1-4*).

V23. Paulus eindigt zijn brief met de wens dat "de genade van de Heer Jezus Christus" met hun "geest" zal zijn. Genade is Gods grote kenmerk. Je hebt er alles aan te danken en bent er voortdurend afhankelijk van. Het is de bron van al het goede in je leven. Het is de oorsprong van alles wat je voor de Heer mag doen. Genade wordt hier verbonden aan de volle naam van "de Heer Jezus Christus".

Hij is je 'Heer', Hij is 'Jezus' Die op aarde in vernedering was, Hij is 'Christus' Die nu in de heerlijkheid is. Je hebt het allemaal in deze brief voor je gehad. Paulus wenst dat je geest daarvan steeds vervuld zal zijn. Dan zal je leven gericht zijn op dat ene doel: de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus.

Lees nog eens Filippiërs 4:15-23.

Verwerking: Noem een aantal dingen van de rijkdom van God in heerlijkheid in Christus Jezus. Prijs Hem ervoor dat Hij naar die rijkdom in jouw behoeften zal voorzien.

De brief aan de Kolossers

Een verklaring van Paulus' brief, speciaal voor jou

Ger de Koning

De brief aan de Kolossers

Inleiding

Lees de brief aandachtig een keer door.

Er zijn twee dingen die deze brief op een speciale manier van grote waarde maken voor jou als jonge gelovige. Ten eerste is dat de manier waarop alle aandacht wordt gevestigd op de heerlijkheid van de Persoon van Christus. Die heerlijkheid komt op verschillende wijzen, in verschillende relaties, tot uiting. Zo krijg je Hem te zien als de Zoon van de liefde van de Vader, in Wie de volheid van de Godheid woont (*Ko 1:13,19*). Je ziet Hem ook als de Schepper en Onderhouder van alle dingen (*Ko 1:16-17*). En je ziet Hem als de Verlosser en het Hoofd van Zijn lichaam, de gemeente (*Ko 1:14,18*).

Het tweede is de manier waarop de 'verborgenheid' wordt ontvouwd (*Ko 1:27*), namelijk als een bron van vertroosting (*Ko 2:2*). De verborgenheid houdt in dat de gemeente een gemaakt is met Christus. Hoe meer je dat gaat ontdekken en waarderen, des te meer zal dat je geloofsleven ondersteunen en troost geven in een omgeving die daar niets van weet en ook niets van wil weten.

Het is de bedoeling dat je door deze brief over genoemde dingen onderwijs krijgt en daarover gaat nadenken. Het resultaat is ongetwijfeld dat je hart en oog gevuld worden met de heerlijkheid van de Heer Jezus. Ik kan je verzekeren dat het gevolg daarvan zal zijn dat je hart overloopt van dankbaarheid, blijdschap en zekerheid.

De *brief aan de Kolossers* is de derde brief die Paulus vanuit zijn gevangenschap in Rome heeft geschreven (na de *brief aan de Efeziërs* en de *brief aan de Filippiërs*). Ook deze brief komt dus niet van een 'studeerkamergeleerde'. Paulus heeft in zijn omstandigheden troost en blijdschap in zijn hart ervaren toen hij nadacht en

schreef over de heerlijkheid van de Heer Jezus. Als je deze brief leest, proef je dat.

Elke brief van Paulus is geschreven naar aanleiding van iets wat hij had opgemerkt of had gehoord. De aanleiding voor het schrijven aan de Kolossers is, dat Paulus heeft gehoord van dwalingen die in Kolosse ingang hebben gevonden. Daarover zal Epafras hem hebben ingelicht. Om welke dwalingen het precies gaat, is niet helemaal duidelijk.

Wel zijn er enkele aanwijzingen in de brief, met name in *hoofdstuk 2*. Je leest daar bijvoorbeeld over filosofie of wijsbegeerte (*vers 8*), over Joodse rituelen (*verzen 16-17*) en over engelenverering (*vers 18*). Het gaat dus om elementen uit zowel het heidendom als het Jodendom. Er is slechts één manier waarop het kwaad dat door deze dwalingen wordt aangericht, ongedaan kan worden gemaakt en dat is door het voorstellen van de volle heerlijkheid van Christus. Wie die heerlijkheid leert kennen, zal geen behoefte meer voelen om zich met dwalingen bezig te houden.

Zoals gezegd, zal Paulus over de ontwikkelingen in de gemeente in Kolosse van Epafras hebben gehoord. Deze trouwe dienaar stond in een nauwe betrekking tot die gemeente. Uit wat in *hoofdstuk 1:7* staat, kun je opmaken dat de gemeente in Kolosse is ontstaan door het werk van deze Epafras. Hij heeft de Kolossers het evangelie verteld (*Ko 1:7*). Epafras is zelf een Kolosser (*Ko 4:12*), maar Kolosse is niet 'zijn' gemeente. Wel voelt hij een grote verantwoordelijkheid voor hen. Toen de dwalingen zich dan ook manifesteerden, sprak hij daarover met Paulus. Deze heeft pen en papier gepakt en de gelovigen in Kolosse geschreven over de gevaren van de dwalingen en hoe ze zich daartegen konden wapenen.

Paulus is zelf nooit in Kolosse geweest (*Ko 2:1*). Toch heeft hij niet gedacht: 'Het is de gemeente van Epafras, laat die het maar uitzoeken.' Paulus is zich bewust dat hij een dienaar van de hele gemeente is. Daarbij is ook hij zich bewust dat het niet 'zijn' gemeente is, maar de gemeente *van Christus*. Juist dat bewustzijn geeft hem een vurige liefde voor de gemeente. Als de vijand de

gemeente aanvalt door te proberen dwaalleringen binnen te voeren, komt hij in actie. Want wie de gemeente wil verwoesten – en dwaalleringen zijn daarvoor een meesterlijk middel –, vergrijpt zich aan Christus Zelf. Christus en de gemeente zijn namelijk een.

Dat heeft Paulus geleerd op het moment van zijn bekering. Hij is op dat moment bezig de gemeente te vervolgen. De Heer Jezus spreekt echter vanuit de hemel, als Hij deze vervolger van Zijn gemeente een halt toeroept: “*Saul, Saul, waarom vervolg je Mij?*” (*Hd 9:4*). Het vervolgen van de gemeente op aarde staat gelijk aan het vervolgen van de Heer Jezus in de hemel. Hier leer je dat de gemeente op aarde en de Heer Jezus in de hemel een zijn, zij vormen één lichaam met Hem als het Hoofd. Dat is wat in deze brief de ‘verborgenheid’ wordt genoemd. Een ‘verborgenheid’ is iets wat in het Oude Testament niet is bekendgemaakt, maar nu aan de gemeente is geopenbaard.

Er is nog een brief waarin je leest over die verborgenheid. Dat is de *brief aan de Efeziërs*. Maar de manier waarop Paulus over ‘de verborgenheid’ spreekt in de *brief aan de Kolossers*, verschilt met de manier waarop hij dat doet in de *brief aan de Efeziërs*. Het zal je helpen de *brief aan de Kolossers* beter te begrijpen als ik een paar verschillen noem. Zo is een belangrijk verschil dat de *brief aan de Kolossers* laat zien dat Christus een is met de gemeente *op aarde*, terwijl in de *brief aan de Efeziërs* de gemeente voorgesteld wordt als een met Christus *in de hemel*.

Een ander verschil is, dat de christen in de *brief aan de Kolossers* gezien wordt als opgestaan met Christus, maar niet als in Hem gezet in de hemel, zoals in de *brief aan de Efeziërs*. Dat wordt onderstreept als de Kolossers wordt verteld dat er voor hen een hoop is weggelegd in de hemel (*Ko 1:5*). Dat houdt in dat zij niet gezien worden als in de hemel, zoals in de *brief aan de Efeziërs*; hier worden ze gezien in hun leven op aarde. Je kunt dat ook concluderen uit de vermaning van Paulus dat zij hun denken en gevoelens moeten richten op de dingen die boven zijn en niet op de dingen die op de aarde zijn (*Ko 3:1-2*).

Nog een verschil is dat de *brief aan de Kolossers* de volheid openbaart die in Christus is (*Ko 1:19; 2:9*) en onze volkomenheid in Hem (*Ko 2:10*), terwijl in de *brief aan de Efeziërs* de voorrechten van het lichaam uiteen worden gezet.

Als laatste wijs ik nog op het feit dat in de *brief aan de Kolossers* de nadruk ligt op Christus Zelf als ons *leven*. In de *brief aan de Efeziërs* ligt de nadruk meer op de *Geest*, die in de *brief aan de Kolossers* slechts één keer wordt genoemd (*Ko 1:8*).

Door op deze manier brieven met elkaar te vergelijken krijg je steeds meer oog voor het unieke kenmerk dat elke brief heeft. Ik heb in de inleiding van mijn commentaar op de *brief aan de Efeziërs* enkele brieven met elkaar vergeleken door een parallel te trekken met de reis van Israël vanuit Egypte, door de woestijn, naar het beloofde land. Je kunt dat er nog eens op na lezen. In die parallel heb ik de *brief aan de Kolossers* niet genoemd. Je zou deze brief kunnen plaatsen tussen de *brief aan de Romeinen* en de *brief aan de Efeziërs*.

De *brief aan de Romeinen* gaat over de bevrijding uit de slavernij van de zonde (in beeld: uit Egypte) door het werk van Christus. De *brief aan de Efeziërs* gaat over het ingaan in de zegeningen in de hemelse gewesten (in beeld: de zegeningen van het land Kanaän) in Christus. De *brief aan de Kolossers* stelt de christen voor als bevrijd uit de slavernij van de zonde en verbonden met Christus. Van de zegen van de hemelse gewesten is hier echter geen sprake, want hij is nog op aarde.

In deze brief is sprake van de besnijdenis van Christus (*Ko 2:11*). Dat doet denken aan de besnijdenis van het volk Israël toen ze door de Jordaan waren gegaan (*Jz 5:1-9*). Ze waren wel in het land, maar hadden er nog geen strijd geleverd. Ze moesten het land nog veroveren.

De besnijdenis van Christus spreekt van het oordeel dat Hij voor jou op het kruis onderging. Omdat jij dit gelooft, ben je nu vrij om van Zijn heerlijkheid te genieten die in deze brief op voortref-

felijke wijze naar voren komt. Ik hoop en bid dat je dit met volle teugen zult doen.

Lees de brief nog eens door.

Verwerking: Welk vers of gedeelte geeft voor jou het best de inhoud van de brief weer?

Kolossers 1

Zegenwens en dankzegging | verzen 1-5a

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Paulus, apostel van Christus Jezus door [de] wil van God, en Timotheüs, de broeder, 2 aan de heilige en trouwe broeders in Christus in Kolosse: genade zij u en vrede van God onze Vader. 3 Wij danken de God en Vader van onze Heer Jezus Christus altijd, als wij voor u bidden, 4 daar wij hebben gehoord van uw geloof in Christus Jezus en van de liefde die u hebt voor alle heiligen, 5 om de hoop die voor u is weggelegd in de hemelen. ...

V1. Paulus stelt zichzelf voor als apostel. Hij is geen apostel omdat hij dat zichzelf aanmatigde of iemand anders hem daartoe heeft overgehaald. Het is ook geen bezigheid die hij zelf heeft uitgekoken of waarvoor hij door mensen is opgeleid. Achter zijn apostelschap staat God. God wilde dat hij apostel zou zijn en dat geeft zijn apostelschap gezag. Wie zich tegen dat gezag verzet, verzet zich in werkelijkheid tegen God.

De onderstreping van zijn apostelschap direct aan het begin van de brief is noodzakelijk omdat er zulke belangrijke dingen op het spel staan. Paulus gaat niet *zijn* mening over dingen verkondigen, maar *Gods* waarheid. Daarnaast luisteren betekent verwerping van dwalingen en nieuw eerbetoon aan God. Daaraan ongehoorzaam zijn betekent het verderf van het geloofsleven.

Er is niet alleen gezag, waardoor Paulus boven de gelovigen staat en hun bevelen kan geven. Als medeafzender noemt hij Timotheus en stelt hem voor als "*de broeder*". Timotheüs is de broeder van Paulus en van de Kolossers en fungeert hierdoor als het ware als het verbindingsstuk tussen Paulus en de Kolossers. Paulus staat als apostel boven hen, maar als broeder is hij een van hen. Die

verbondenheid als broeders geeft de juiste atmosfeer voor de uitoefening van zijn gezag. Als gezag in dit besef wordt uitgeoefend, zal er geen heerszucht zijn, maar dienst (vgl. 1Pt 5:1-4; Lk 22:24-27; Jh 13:13-16).

V2. Dan spreekt hij de Kolossers aan als *“heilige en trouwe broeders in Christus”*. Met ‘broeders’ bedoelt hij zowel de broeders als de zusters. Het geeft de familieband aan die gelovigen met elkaar hebben en wijst op de wandel in gemeenschap met elkaar. De familieband van de Kolossers heeft nog een paar extra kenmerken. Het is een ‘heilige’ familie die God voor Zichzelf apart heeft gezet. Het is ook een ‘trouwe’ familie. Dat ziet meer op hun praktijk. Hun positie voor God en de praktijk van hun geloofsleven stemmen met elkaar overeen. Je zult beide kenmerken moeten bezitten om in staat te zijn de waarheid van deze brief te begrijpen.

Aan deze kenmerken voegt Paulus nog *“in Christus in Kolosse”* toe. Enerzijds zie je hierdoor dat de familieverhouding van geestelijke aard is met Christus (*“in Christus”*) als het bindende ‘element’. Anderzijds is het een verhouding die op aarde, in de plaats Kolosse (*“in Kolosse”*) wordt beleefd. Ik hoop dat voor de naam ‘Kolosse’ ook de naam kan worden ingevuld van de plaatselijke gemeente waar jij bij hoort. Of dat zo is, mag je zelf beoordelen aan de hand van Gods Woord.

Nadat hij de afzenders heeft voorgesteld en de geadresseerden heeft genoemd, heeft hij een wens voor de Kolossers. Hij wenst hun *“genade”* toe, dat wil zeggen dat ze bewust vanuit de gegeven genade zullen leven. Uit genade leven betekent niets van zichzelf verwachten, maar alles van God. Het gevolg zal *“vrede”* zijn. Iemand die in alles op God rekt, heeft constante vrede in zijn hart. Hij wenst hun dit toe van *“God onze Vader”*. God is de bron van genade en vrede. Door over Hem als ‘onze’ Vader te spreken, benadrukt hij nog eens de familieband die hij met de Kolossers heeft.

V3. Na de inleiding begint Paulus met zijn eigenlijke brief. Zijn eerste woorden moeten de Kolossers goed hebben gedaan. Zou jij het niet bemoedigend vinden, als iemand tegen jou zou zeggen

dat hij altijd voor jou dankt als hij in gebed is? Dank jij zelf ook voor anderen? Je hebt een speciale band met gelovigen voor wie je dankt. Je bent dan ook fijngevoelig voor hun geestelijke toestand. Zodra er in hun geestelijke toestand iets ten kwade verandert, zul je voor hen gaan bidden, juist omdat je merkt hoe jouw dank voor hen onder druk komt te staan.

Een woord van vermaning wordt eerder aangenomen van iemand, van wie je weet dat hij of zij voor je dankt. Als er dingen in iemands leven komen die jouw dank voor zo iemand verminderen, zal dat de aanleiding zijn om zo iemand daarover te benaderen. Zo gaat Paulus hier te werk.

Hij heeft een vertrouwelijke omgang met God Die hij kent als *“de God en Vader van onze Heer Jezus Christus”*. Door het woord ‘onze’ legt hij weer de klemtoon op zijn gemeenschap met de Kolossers in de verhouding waarin hij en zij staan zowel tot God de Vader als tot de Heer Jezus. Daarmee brengt hij de gemeenschap die zij hebben op Goddelijk niveau. Dat is de sfeer waarin hij verkeert en vanuit die sfeer benadert hij hen. In zijn brief komt hij tot hen, als het ware omgeven met de geur van het heiligdom. Die wil hij hun laten ruiken en proeven, opdat zij alles zullen loslaten wat daar niet bij past.

V4. In de *verzen 4-6* somt de apostel een aantal redenen voor zijn dank op. Pas daarna spreekt hij (vanaf *vers 9*) over de onderwerpen waarvoor hij bidt.

Hij heeft hen nooit gezien. Anderen hebben hem verteld van hun *“geloof”* en *“liefde”*. Betere bewijzen dat zij de Goddelijke natuur bezitten, kan hij niet wensen. Ze getuigen van de Heer Jezus. Dat gebeurt niet in het geheim. Nergens in het Nieuwe Testament worden we ertoe opgeroepen ons geloof voor onszelf te houden of er een soort geheim discipelschap op na te houden. Wie werkelijk bekeerd is, zal ernaar verlangen dat openlijk te belijden.

Van hun geloof wordt gezegd dat het *“in Christus Jezus”* is. Er zijn heel wat mensen die zeggen dat ze ‘geloven’. Van doorslaggevende aard is natuurlijk in wie men gelooft (*vgl. 2Tm 1:12*). Wat

de Kolossers betreft, is dat geen enkele vraag. Weten de mensen in jouw omgeving ook in Wie jij gelooft? Geloof in mensen of dromen of gevoelens geven geen zekerheid voor iemands geloof.

Als geloof in Christus aanwezig is, zal dat gepaard gaan met liefde tot alle gelovigen. Ook dat wordt van de Kolossers getuigd. Het is niet mogelijk God lief te hebben en zijn broeder te haten (1Jh 4:20). Verticaal en horizontaal horen bij elkaar. Alleen God kent alle heiligen. Zodra wij een heilige (een waar christen) leren kennen, hebben we hem lief. Niet omdat hij aardig is, maar omdat hij van Christus is.

De liefde van de Kolossers is niet sektarisch, ze is niet beperkt tot een uitgekozen groep, maar omvat “*alle heiligen*”. Hun liefde geldt dezelfde groep als die, waarnaar de liefde van God uitgaat. Ze hebben niet alleen de gelovigen van de plaatselijke gemeenschap lief, ze hebben *alle* gelovigen lief, waar ze ook wonen. Dit voorbeeld is waard om door jou en mij nagevolgd te worden.

V5a. Na geloof en liefde spreekt Paulus over “*de hoop*”. Hier heb je het derde element in de bekende ‘trits’ (= drietal) van *geloof, hoop en liefde* (zie ook 1Ko 13:13; 1Th 1:3; 5:8). De hoop geeft inhoud aan hun geloof en liefde, het is er de stimulans voor. Er is geen krachtiger motief voor het geloof in de Heer Jezus en voor de liefde tot alle heiligen, dan de hoop die “*is weggelegd in de hemelen*”. Paulus dankt God, dat Hij dit nieuwe gezelschap van gelovigen heeft verbonden met de hemel.

Als jij aan de hoop in de hemelen denkt, zal je hart gevuld worden met de inhoud van die hoop, dat is de Heer Jezus. Dat zal dan weer als gevolg hebben dat jij allen liefhebt, naar wie het hart van de Heer Jezus uitgaat.

De hoop maakt deel uit van het evangelie dat hun is gepredikt. De uitwerking van het evangelie is niet alleen voor hier-en-nu in de bevrijding uit de macht van de zonde. Het evangelie heeft ook betekenis voor de toekomst in het binnengaan van de eeuwige heerlijkheid. Hoe kan het ook anders? Christus is daar en wij zijn verlost om met Hem te zijn. Wij blijven niet altijd in deze wereld

en hebben er ook niet ons thuis. We hebben een hoop. Die hoop verlicht ons pad door de wereld.

Lees nog eens Kolossers 1:1-5a.

Verwerking: Dank voor een aantal mooie kenmerken van je broeders en zusters als je voor hen bidt.

De waarheid van het evangelie | verzen 5b-9

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

... Daarvan hebt u tevoren gehoord door het Woord van de waarheid van het evangelie 6 dat tot u gekomen is, zoals het ook in de hele wereld vrucht draagt en groeit, evenals ook onder u, van de dag af dat u het hebt gehoord en de genade van God in waarheid hebt erkend. 7 Zo hebt u het geleerd van Epafras, onze geliefde medeslaaf, die een trouw dienaar van Christus voor u is, 8 die ons ook uw liefde in [de] Geest bekend heeft gemaakt. 9 Daarom houden ook wij, van de dag af dat wij ervan gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, ...

V5b. De hoop in de hemel geeft de Kolossers – en geeft jou en mij – dus een machtige aansporing om de medegelovigen lief te hebben. We zullen met al Gods kinderen eeuwig bij de Heer Jezus in de hemel zijn. Als die hoop in je leeft, zul je er wel voor oppassen om met een medegelovige ruzie te hebben. Toen jou het evangelie werd verteld, is jou toen ook verteld van die hoop? Dat is bij de Kolossers blijkbaar het geval. Ik kan het me in mijn geval niet herinneren. Maar het is me inmiddels wel duidelijk geworden dat de hoop in de hemel onlosmakelijk verbonden is aan “*het Woord van de waarheid van het evangelie*”.

Die uitdrukking laat zien dat het evangelie een zuivere, niet met menselijke elementen vermengde blijde boodschap van God aan de mensen is. Zo is het tot hen gekomen en dat hebben ze geloofd en dat heeft hen gered. Het is alsof Paulus hier al zegt (waarop hij later nader ingaat): ‘Als jullie dit weten, hoe zouden jullie je dan openstellen voor Griekse wijsbegeerte en Joodse overleveringen? Is er ooit een filosofie verkondigd in de wereld als blijde boodschap, waardoor mensen behouden zijn geworden, nieuw leven hebben gekregen en vrucht voor God zijn gaan dragen?’

V6. Laten we eens goed naar de kenmerken van het evangelie kijken. In de eerste plaats heb je al gezien dat het te maken heeft met

de hoop, dat is met de toekomst. Een tweede kenmerk is dat deze blijde boodschap niet beperkt is gebleven tot het Joodse volk. Het evangelie heeft hen, de Kolossers die 'in de wereld' zijn, bereikt en ook jou. Het is "tot hen gekomen". Het staat er alsof het om een persoon gaat die ergens binnenkomt. En dat is in wezen ook zo, want in het evangelie wordt Christus voorgesteld.

Het derde kenmerk is dat het overal in de wereld, waar ook maar gelovigen zijn, "vrucht draagt". Wat het evangelie in Kolosse bewerkt, is overal in de wereld, bij iedere gelovige te zien. Het evangelie heeft jou in verbinding met God gebracht. Het evangelie bewerkt in jou vervolgens ook vrucht voor God. Het evangelie is eerst het zaad dat in jou eeuwig leven verwekte op het moment waarop je het hoorde en geloofde. Daardoor ben jij een vrucht van het evangelie voor God. Daarna is het evangelie het zaad geworden dat vrucht voortbrengt in jouw leven. Die vrucht is ook voor God.

Je moet eerst een vrucht *zijn* om vrucht te kunnen *voortbrengen*. Waar het evangelie is aangenomen, zie je vrucht en groei en geen stilstand of achteruitgang. Dit is het grote onderscheid tussen het christendom en alle andere godsdiensten en in het bijzonder het Joodse systeem. Alle godsdiensten eisen vrucht van een mens zonder innerlijke verandering. Het christendom echter brengt eerst innerlijke verandering door bekering en nieuw leven, waarna er vrucht en groei zichtbaar worden.

Het evangelie dat gepredikt wordt, is volmaakt in zichzelf. Dat moet je niet willen verrijken of verbeteren of gemakkelijker aanneembaar willen maken. Het kan door niets verrijkt of verbeterd worden. Wat rijker en beter kan, is het vrucht dragen en groeien. Het te prediken evangelie is Gods kant, het vrucht dragen en groeien is jouw kant. Jij kunt het vrucht dragen en de groei in de weg staan door allerlei dingen in je leven toe te laten die de Heer niet wil.

Dat gebeurt als je "de genade van God", die je "in waarheid hebt erkend", vergeet. Weet je je nog te herinneren hoe je met je zonden naar het kruis bent gegaan? Je erkende toen, dat je alleen door

Gods genade gered kon worden. Je erkende dat Gods waarheid ook op jou van toepassing is als Hij verklaart: “Want allen hebben gezondigd en komen tekort aan de heerlijkheid van God” (Rm 3:23). Je erkende ook Zijn verlossing in Christus die Hij je in genade aanbood. Je bent bekeerd, hebt eeuwig leven en bent in staat tot vrucht dragen en groeien.

Blijf je voortdurend verwonderen over Gods genade die je oprecht hebt erkend. Je had er geen recht op. Het is een geschenk uit de hemel. Dan zul je het snel genoeg in de gaten hebben, als er dingen in je leven komen die het proces van vrucht dragen en groeien vertragen of zelfs verhinderen.

V7. De mensen die invloed willen krijgen onder de Kolossers, leren dingen die in strijd zijn met het onderwijs van Epafraas. Als zij in hun boze opzet slagen, is het bij de Kolossers afgelopen met vrucht dragen en groeien. Epafraas heeft hun een zuiver evangelie gebracht. Hij is het middel tot hun bekering geweest.

Zonder enige jaloersheid verwijst Paulus naar de dienst die Epafraas daar heeft gedaan. Paulus onderstreept zo de juistheid van wat Epafraas heeft geleerd. Hij spreekt over het evangelie als een ‘leer’. Dat is het ook. Het is geen dogma, het is een leer die *leven* betekent en dat niet alleen bij de nieuwe geboorte, maar in alles wat dit leven vervolgens inhoudt. Een mooie omschrijving van die leer kun je lezen in *Titus 2:10-15*.

Behalve de leer van Epafraas onderstreept Paulus ook zijn samenwerking met hem. Hij noemt hem “*onze geliefde medeslaaf*”. Paulus plaatst Epafraas op één lijn met zichzelf en Timotheüs en geeft door het woord ‘geliefde’ uiting aan zijn bijzondere verbondenheid met Epafraas. Als dienaren zó over elkaar spreken, elkaar zó benaderen, zal de lage gedachte aan concurrentie geen ruimte krijgen.

Paulus roemt ook de trouw van Epafraas in zijn dienst voor Christus. Trouw is de allerbelangrijkste eigenschap voor elke dienst die voor de Heer wordt gedaan (*1Ko 4:2*). De Heer beloont niet een gave of succes, maar trouw (*Mt 25:21*). Dat mag voor jou en mij

een grote stimulans zijn om helemaal voor Hem te leven en niet jaloers te zijn op wat anderen doen.

V8. De trouwe dienst van Epafras voor Christus uit zich in zijn zorg voor de Kolossers. Zijn dienst is niet opgehouden met de prediking van het evangelie. Hij besteedt ook nazorg. Omdat hij het gevaar ziet opkomen dat ze van Christus afwijken, heeft hij Paulus en Timotheüs opgezocht. Hij heeft niet alleen gesproken over de dwalingen die ingang dreigen te vinden. Hij heeft ook verteld van de diepe en oprechte christelijke liefde van de Kolossers, waarvan de Geest de Bron is. Het is tevens een bewijs dat het nog niet te laat is voor correctie. De Geest is nog echt aan het werk bij hen.

V9. Na deze inleiding vol dank laat Paulus hun weten dat hij, vanaf het ogenblik dat hij van hun bekering heeft gehoord, voortdurend voor hen bidt. Hier zie je de beste manier om je geestelijke belangstelling voor bepaalde gelovigen levend houden. Paulus laat hun ook de inhoud van zijn gebed voor hen weten. Daaruit kun je leren hoe en wat je voor anderen kunt bidden.

Ons bidden en vragen heeft alles te maken met onze kijk op Gods belangstelling voor Zijn kinderen. Als wij ons meer bewust zouden zijn van Gods intense belangstelling voor al de Zijnen, zouden we dan niet meer voor hen bidden en minder aan onze eigen problemen denken? Wij lijken vaak meer op de Abraham die voor zichzelf vraagt: “Wat zult U mij [dan] geven?” (Gn 15:2), dan op de Abraham die voor God neerzit, Hem aanbidt en voor anderen vraagt (zie Gn 18:23-33). Paulus lijkt meer op de laatste.

Het eerste wat hij vraagt, is dat zij “*vervuld*” mogen worden “*met de kennis van Zijn wil*”, dat zij dus Gods wil ten volle leren kennen en daarmee vervuld zullen worden. Met minder is de apostel niet tevreden. De wil van God moet hun hele denken en heel hun gezichtsveld vullen. Dan is er geen plaats meer voor onze wil of voor opkomende dwalingen.

Het doen van de wil van God is echter geen kwestie van blinde gehoorzaamheid. Daarom vraagt de apostel vervolgens om “*alle*

wijsheid en geestelijk inzicht". Dat maakt je bekwaam om op de juiste wijze en met geestelijk onderscheidingsvermogen Gods wil in je leven uit te werken.

Lees nog eens Kolossers 1:5b-9.

Verwerking: Welke geloofswaarheden zijn verbonden aan het evangelie?

De Heer waardig wandelen | verzen 10-13

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

..., 10 om de Heer waardig te wandelen tot al [Zijn] welbehagen, terwijl u in alle goed werk vrucht draagt en opgroeit door de kennis van God, 11 met alle kracht bekrachtigd, naar de sterkte van Zijn heerlijkheid, tot alle volharding en lankmoedigheid, met blijdschap, 12 terwijl u de Vader dankt, Die u bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht; 13 Die ons gered heeft uit de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, ...

V10. Met *vers 10* komen we tot de kern van de brief. Het gaat erom “*de Heer waardig te wandelen*”. Dat wordt niet gezegd tot een select groepje, tot superchristenen, maar tot alle christenen. Het is ook niet een formule die leidt tot de vorming van geschoolde predikers die in staat zijn hun kennis aan grote groepen mensen over te dragen. Nee, het is een opdracht die voor iedere gelovige de hoogste prioriteit behoort te hebben. Jij wordt hier opgeroepen tot een wandel in overeenstemming met de waardigheid van de Heer. Dan moet je die waardigheid dus wel kennen. Nou, die wordt vanaf *vers 16* ruim onder je aandacht gebracht.

Dat Hij ‘Heer’ wordt genoemd, bepaalt je bij de positie die de Heer Jezus nu inneemt, een positie die Hij van God heeft gekregen (*Hd 2:36*). Behalve het kennen van Zijn waardigheid is dus ook van belang dat jij rekening houdt met Zijn rechten als Heer op elk aspect van je leven. Het kennen van Zijn waardigheid en het erkennen van Zijn heerschappij hebben tot gevolg dat heel je wandel een “*welbehagen*” voor God zal zijn. God zal in zo’n wandel het beeld van Zijn Zoon herkennen. Daar wordt Hij blij van.

En moet je nu eens kijken welke andere prachtige uitwerkingen een dergelijke wandel heeft. Eerst is er sprake van “*alle goed werk*”. Dat kun je zien als een veelsoortige vrucht waarvan elk goed werk een bepaalde vrucht is. Die vrucht, dat goede werk,

is het resultaat van je verbinding met de Heer Jezus als de ware wijnstok (*Jh 15:1*).

Soms ben je al blij als je een keer een goed werk doet, maar daarmee is God niet tevreden. Hij geeft je alle middelen die nodig zijn om niets anders dan goed werk te verrichten. Van die middelen maak je gebruik door de vorige en de volgende verzen in je op te nemen en hun uitwerking te laten hebben in je leven. Als God je zo overvloedig van deze middelen voorziet, mag je er niet mee tevreden zijn dat je af en toe eens iets goeds doet.

Evenals in *vers 6* volgt ook hier op het vrucht dragen de groei. Bij *vrucht dragen* denk je meer aan het genot van Hem voor Wie de vrucht is. Dat komt dan ook op de eerste plaats. Bij *groei* denk je aan leven dat zich ontwikkelt, een proces van toename, van rijp worden. Dat ziet op de gelovige.

Het gaat hier niet om groeien *in* de kennis van God, maar om groeien *door* de aanwezige kennis van God. Als we toepassen in ons leven wat we van Hem kennen, zullen we groeien. Het is dus onzin als je hoort beweren dat het om 'praktisch' christendom gaat en dat kennis er niet toe doet. Zonder kennis is het helemaal niet mogelijk om in je geloof te groeien en je christen zijn in praktijk te brengen. Het is sowieso dwaasheid om te veronderstellen dat je iets in praktijk kunt brengen, zonder dat je weet hoe dat moet. Dat geldt voor het maatschappelijk leven en net zo goed voor het geestelijk leven.

V11. In de maatschappij zie je ook dat mensen die met kennis van zaken spreken, kracht uitstralen. Jouw kracht om de Heer waardig te wandelen ligt in de kennis van God. Hoe beter je God kent, des te minder gevoelig ben je voor tegenstand en allerlei dwalingen. Je bent bekrachtigd met "*alle kracht*", er is kracht om elke vorm van tegenstand te overwinnen.

Het is geen kracht uit een aardse, menselijke bron. Dan zou er geen garantie voor de overwinning zijn. Nee, jouw kracht komt uit de hemelse heerlijkheid, *Gods* heerlijkheid, de heerlijkheid van

de Heer Jezus. Dat is de bron waarmee jij in verbinding bent gebracht en daartegen is niets bestand.

Die kracht is niet alleen bestand tegen *heftige* aanvallen, hij is ook bestand tegen *langdurige* aanvallen. Zolang je op aarde bent, zal er tegenstand zijn. Het geweldige van die kracht is, dat je daarvoor ook in alles kunt volhouden! En terwijl je volhardt, blijf je geduldig en ben je zelfs blij. Dat maak je niet mee bij mensen die Christus niet kennen. Misschien hebben ze een geweldig uithoudingsvermogen en kunnen ze heel wat tegenslagen incasseren. Het geduld raakt echter een keer op, om over blijdschap maar helemaal niet te spreken.

De christen die met heel zijn hart op Christus is gericht, is in staat om in plaats van vurig te verlangen van het lijden verlost te worden, het lijden met geduld en zelfs met blijdschap te verdragen (1Pt 1:6-9). Dát is het wonder van echte kracht en niet het verichten van heldendaden in de vorm van wonderen en tekenen, zoals genezingen of duiveluitdrijvingen. Je wordt met alle kracht bekrachtigd met als norm Christus in de heerlijkheid om geduldig en verdraagzaam te zijn in een wereld waarin je leven met God verdrukking en lijden ondergaat. Er is geen duidelijker bewijs van kracht dan juist deze houding.

V12. Een wandel in die houding geeft blijdschap. Deze blijdschap richt zich op de Vader en uit zich in dank aan Hem. Hierdoor word je boven de omstandigheden uitgetild. Je gedachten worden gericht op wat de Vader met je heeft gedaan en wat Hij je heeft gegeven. Als je dat ziet, kun je gewoon niet anders dan Hem danken.

Hij heeft je nu al bekwaam gemaakt om, samen met alle heiligen die tot de gemeente behoren, het erfdeel in het licht van Gods tegenwoordigheid te genieten. Dát is even wat! Er staat niet dat Hij je nog wel een keer, ergens in de toekomst, bekwaam zal maken. Er staat ook niet dat je het wel bent, maar dat je er nog in moet groeien. Dat is allemaal niet aan de orde. Je bekwaamheid is een vaststaand feit. Je hebt die gekregen door de nieuwe natuur. Je

bent uit God geboren, je hebt de natuur van God gekregen en daardoor kun je in het licht van God zijn.

Het erfdeel is wel iets wat in de toekomst ligt. Petrus spreekt daar ook over (*1Pt 1:3*). Het erfdeel is, wat de Heer Jezus zal bezitten als Hij over alle dingen zal regeren. Je zult dan met Hem mogen regeren. Jij erft van God als Zijn kind (*Rm 8:17*), dat wil zeggen dat je de erfenis van je Vader ontvangt. De Vader Die jou het recht op de erfenis heeft gegeven, heeft jou erop voorbereid om die te ontvangen en te genieten.

V13. Er moest wel wat met je gebeuren om je geschikt te maken om deel te krijgen aan dat erfdeel! Je behoorde namelijk eerst helemaal niet bij het licht, maar bij het tegenovergestelde, de duisternis. Je was in de macht ervan, de duisternis hield je gevangen. De vorst van de duisternis, de satan, was je baas. Wie in de duisternis zit, mist elk spootje licht. Er is geen enkele oriëntatie waar je bent en waar je heen gaat.

Hoe groot de duisternis is, is gebleken toen de Heer Jezus kwam als het licht. Maar de duisternis bleef (*Jh 1:5*) omdat de mensen de duisternis liever hadden dan het licht (*Jh 3:19*). De macht van de duisternis over de mens is het duidelijkst gebleken toen mensen de Heer Jezus gevangennamen en doodden (*Lk 22:53*). Maar de genade van God is groter. De Heer Jezus heeft de macht van de duisternis overwonnen. Hij is opgestaan uit de doden. Als resultaat daarvan heeft Hij, Die gezegd heeft “*uit duisternis zal licht schijnen*”, ook geschenen in jouw hart en je gered uit die macht (*2Ko 4:6*).

Daarbij is het niet gebleven. Nadat Hij je gered heeft, ben je niet in een soort niemandsland terechtgekomen. De Vader heeft je ook niet teruggeplaatst in een hersteld paradijs. Het is veel heerlijker: Hij heeft je overgebracht “*in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde*”. In dat rijk is de Zoon het middelpunt. De atmosfeer van dat rijk is de liefde van de Vader voor de Zoon.

Als je aan een koninkrijk denkt, denk je aan heerschappij en onderwerping. Dat is hier ook zo, maar het is alles ingebed in de

liefde van de Vader voor de Zoon. Het is dus niet 'slechts' een atmosfeer, het gaat om Goddelijke Personen. Je bent nu al in verbinding gebracht met de Vader en de Zoon en Hun liefde omsluit nu ook jou. Ik weet niet of er iets denkbaar is wat groter is.

Lees nog eens Kolossers 1:10-13.

Verwerking: Ga na welke zegeningen Paulus hier allemaal heeft opgenoemd. Dank de Vader voor elke zegen.

De heerlijkheid van de Zoon | verzen 14-19

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

..., 14 in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden. 15 Hij is [het] Beeld van de onzichtbare God, [de] Eerstgeborene van [de] hele schepping, 16 want in Hem zijn alle dingen geschapen in de hemelen en op de aarde, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. 17 En Hij is vóór alle dingen en alle dingen bestaan samen in Hem. 18 En Hij is het Hoofd van het lichaam, de gemeente, Hij Die [het] begin is, [de] Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in alle dingen de eerste plaats zou innemen. 19 Want het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen ...

V14. Alle voorgaande zegeningen zijn mogelijk gemaakt door de Heer Jezus. Je kon alleen uit de macht van de duisternis gered worden door “*verlossing*”. Verlossing is niet alleen een daad van macht. Verlossing kon alleen gebeuren door het betalen van een losprijs. De Heer Jezus heeft aan het kruis met Zijn bloed voor jouw verlossing betaald (1Pt 1:18). Hij gaf Zijn leven (Mt 20:28). Hierdoor ben je Zijn eigendom geworden (1Ko 6:20). Alles wat we nu nog met ons leven voor onszelf doen, stelen we van Hem, want wij zijn helemaal van Hem.

Er is nog een geweldig gevolg van de prijs die Hij betaalde en dat is “*de vergeving van de zonden*”. Al jouw zonden zijn vergeven! Ben je je dat misschien nog niet bewust? Je bent vrij, maar je hebt het gevoel dat er toch nog een schuldenlast op je drukt. Je mag vrij zijn en toch ga je nog zuchtend je weg? Wees gerust – ook dat probleem is door het bloed van de Heer Jezus volkomen opgelost. Je zonden *zijn* vergeven, ze zijn weg, voor eeuwig verdwenen van voor Gods aangezicht. Hij ziet ze niet meer en gedenkt ze niet meer. Twijfel je daar nog wel eens aan? Luister dan naar het getuigenis van de Schrift: “*En het bloed van Jezus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde*” (1Jh 1:7).

Verlossing en vergeving zijn door God gegeven en door Christus bewerkt. Hierdoor kan elke lastige vraag die bij je kan opkomen of die jou kan worden gesteld, afdoende beantwoord worden. Ik denk dan aan mensen die jou het recht op het erfdeel willen betwisten. Of dat je misschien jezelf onbekwaam acht om de zegen ervan te genieten. Je mag het zeggen, in nederigheid, maar toch ook heel blijmoedig en met zekerheid dat je verlost bent en vergeving van je zonden hebt ontvangen.

Je bent in staat om je ten volle met 'de Zoon van Zijn liefde' bezig te houden. Als je de Vader aan het danken bent, kom je automatisch bij de Zoon (*Jh 5:23*). Je zou kunnen zeggen dat als de Vader de bron van alle zegen is, de Zoon het kanaal is waardoor alle zegen tot je komt. De Zoon heeft alle plannen uitgevoerd, ten koste van Zichzelf. Het gaat hier om lofprijzing. Dank de Vader, Die de bron van alle zegen is. Dank de Zoon van Zijn liefde, door Wie alle zegen naar je toe komt.

V15. En Wie is die Zoon van Zijn liefde, Die deze zegeningen voor jou heeft opengesteld? De apostel gaat de Heer Jezus hierna voorstellen, niet alleen om je hart te verkwikken, maar ook om het te vullen, zodat er voor niets anders meer plaats is. Hij vertelt achtereenvolgens

- Wie Christus is *in Zichzelf*,
- wat Hij is *in de werken* die Hij heeft volbracht en
- wat Hij is *in de Zijnen*.

"*Hij is het Beeld van ... God*", dat betekent de vertegenwoordiger, de representant, van God. Hij alleen kan dat zijn omdat Hij Zelf God is. Het houdt de volkomen gelijkheid van de Zoon met de Vader in, in Zijn Wezen, Zijn natuur en Zijn bestaan als de Eeuwige (*Jh 14:9; 1:18*). Alleen door Hem kunnen we God, Die 'onzichtbaar' is, zien en leren kennen.

Hij is ook "*[de] Eerstgeborene van [de] hele schepping*" (*vgl. Rm 8:29; Hb 1:6; Op 1:5*). Dat wil niet zeggen dat Hij van alle mensen het eerst geboren is. Het duidt de boven allen verheven plaats van de Zoon aan. Het geeft de *rangorde* aan. Je ziet dat ook bij Salomo. Hij

was niet de eerstgeboren zoon van David (1Kr 3:1). Toch wordt hij de 'eerstgeborene' genoemd (Ps 89:28).

De Heer Jezus is geen schepsel. Hij is niet de 'eerstgeschapene'. Hij gaat al het geschapene te boven. Hij is namelijk de Schepper. Hij is de Eerstgeborene omdat Hij alle dingen geschapen heeft. Als de Schepper intreedt in Zijn eigen schepping door als Mens geboren te worden, kan het niet anders of Hij moet de Eerstgeborene zijn. Hij is het Hoofd van de schepping.

V16. Van de drie personen van de Godheid wordt de schepping altijd aan de Zoon toegeschreven (zie ook Jh 1:3; Hb 1:1-2). Alles wat er is in de hemelen en op de aarde, dat is dus in het heelal, zowel in zijn zichtbare als in zijn onzichtbare vorm, dankt zijn bestaan aan Hem.

De tronen, heerschappijen, overheden en machten lijken aanduidingen te zijn voor verschillende engelenmachten (zie ook Ef 6:12; 1Pt 3:22). Hoe indrukwekkend die engelenwereld ook mag zijn, de heerlijkheid van de Zoon Die hen geschapen heeft, is oneindig veel groter. De hele engelenwereld wordt opgeroepen Hem te aanbidden en staat Hem ten dienste (Hb 1:6-7).

Hij heeft hen geschapen in de kracht die Hem eigen is ("in Hem"), Hij heeft het persoonlijk gedaan ("door Hem") en Hij heeft het tot Zijn eigen eer gedaan ("tot Hem"). Hij is de oorsprong, de werkzame kracht en het doel van de schepping. Dit sluit elke aanbidding van iets of iemand anders uit.

V17. De woorden "*Hij is vóór alle dingen*" brengen tot uitdrukking dat Hij de eeuwige Zoon is, de eeuwig Zijnde, Hij is van vóór de schepping. Hij heeft een eeuwig voorbestaan. Hij staat buiten de schepping, Hij maakt er geen deel van uit, Hij is Zelf geen schepsel. Dat laat Hij ook zien door alles door Zijn eigen kracht te bewaren (Hb 1:3). Hij heeft alles niet alleen doen ontstaan, maar ook het huidige bestaan is aan Hem te danken. Planeten beschrijven hun voorgeschreven baan alleen omdat Hij hun die gewezen heeft en hen daarin houdt. Zou Hij zijn hand een ogenblik terugtrekken, dan was het afgelopen met de wereld.

V18. Na Zijn heerlijkheid als Hoofd van de schepping spreekt Paulus in *vers 18* over een tweede hoofdschap van de Heer Jezus. Je zou kunnen zeggen dat, zoals Hij Hoofd is van de eerste of oude schepping, Hij ook Hoofd is van de nieuwe schepping. 'Hoofd' staat voor gezag en heerschappij en ook voor leven en groei. Dat geldt ook voor de nieuwe schepping, voor de gemeente. Die dankt haar bestaan aan Hem. Hij is het begin, de oorsprong ervan (*Op 3:14*). Hij is in absolute zin het begin van alles, terwijl en omdat Hij Zelf zonder begin is.

Er is wel een groot verschil tussen de wijze waarop de eerste schepping tot stand is gekomen en de wijze waarop de tweede is ontstaan. De eerste is ontstaan door het woord van Zijn macht (*zie Gn 1; Ps 33:6,9*). Maar om Hoofd van de nieuwe schepping te worden, moest Hij Mens worden en in de dood gaan, om daaruit weer op te staan.

De opstanding van de Heer Jezus is het nieuwe begin voor God. Daardoor is de gemeente, hier als *lichaam* aangeduid, ontstaan. Je kunt het vergelijken met de manier waarop Eva uit Adam werd gevormd. God legde Adam in een doodsslaap. Tijdens die doodsslaap nam God een rib uit zijn lichaam en bouwde die tot een vrouw. Toen Adam haar zag, zei hij: *"Deze is ditmaal been van mijn beenderen en vlees van mijn vlees"* (*Gn 2:21-23*). Paulus past dit toe op Christus en de gemeente (*Ef 5:30*). De gemeente is het lichaam van Christus en Christus is het Hoofd ervan. Hij bestuurt het lichaam en geeft het wat het nodig heeft.

De Heer Jezus heeft niet alleen de eerste plaats in de eerste of de oude schepping; ook in de nieuwe schepping is Hij Hoofd en Eerstgeborene. In de nieuwe schepping is Hij *"[de] Eerstgeborene uit de doden"*. Dat wil niet zeggen dat Hij de eerste is Die uit de doden opstond. Er zijn al eerder mensen uit de doden opgestaan, maar ook hier is Hij de Eerstgeborene, omdat Hij de voorrang heeft boven ieder ander die uit de doden is opgestaan of nog zal opstaan.

Hij is de Eerste omdat Hij bij Zijn opstanding levend is geworden tot in alle eeuwigheid (*Op 1:18*). Hij is door de opstanding in een

andere wereld binnengegaan. Door dat te doen heeft Hij die wereld ook voor anderen geopend. Zijn opstanding zal door allen die in Hem geloven worden gevolgd. Het bijzondere van deze positie is, dat Hij door Zijn opstanding *“in alle dingen de eerste plaats”* inneemt als Mens.

Als God heeft Hij de heerlijkheid van de Schepper, maar Hij is Mens geworden om als Mens in de dood te kunnen gaan. Als Mens is Hij opgestaan uit de dood en als Mens is Hij naar de hemel gegaan. Hij is Mens geworden om het tot in eeuwigheid te blijven. Dat maakt Zijn heerlijkheid niet minder, het maakt die juist groter.

V19. Dat blijkt wel uit de woorden van vers 19: *“Want het behaagde de hele Volheid in Hem te wonen.”* In de Heer Jezus – want Hij is die ‘Hem’ – woont de drie-enige God met vreugde. Dat was zo toen Hij op aarde kwam, toen Hij Gods werk deed, en ook toen Hij daarna naar de hemel terugkeerde. God Zelf is in al Zijn Volheid, zonder enige beperking, in de Persoon van Christus openbaar. In Hem is de drie-enige God betrokken bij het nieuwe begin. Hoe groot is Zijn heerlijkheid!

Lees nog eens Kolossers 1:14-19.

Verwerking: Welke heerlijkheden van de Heer Jezus heb je in dit gedeelte ontdekt?

Verzoening en bediening | verzen 20-23

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

... 20 en door Hem alle dingen tot Zichzelf te verzoenen, na vrede gemaakt te hebben door het bloed van Zijn kruis, <door Hem,> hetzij de dingen op de aarde, hetzij de dingen in de hemelen. 21 En u, die er vroeger vreemd aan was en vijandig gezind was door uw boze werken, heeft Hij echter nu verzoend 22 in het lichaam van Zijn vlees door de dood, om u heilig, onberispelijk en onstrafelijk voor Zich te stellen; 23 als u namelijk blijft in het geloof, gegrond en vast, en zich niet laat afbrengen van de hoop van het evangelie dat u gehoord hebt, dat gepredikt is in [de] hele schepping die onder de hemel is, waarvan ik, Paulus, een dienaar geworden ben.

Inleiding. Je hebt in de voorgaande verzen gezien dat de heerlijkheid van de Zoon in twee hoofdschappen is voorgesteld:

- Zijn hoofdschap over de schepping en
- Zijn hoofdschap in de opstanding.

Je krijgt nog meer heerlijkheden te zien die ook in verbinding staan met de oude schepping enerzijds en met de nieuwe schepping of opstanding anderzijds.

Zo zijn er ook twee verzoeningen:

- één van de schepping en
- één van de heiligen (gelovigen) die de gemeente vormen (*verzen 20-22*).

Er zijn ook twee bedieningen die uit Hem voortkomen:

- de bediening van het evangelie dat gepredikt wordt in de hele schepping en
- de bediening van de gemeente (*verzen 23-25*).

V20. Eerst lezen we over de verzoening van alle dingen, dus van de schepping. Verzoening is het tot stand brengen van een verhouding van vrede waar eerst vijandschap was (*Rm 5:10*). Door de zonde is er vijandschap ontstaan tussen de mens en God. In zijn zonde heeft de mens de schepping met zich meegesleept. De schepping staat nu nog onder de heerschappij van de satan (*Jh 12:31*).

Door Zijn werk op het kruis heeft de Heer Jezus satans macht verbroken. De zonde zal van de wereld worden weggenomen op grond van dat eens voor altijd volbrachte werk (*Jh 1:29; Hb 9:26*). Het volle resultaat van het werk van Christus zullen we zien als Hij Zijn heerschappij openlijk zal uitoefenen. Voor God en voor het geloof heeft Hij die heerschappij nu al (*Mt 28:18; Hb 2:8-9*).

Nu alles is weggenomen wat storing veroorzaakte, kan er vrede komen. Die vrede is gemaakt op het kruis en zal in het vrederijk en in de eeuwigheid genoten worden. Het wordt de verademing van alles wat nu zucht (*Rm 8:22*) onder de boze, verderfbewerkende macht van de zonde onder de regie van de satan.

De vrede is gebaseerd op *“het bloed van Zijn kruis”*, dat is het kruis van Christus. Op het kruis stortte de Heer Jezus Zijn bloed. Omdat dit het bloed van het vlekkeloze en onbesmette Lam is, door Petrus *“kostbaar bloed”* genoemd (*1Pt 1:19*), is deze basis onaanastbaar en behoudt eeuwig zijn waarde. Je kunt het zo zeggen: de basis van de verzoening is gelegd door het bloed van de Heer Jezus, de verzoening van de dingen op aarde en in de hemel met God is nog toekomstig.

Met de verzoening van alle dingen wordt natuurlijk niet de verzoening van onbekeerde mensen bedoeld, ook niet van de satan en zijn demonen. Zij worden niet verzoend, maar onderworpen aan Christus (*Fp 2:10*). Het gaat om de *“dingen”* op de aarde en in de hemelen, de stoffelijke wereld. De leer van de alverzoening is een ernstige dwaalleer en leugen van de satan¹.

¹ Zie het boekje *Verzoening, de dwaling van de ‘algemene verzoening’ en de dwaalleer van de ‘alverzoening’* weerlegd op www.oudesporen.nl onder ‘Publicaties Ger de Koning’.

V21. De verzoening van alle dingen laat dus nog even op zich wachten. Toch zijn er al *mensen* die al verzoend zijn, waartoe ook jij behoort. Prijs de Heer daarvoor! Jij hebt in het geloof je hand gelegd op het bloed van Christus als ook voor jouw zonden gestort. Voordat je geloofde, stond je buiten de verzoening, je was er *“vreemd aan”*, je was de verzoening zelfs *“vijandig gezind”*. Dat kwam tot uitdrukking in de *“boze werken”* die je deed.

V22. Om je te kunnen verzoenen moest de Heer Jezus Mens worden. Hij heeft *“in het lichaam van Zijn vlees”* jouw zonden op het kruis gedragen (1Pt 2:24). Zijn dood is het zekere bewijs dat Hij Gods oordeel over jouw zonden kreeg. De dood is namelijk het loon van de zonde (Rm 6:23). Tegelijk vond echter verzoening plaats door de dood van Christus. Zijn dood is de zekere grondslag waarop de verzoening rust.

Het gevolg is dat je in de gunst van God staat. Hij ziet je als *“heilig”*, dat is volmaakt geschikt voor Zijn tegenwoordigheid. Er kan niets meer op je worden aangemerkt. Er kan geen enkele klacht tegen je worden ingebracht die enige kans van slagen heeft. God, mensen en de satan kunnen niets vinden waarop een vinger gelegd kan worden. De dood van Christus heeft in alles voorzien.

Christus plaatst jou *“voor Zich”* als het volmaakte resultaat van Zijn volmaakte werk in het volmaakte licht van God op een wijze waarop geen enkele smet geworpen kan worden. Aan de rechtvaardige eisen van God is door het verzoeningswerk van Christus volkomen voldaan, zodat er geen enkele vraag naar de rechtmatigheid ervan kan worden opgeworpen.

V23. Na de zekerheden die het geloof biedt, komt er een *“als”*. Dat lijkt het voorgaande onzeker te maken, alsof het toch van onze inspanning zou afhangen om er deel aan te hebben en te houden. De kracht van dit ‘als’ is echter dat daardoor het kaf van het koren wordt gescheiden. Het doel ervan is het geloof te bemoedigen en de zelfbewuste naamchristen te veroordelen.

Een naamchristen is iemand die alleen maar met de mond belijdt christen te zijn. Hij is nooit met berouw over zijn zonden tot

God gegaan. Hij heeft nooit in geloof de kracht van het bloed van Christus voor de vergeving van zijn zonden aanvaard. Je hebt alleen deel aan de voorgaande zegeningen als je geloof echt is, als je werkelijk de Heer toebehoort. Daarop mag je volmondig 'ja' zeggen. Je zult het bewijs daarvan leveren doordat je *"blijft in het geloof"* dat in het evangelie tot je is gekomen en dat je hebt aangenomen.

Wat Paulus hier zegt, is dus niet bedoeld om je alsnog aan het twijfelen te brengen. Het is juist bedoeld om je te bemoedigen. Je bent het toch helemaal met hem eens dat geloof blijkt uit het vasthouden eraan, juist als er tegenstand komt? Je krijgt in je geloof met tegenstand te maken, zowel door vijandschap van mensen als door vleierij van dwaalleraren.

Als je geloof echt is, ben je *"gegrond en vast"*. Je laat je niet *"afbrengen van de hoop van het evangelie"*. Als je geloof niet echt is, val je door de mand. De 'hoop van het evangelie' is niet de hoop om gered te worden door het evangelie, maar is Christus. Het evangelie is niet de samenvatting van een aantal regels die je moet houden; de inhoud van het evangelie is een Persoon. Als je door het geloof met Hem verbonden bent, zul je niets willen toelaten dat je zicht op Hem vermindert of wegneemt. Dit verlangen naar Hem is bij iedereen aanwezig die Hem in waarheid liefheeft. Ik twijfel er niet aan dat dit ook bij jou zo is. Dit evangelie heb jij gehoord, net zoals de Kolossers het hebben gehoord (*vers 6*).

Van dit evangelie is Paulus een dienaar geworden. Het terrein van zijn dienst is de hele schepping. Het evangelie is wereldwijd geldig en universeel van toepassing (*Mt 28:19; Mk 16:15; Hd 1:8*). Zijn dienst is speciaal gericht op alle volken die er *"onder de hemel"* zijn (*Gl 2:7*), hoewel hij zeker de Joden niet uitsluit. In zijn liefde voor hen richtte hij, als hij ergens kwam, juist het eerst het woord tot hen (*Hd 13:46; Rm 1:16*). Maar het evangelie is niet beperkt tot de grenzen van Israël. Het strekt zich uit tot de einden van het aardrijk (*Hd 1:8*).

'De hele schepping die onder de hemel is', is het terrein van Paulus' dienst. Hier zie je een verbinding met het hoofdschap van

Christus over de schepping. Dit hoofdschap, zo heb je gelezen, betreft alle dingen in de hemelen en op de aarde. Dat geeft tegelijk aan dat er een verschil is met het evangelie. Dat het evangelie niet in de hemel, maar op aarde wordt gepredikt, wordt aangetoond door de woorden “*die onder de hemel is*”. Het evangelie wordt tot mensen op aarde gericht, niet tot engelen in de hemel.

Ditzelfde verschil heb je gezien bij de twee aspecten van de verzoening. De verzoening van *alle dingen* wil niet zeggen dat alle mensen verzoend worden. Alleen die mensen worden verzoend die in de Heer Jezus geloven. Dit gebeurt op hetzelfde moment dat ze hun zonden belijden en geloven dat Zijn bloed ook hun zonden voor God bedekt.

Paulus is een dienaar van het evangelie *geworden*. De Heer Jezus heeft hem in die bediening gesteld (*1Tm 1:12*). Vóór die tijd was hij een lasteraar, een vervolger van de gemeente (*1Tm 1:13*). Nu is hij zowel een prediker als een leraar (*1Tm 2:7*). Hij predikt het evangelie aan alle mensen en hij onderwijst hen die tot geloof zijn gekomen en daardoor tot de gemeente behoren. Zijn dienst aan de gemeente komt in de volgende verzen aan de orde.

Lees nog eens Kolossers 1:20-23.

Verwerking: Wat leer je in deze verzen over de verzoening?

Christus in u – volmaakt in Christus | verzen 24-29

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

24 Thans verblijd ik mij in mijn lijden voor u en vul in mijn vlees aan wat nog ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus voor Zijn lichaam, dat is de gemeente, 25 waarvan ik een dienaar geworden ben overeenkomstig het rentmeesterschap van God dat mij gegeven is voor u, om het Woord van God te voleindigen: 26 de verborgenheid, die van alle eeuwen en geslachten verborgen is geweest, maar die nu geopenbaard is aan Zijn heiligen. 27 Aan hen heeft God willen bekendmaken welke de rijkdom is van de heerlijkheid van deze verborgenheid onder de volken, welke is Christus in u, de hoop van de heerlijkheid. 28 Hem verkondigen wij, terwijl wij iedere mens terechtwijzen en iedere mens leren in alle wijsheid, om iedere mens volmaakt te stellen in Christus. 29 Hiervoor arbeid ik ook onder strijd naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht.

Inleiding. In vers 23 heeft Paulus een begin gemaakt met iets te zeggen over zijn bediening. Daar spreekt hij over zijn dienst in het evangelie dat hij predikt ‘in de hele schepping die onder de hemel is’. Nu gaat hij over zijn andere bediening spreken, die van de gemeente. Die bediening heeft dezelfde twee aspecten als het hoofdschap van Christus en de verzoening door Christus. En ook die bediening is verbonden enerzijds met de schepping en anderzijds met de opstanding. Zo zijn er dus

een tweevoudig hoofdschap van Christus:

- Hoofd over de schepping en
- Hoofd van het lichaam,

en een tweevoudige verzoening door Christus:

- van alle dingen, straks, en
- van personen, nu al.

Hiermee in verbinding is er een tweevoudige bediening van Paulus en wel die

- van het evangelie en die
- van de gemeente.

V24. Aan het dienen van de gemeente is voor Paulus lijden verbonden. Hij lijdt om de waarheid van de gemeente bekend te maken. Daarvoor is hij in gevangenschap. Van dit lijden zegt hij tegen de Kolossers dat het voor hen (“voor u”) is. Zijn lijden voor de wereldwijde gemeente betekent lijden voor de plaatselijke gemeente. In de plaatselijke gemeente zie je wat geldt voor de wereldwijde gemeente.

Deze vorm van lijden noemt Paulus een aanvulling op het lijden van Christus voor Zijn gemeente. Hij spreekt hier niet over het lijden *voor* Christus, maar *van* Christus. Het lijden van Paulus is van hetzelfde karakter als het lijden van Christus. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat hij in dezelfde mate lijdt en al helemaal niet vanwege de verzoening. Aan de verzoening ontbreekt niets, die is compleet in zichzelf. God heeft door het lijden dat Zijn Zoon op het kruis onderging, “door het bloed van Zijn eigen [Zoon]”, de gemeente verworven (*Hd 20:28*).

Nee, het gaat hier om het lijden van de Heer Jezus als Getuige van God op aarde. In Zijn getuigenis heeft de Heer Jezus God geopenbaard. Dat bracht overvloedig lijden over Hem, want de mens wilde niet breken met zijn zondige weg en daden. De Heer Jezus heeft in Zijn leven op aarde God geopenbaard, maar niet al Gods eeuwige plannen (*Jh 16:12*). Pas toen de Heilige Geest op aarde kwam, kregen de gelovigen inzicht in Gods plannen en wel door de apostel Paulus (*Hd 20:27*). Het getuigen van die waarheid heeft voor Paulus overvloedig lijden met zich meegebracht. Dit is geen plaatsvervangend lijden, het is een aanvullend lijden. Op aarde kon de Heer niet voor die waarheid lijden, omdat Hij die nog niet had geopenbaard.

Paulus beschouwt zijn lijden voor de gemeente niet als een noodzakelijk kwaad. Hij is er blij om. Hij ziet de gemeente als het li-

chaam van Christus, als het gezelschap van mensen dat op een bijzondere wijze aan Christus is verbonden. Het ziet wat de gemeente voor het hart van Christus betekent. Daarom schuwt hij het lijden niet, hij zet zich ervoor in.

V25. Hij wil dat allen die tot de gemeente behoren en in de toekomst ertoe zullen gaan behoren, zullen weten hoe uniek de gemeente is in haar verbinding met Christus. Dat is zijn dienst.

Met het bekendmaken van dit feit maakt hij het Woord van God compleet. Het voleindigen van het Woord van God betekent niet dat Paulus de laatste woorden van de Schrift heeft geschreven. Dat heeft Johannes gedaan. Het gaat niet om de bijbelboeken, het gaat hier om de onderwerpen, om zaken die God aan mensen bekend wil maken.

Het meedelen van 'de verborgenheid' die vroeger onbekend was, betekent dat hij opening van zaken geeft van het laatste stuk dat God wilde openbaren. Alle andere onderwerpen die God heeft willen meedelen, waren al bekend. Je kunt daarbij denken aan de wet, het koninkrijk, de verlossing, de Persoon van Christus en de wegen van God. Nadat hij deze verborgenheid over Christus en de gemeente heeft onthuld, is er geen waarheid meer overgebleven die nog moet worden toegevoegd aan de openbaring van God.

V26. Deze verborgenheid werd in vroegere tijdperken en bij vroegere generaties niet gekend. Zij is nú verkondigd, echter niet aan alle mensen, maar alleen aan de gemeente, "*Zijn heiligen*". Het betreft Christus en de gemeente en in het bijzonder het feit dat gelovigen uit de heidenen en gelovigen uit de Joden samen één lichaam vormen (*Ef 3:4-6*). De gemeente bestaat dus niet van Adam af, want ze was in alle vorige eeuwen verborgen en is pas nu geopenbaard.

V27. Het meest kenmerkende van de gemeente is, dat zij verbonden is met een hemelse Heer, iets wat ondenkbaar is in de tijd van het Oude Testament. De komst van Christus naar de aarde, Zijn lijden, Zijn dood, opstanding en hemelvaart en Zijn terug-

keer naar de aarde om in heerlijkheid, macht en majesteit het koninkrijk te vestigen, dat alles was geen verborgenheid, het was al geopenbaard. Maar een Christus Die als Mens verheerlijkt in de hemel is, als Hoofd van Zijn lichaam dat wordt gevormd door geredde Joden en heidenen, is alleen in het Nieuwe Testament geopenbaard.

De verborgenheid is hier, net als in de *brief aan de Efeziërs*, de eenheid van Christus met Zijn gemeente. Paulus legt hier echter een ander accent dan in *de brief aan de Efeziërs*. Daar stelt hij de gemeente voor in Christus *in de hemel*. Tot de Kolossers spreekt hij over "*Christus in u*". Dat wil zeggen dat Christus hier gezien wordt in Zijn gemeente *op aarde*. Dat betekent dat de heerlijkheid van deze verborgenheid nu nog alleen voor het geloof zichtbaar is.

Nog een bijzonderheid is, dat het is Christus 'in u'. Net als het 'voor u' van *vers 24* zegt Paulus dit niet tot de wereldwijde gemeente, maar tot de gelovigen in Kolosse. Wat voor de wereldwijde gemeente geldt, wordt in het klein in de plaatselijke gemeente gezien. En nog iets: die 'u' zijn van oorsprong *heidenen*. Dat Christus bij heidenen te vinden is, is totaal nieuw. Vroeger woonde God bij Zijn aardse volk Israël. Toen de Heer Jezus kwam, verbleef Hij bij Zijn volk. Dat Christus nu echter bij de *heidenen* te vinden is, zet de bevoorrechte positie van de Joden volledig aan de kant.

V28. Het gaat om Christus. Paulus en andere predikers verkondigen Hém, een Persoon, en niet een leer of filosofie. De inhoud van het christendom is een Persoon en niet een betere leer. Christus is de inhoud van zijn 'verkondiging, terechtwijzing en lering'. Daarbij heeft hij "*iedere mens*" op het oog. Door die uitdrukking drie keer te gebruiken wordt ze sterk benadrukt. Elk onderscheid is weg. Het gaat om ieder mens individueel, niet om de massa.

Paulus heeft niet alleen oog voor de gemeente als geheel, maar ook voor de enkeling. Het is een dienst van mens tot mens. De onbekeerde mens waarschuwt hij voor de komende toorn. De bekeerde mens leert hij de grote waarheden van het christelijk geloof. Zijn streven is dat ieder mens, door de kracht van het Woord

en van de Geest, Christus weerspiegelt en opgroeit tot de maat van Zijn volheid. Dit is werkelijke nazorg.

Paulus is er niet tevreden mee dat iemand de Heer Jezus alleen als Heiland aanneemt. Hij zet erop in dat ieder mens, dus ook jij, volmaakt gesteld wordt in Christus. Hij wil dat je het stadium van geestelijke volwassenheid of volgroeidheid (dat is de zin van het woord 'volmaaktheid') bereikt (*Fp 3:15; Hb 5:14*). Het gaat erom dat jij groeit naar een situatie dat je niets anders in je leven meer belangrijk vindt dan Christus alleen. Dan ken je niet alleen je positie voor God in Christus, dat God je in Hem aanziet, maar dan betekent het leven in Gods tegenwoordigheid alles voor je.

Daar gaat het om in een mensenleven. Dat laat geen enkele ruimte meer over voor iets van de mens. Christus is alles. Het gaat erom een vader in Christus te worden (*1Jh 2:13*). Daarvoor is nodig dat je begrijpt Wie Christus is en dat je karakter door deze kennis gevormd wordt.

V29. Dit hoge doel, Góds doel voor ieder mens, dat de apostel voor ogen stond, vraagt de inspanning van al zijn krachten. Het levert ook veel tegenstand en veel strijd op. Maar Christus werkt in hem en geeft hem kracht. De dienaar die het doel van *vers 28* – dat Christus alles is voor het hart – wil bereiken, vindt voor die dienst alle kracht in Christus.

Lees nog eens Kolossers 1:24-29.

Verwerking: Denk erover na of Christus alles voor je is op alle terreinen van je leven.

Kolossers 2

Al de schatten van de wijsheid en kennis | verzen 1-5

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Want ik wil dat u weet, wat een strijd ik heb voor u en voor hen in Laodicéa, en voor allen die mijn aangezicht in [het] vlees niet hebben gezien; 2 opdat hun harten vertroost worden en zij samengevoegd zijn in liefde en tot alle rijkdom van de volle zekerheid van het inzicht, tot kennis van de verborgenheid van God <[de] Vader>, <Christus>, 3 in Wie al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn. 4 Dit zeg ik, opdat niemand u met overredende taal misleidt. 5 Want al ben ik ook naar het lichaam afwezig, toch ben ik in de geest bij u en verblijd mij bij het zien van uw orde en de vastheid van uw geloof in Christus.

V1. Paulus hecht er veel belang aan dat de Kolossers weten dat hij met een grote, geestelijke strijd voor hen strijdt, evenals voor het naburige Laodicéa. Hij voegt eraan toe: “En voor allen die mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien.” Daarmee breidt hij de kring uit tot al Gods kinderen door de eeuwen heen. Hij wil dat bij allen, dus ook bij jou, doordringt dat hij ook voor ieder van hen in grote strijd is. Hij strijdt ervoor dat allen die tot de gemeente behoren zich ten volle bewust zullen worden en blijven dat zij een zijn met het Hoofd in de heerlijkheid. Hij wil dat het volle besef daarvan in hun harten zal werken.

Hij strijdt voor hen omdat hij de gevaren van dwaalleraren ziet, waardoor ze dit besef zouden kunnen verliezen. De strijd die hij hier in gevangenschap heeft, is die van het gebed. Hij strijdt daarin niet *tegen* de dwaalleraren, maar *voor* de gelovigen. Als de gelovigen leven naar wat ze in Christus zijn geworden en hebben ontvangen, zullen dwaalleraren geen vat op hen krijgen. Het is

van niet te overschatten belang dat we zo voor elkaar bidden en zo met Paulus meestrijden.

V2. Het is goed tegen iemand te zeggen dat je voor hem of haar bidt. Het is een troost, een weldaad voor het hart van de ander. Die voelt zich gesteund. Zo wordt het gebed een geweldig middel dat God ons mede heeft gegeven om anderen te troosten. Ook al ben jij iemand die (misschien) geen openlijke dienst in de gemeente heeft, dan zie je hier een voorbeeld ervan hoe je tot troost en bemoediging kunt zijn. Deze dienst ligt open voor ieder kind van God en kan op elke plaats gebeuren. Paulus doet het tijdens zijn gevangenschap, jij kunt het in je binnenkamer doen (*Mt 6:6*). Je moet niet gering denken over het vertroosten van een hart, alsof het een onbeduidende bijkomstigheid zou zijn. Het is de vrucht van gebedsstrijd.

Troost is nodig als er onvrede en angst komen vanwege opkomende dwalingen, want troost verschaft versterking en vastheid aan het hart. Als iemands hart vertroost is, heeft dat zijn uitwerking op alle aspecten van het leven, want vanuit het hart zijn de uitingen van het leven (*Sp 4:23*).

Er is nóg een vrucht van deze gebedsstrijd. De gelovigen worden tegen opkomende vijanden met hun dwalingen “*samen gevoegd*”, ze worden vast aaneengesloten, met als bindmiddel de “*liefde*”. Samen gevoegde, aaneengesloten gelovigen die liefde hebben onder elkaar, zijn een onneembare vesting. Let er wel op dat het om een gemeenschappelijke beleving gaat. Je kunt niet in je eentje tot een beleving van deze dingen komen.

Als jij je zou isoleren, kun je de Bijbel bestuderen en geestelijk inzicht krijgen, maar het is niet mogelijk door ervaring bevestigd te worden. Je kunt dan misschien uitleggen wat ‘samen gevoegd zijn in liefde’ betekent, maar dat is echt iets anders dan het te beleven. Je kunt nooit werkelijk iets begrijpen als je niet beleeft wat het betekent. Zo kun je bijvoorbeeld, als je niet getrouwd bent, er misschien van alles over weten omdat je er veel over hebt gelezen. Maar wat het betekent, weet je toch echt pas als je betrouwd bent.

Gelovigen die samengevoegd zijn, worden niet alleen beschermd tegen het kwade, maar staan ook open voor het goede. Paulus komt steeds dichterbij de kern van de inzet van zijn strijd. Hij wil de gelovigen meenemen naar de schatkamer van het geloof. Die schatkamer is de Persoon van Christus. In Hem is alle rijkdom te vinden. Paulus wenst dat ze daarin inzicht zullen krijgen.

Als je inzicht hebt gekregen in de verborgenheid van God, heb je volle zekerheid, of weet je volmaakt zeker, dat hieraan niets is toe te voegen. Zolang er nog enig verlangen is naar heidense wijsbegeerte of Joodse overleveringen, mis je die volle zekerheid. Je doet jezelf tekort en je doet vooral Christus tekort. Hij is alles. Dat wil Hij voor jou zijn en met minder kan Hij niet tevreden zijn. Jij toch ook niet? Daarom is Paulus er alles aan gelegen dat je komt *"tot kennis van de verborgenheid van God <[de] Vader>"*.

V3. En waar is die kennis te vinden? In Christus. Want in Hem zijn *"al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen"*. Christus is de grote schatkamer van de Goddelijke rijkdommen. Er is niets buiten Hem wat dit aanvult. Niemand kan iets aan Hem toevoegen. Alles is in Hem verborgen en dat nodigt tegelijk uit die kostbaarheden op te diepen. Al die schatten zijn voor iedere gelovige toegankelijk.

Er wordt wel inspanning gevraagd. Schatten worden verborgen vanwege hun kostbaarheid. Ze liggen niet aan de oppervlakte. Maar je weet waar je moet graven: 'in Christus'. De grote vraag is hoeveel die schat jou waard is. Jouw waardering ervan zal jouw inspanning bepalen. Twijfel je nog aan de waarde? Kijk nog eens goed: *"Al de schatten van de wijsheid en kennis."* Het woord 'al' laat geen uitzondering toe.

Job stelt in een indrukwekkende vergelijking met de edelste metalen, die ook alleen met veel inspanning tevoorschijn gehaald kunnen worden, al die kostbaarheden in de schaduw van de wijsheid (lees Job 28). En Job vraagt zich af: *"Maar de wijsheid, waar wordt die gevonden?"* (Jb 28:12). Hier lees je het antwoord: in Christus.

Gods wijsheid in Christus wordt op een bijzondere manier geopenbaard door het bestaan van de gemeente. In de gemeente is Gods veelvoudige wijsheid te zien (*Ef 3:10*). Dat Christus Zich met mensen die van nature zondaren zijn, zou verbinden en hen zou laten delen in Zijn heerlijkheid, dat heeft alleen de wijsheid van God kunnen bedenken.

In Christus is ook alles wat van God gekend kan worden door jou te kennen. Buiten Christus is er geen ware kennis. Mensen kunnen interessante ideeën hebben of veronderstellingen uiten, zowel over het ontstaan van de schepping als over het in verbinding komen met God. Maar of het nu gaat om de oorsprong van hemel en aarde of dat het gaat om de gemeente, alleen in Christus leer je zowel het een als het ander kennen.

V4. Paulus zegt dit allemaal omdat het juiste zicht daarop een grote bescherming tegen misleidende leringen is. Het kennen van de verborgenheid zal je ervoor bewaren dat je ontvankelijk wordt voor dwalingen. Als dan mensen je pad kruisen die overredende taal gebruiken en mooie retoriek ten beste geven, zul je daarvan niet onder de indruk raken. Mooi en vloeiend spreken en een gloedvol betoog zijn geen garantie dat de waarheid wordt gesproken. Paulus heeft zelf geen gebruikgemaakt van overredende taal. In hem is de kracht van Gods Geest waarneembaar (*1Ko 2:4-5*).

Wat opvalt bij mensen die je geloof onderuit willen halen, is dat zij hun argumenten op waarschijnlijkheden bouwen en dat hun leersysteem op afleidingen van veronderstellingen berust. Maar de waarheid heeft geen argumenten nodig. Je hoeft de waarheid niet te verdedigen. *Spreek* de waarheid, en de verdediging is een feit.

V5. Ook al hebben Paulus en de Kolossers elkaar nog nooit gezien, toch is Paulus steeds met deze gelovigen bezig. Hij neemt de zorg voor hen op zich omdat zij ook tot de gemeente behoren en daarvan is hij een dienaar. Dagelijks overvalt hem de zorg voor al de gemeenten (*2Ko 11:28*). De bewijzen van zijn zorg voor hen zie

je in zijn voortdurend gebed voor hen, in het schrijven van deze brief aan hen en dat hij Tychicus tot hen zendt.

Toch is er niet alleen zorg. Voordat hij verder over de misleiders gaat spreken, noemt hij enkele dingen die hij bij de Kolossers ziet en waarover hij zich verblijdt. Hun orde en de vastheid van hun geloof in Christus zijn hem levendig voorgesteld, zodat hij ze met zijn geestesoog ziet. Bij hun uiterlijke orde is er ook een innerlijke vastheid en die bestaat uit hun geloof in Christus. Christus is het voorwerp van hun geloofsvertrouwen. Uiterlijke orde en innerlijke vastheid versterken elkaar. Ze zijn beide nodig om te verhinderen dat het geloof je afhandig wordt gemaakt.

Maar wees op je hoede! De vijand kan ook via andere wegen proberen de vastheid van je geloof te ondergraven. Als hij je niets kan afnemen, wil hij je er graag iets bij geven, zogenaamd om je geloof te verdiepen. De werkelijkheid is echter dat hij je geloof wil uithollen en krachteloos maken. Dat zullen de volgende verzen duidelijk maken.

Lees nog eens Kolossers 2:1-5.

Verwerking: Welke schatten heb jij in Christus ontdekt?

Tot volheid gebracht in Christus | verzen 6-10

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

6 Zoals u dan Christus Jezus, de Heer, ontvangen hebt, wandelt in Hem, 7 terwijl u geworteld bent en opgebouwd wordt in Hem en bevestigd wordt in het geloof, zoals u is geleerd, <daarin> overvloeiend met dankzegging. 8 Kijkt u uit, dat er niemand is die u tot prooi maakt door de wijsbegeerte en door ijdel bedrog volgens de overlevering van de mensen, volgens de elementen van de wereld, en niet volgens Christus. 9 Want in Hem woont de hele volheid van de Godheid lichamenlijk, 10 en u bent voleindigd in Hem, Die het Hoofd is van alle overheid en gezag.

Inleiding. De vijand is onvermoeibaar bezig de gelovigen in hun wezen, dat is hun geloof, aan te vallen. Hij wil hun vertrouwen op God (dat is de betekenis van geloven) zoveel mogelijk schade toebrengen. Hij zal proberen je aan het twijfelen te brengen over bepaalde geloofswaarheden. Hij stelt je bijvoorbeeld voor dat God het allemaal niet zo bedoeld heeft. Als je daar niet op ingaat en deze aanval afslaat, zal hij het op een andere manier proberen. Je iets afnemen lukt niet? Dan zal hij proberen je er iets bij te geven, dat is dingen toevoegen aan wat je gelooft. Hij levert er ook nog een aansprekend motief bij. Je wilt toch graag meer en beter geloven, je geloof verdiepen? Wel, daar heeft hij nu precies de oplossing voor.

V6. Om het gevaar van toevoegingen aan het geloof het hoofd te bieden neemt Paulus je mee terug naar het begin. Toen je Christus aannam, Hem ontving, nam je toch ook niets anders aan dan Christus? Je bent toch niet, net zomin als de Kolossers, door Joodse of Griekse wijsheden behouden of door Christus plus een bijdrage van deze wijsheden? Het moet duidelijk zijn, en het wordt dik onderstreept, dat Christus voldoende is voor je wandel als christen zoals Hij ook voldoende is om behouden te worden. Alles wat daarvoor nodig is, komt uit Hem voort.

Daarbij komt nog dat je Hem als “*de Heer*” hebt ontvangen. Je hebt Hem als absolute, soevereine Heerser over jouw leven aanvaard. Onderhandelen is er niet bij. Dat wilde je toen helemaal niet. Dat geldt nog steeds.

Het gebiedende “*wandelt in Hem!*” betekent dat het verboden is je op andere ‘wandelpaden’ te begeven. Wandelen in Hem wil zeggen dat je in praktijk brengt wat je weet van Hem en dat je Zijn wil met betrekking tot jouw leven doet.

V7. Omdat je “*geworteld bent ... in Hem*”, trek je uit Hem je levenskracht en niet uit bijvoorbeeld filosofie. Daardoor word je standvastig, zoals een boom die tegen stormen bestand is. ‘Geworteld ... in Hem’ ziet op wat er gebeurde toen je je bekeerde. Het wordt voorgesteld alsof Christus de grond is in Wie jij bij je bekering je wortels hebt geslagen. Sindsdien krijg je al je voedsel van Hem. Daarom is het belangrijk diep geworteld te zijn, je wortels steeds dieper in Hem te slaan.

Bij “*opgebouwd ... in Hem*” kun je denken aan een huis. Hier kun je Christus zien als de hoeksteen op Wie jij je levenshuis bouwt. De structuur van de bouw is afhankelijk van Hem, de bouw gebeurt ‘in Hem’. Daarom zul je je op Hem moeten richten, zodat Hij aan je kan laten zien hoe de bouw moet verlopen.

Als jij je wortels diep in Hem slaat en je op Hem richt voor de opbouw van je geloofsleven, zul je bevestigd worden in het geloof. “*Het geloof*” is de geloofswaarheid, dat wat je gelooft. Het geloof vindt zijn centrum in Christus. Het geloof betreft Hem. Bevestigd worden in het geloof wil dan ook zeggen bevestigd worden in Christus. Je ziet dat alles om Hem gaat. Ook in je geloofsleven zijn alle dingen uit Hem en door Hem en tot Hem.

Dit zijn voor de Kolossers geen nieuwe dingen. Het is hun geleerd. Of het bij jou zo is, weet ik niet. Je hebt in elk geval de toetssteen in handen om daaraan het onderwijs, dat je bij je bekering en daarna hebt ontvangen, te toetsen. Misschien moet je enkele dingen in je leven veranderen en anders gaan zien. Dan ga je er ook naar verlangen ze toe te passen en te doen zoals ze hier staan.

Je zult, nadat je het juiste onderwijs hebt ontvangen én hebt aangenomen, zeker overvloeien van “dankzegging”.

Wat is er veel reden tot dankzegging als je op je laat inwerken wat je in Christus bent geworden en hebt ontvangen en als je daarbij bedenkt hoe volmaakt genoeg dat is voor nu en voor eeuwig. Dankbaarheid tegenover God is tegelijk een bescherming tegen verzoeken tot twijfels aan het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Als je hart vol is van de wonderbare waarheden van het evangelie, zal er dank uit opstijgen tot God. Dankzegging is een heel goed werkende antistof tegen het gif van de dwaalleraren.

V8. Kijk uit! Paulus roept het je indringend toe. Denk niet dat jij immuun bent voor de listen van de vijand. Iedere gelovige ziet en besluit hij als een prooi. Hij heeft zijn zinnen erop gezet ook jou als buit weg te voeren, weg bij de Heer Jezus vandaan. De middelen waarvan hij zich bedient, zijn “*wijsbegeerte*” en “*ijdel bedrog*”.

‘Wijsbegeerte’, filosofie, is bijna net zo oud als de wereld, maar heeft nooit een mens kunnen redden uit zijn ellende en verdriet die zijn veroorzaakt door de zonde. Dat komt omdat wijsbegeerte van de wereld voorbijgaat aan de zonde, doet alsof die niet bestaat. Elke oplossing die de wijsbegeerte aanbiedt, is dan ook ‘ijdel bedrog’. Dat kan ook niet anders, want wijsbegeerte is een product van “*de overlevering van de mensen*” en sluit naadloos aan op de “*elementen van de wereld*”. Bij de ‘elementen van de wereld’ moet je denken aan alle onderdelen waaruit het wereldsysteem is samengesteld. God heeft in dit systeem geen plaats.

Als ‘de overlevering van mensen’, dus de traditie, naast Christus enige waarde krijgt voor het kennen van God, kom je in aanvaring met de Schrift (vgl. Mt 15:3-9). Als je waardering krijgt voor de overleveringen in plaats van de Bijbel, betekent dit dat je gaat kiezen voor twijfel in plaats van zekerheid. Overlevering komt voort uit de mens en niet uit God. Waar overlevering een plaats heeft gekregen, is de deur opengezet voor de elementen van de wereld.

Op vele manieren zijn overleveringen doorgedrongen in de dienst aan God. Je herkent overleveringen waar uiterlijk vertoon de maatstaf is voor het geestelijk gehalte van de dienst. De Geest van God wordt verdrongen door een orde die door mensen is opgesteld. Denk bijvoorbeeld aan situaties waar alleen gediplomeerde, welbespraakte personen mogen preken en waar een altaar, kleding, iconen en muziek het geheel moeten opsieren.

Met één pennenstreek, beter gezegd, met één Naam, Christus, zet Paulus dat hele systeem opzij. Het tweevoudige gevaar, filosofie en menselijke traditie, staat in tegenstelling tot Christus. Wie Hem heeft, heeft alles en heeft daarnaast niets nodig.

V9. Wat heb je nog nodig als je Hem hebt, in Wie “*de hele volheid van de Godheid lichamenlijk woont*”? Het is bijna dezelfde uitdrukking die we ook in *hoofdstuk 1:19* hebben. Daar ziet het op de tijd dat Christus op aarde was en staat het in verbinding met de raadsbesluiten van God. Hier ziet het op het heden en staat het in verbinding met het volbrachte werk van de verlossing.

In beide uitdrukkingen samen zie je wat Christus werd toen Hij op aarde kwam, en wat Hij nog steeds is en tot in eeuwigheid zal blijven. Hij heeft een lichaam aangenomen om dat nooit weer af te leggen. Hij werd Mens om dat tot in eeuwigheid te blijven. Het wonen van de volheid van de Godheid in Hem is een tegenwoordig en voortdurend verblijven van de volheid van de Godheid in de verheerlijkte Zoon van God aan Gods rechterhand.

In Christus wonen niet slechts bepaalde aspecten van de Godheid, maar het geheel van al Gods eigenschappen en wezenskenmerken, want Hij is Zelf God. Zijn Goddelijke macht en majesteit deelt Hij met geen enkel schepsel. Het lichaam dat Hij heeft aangenomen, is een lichaam dat tot in eeuwigheid onvergankelijk is.

V10. De conclusie die Paulus vervolgens trekt, is natuurlijk adembenemend. Hij zegt dat jij in Hem, in Wie de hele volheid van de Godheid lichamenlijk woont, ook tot volheid bent gebracht. Er ontbreekt je echt helemaal niets. Je bent volmaakt in Hem voor God.

Aan de ene kant zie je dus, dat in Hem God in al Zijn volheid volmaakt wordt voorgesteld (*vers 9*). Aan de andere kant bezit jij in Hem volmaaktheid en volkomenheid voor God. Het ontbreekt je aan niets wat betreft je positie voor God. Er is niets of niemand die zich een plaats kan aanmatigen tussen Christus en jou, omdat je in Hem bent.

Aan die volmaakte positie kunnen wijsbegeerte en overleveringen niets bijdragen. Integendeel, alles wat je daarvan zou overnemen, verwijdert je van God. Dat wil je toch niet? En bedenk daarbij dat Hij niet alleen alle mensen te boven gaat, maar ook alle door Hem geschapen engelenmachten.

In die Persoon ben je volledig gemaakt. Wat wens je nog meer?

Lees nog eens Kolossers 2:6-10.

Verwerking: Welke tegenstellingen vind je in deze verzen?

In Hem, met Hem | verzen 11-15

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

11 In Hem bent u ook besneden met een besnijdenis, niet met handen verricht, in het uittrekken van het lichaam van het vlees, in de besnijdenis van Christus, 12 met Hem begraven in de doop. In Hem bent u ook mee opgewekt door het geloof in de werking van God, Die Hem uit [de] doden heeft opgewekt. 13 En u, toen u dood was in de overtredingen en in de onbesnedenheid van uw vlees, u heeft Hij mee levend gemaakt met Hem, terwijl Hij ons alle overtredingen vergeven heeft; 14 de schuldbrief die tegen ons [getuigde] door zijn inzettingen [en] die onze tegenstander was, heeft Hij uitgewist en die uit de weg geruimd door deze aan het kruis te nagelen. 15 En Hij heeft de overheden en de machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en door het [kruis] over hen getriomfeerd.

V11. Het is inderdaad verbazingwekkend dat je zo compleet bent in Hem. Het is ook begrijpelijk dat de vraag opkomt: 'Hoe ben ik nu eigenlijk in Hem gekomen?' Dat verklaart Paulus in de verzen die we voor ons hebben. Je bent namelijk met de Heer Jezus vereenzelvd in Zijn dood en opstanding. Door het geloof mag je weten, dat wat met Hem is gebeurd toen Hij stierf en opstond, op datzelfde ogenblik ook met jou is gebeurd.

Het woord "*besnijdenis*" verwijst naar een gebruik van het volk Israël in het Oude Testament. Dit gebruik is door God ingesteld als een teken van het verbond dat Hij met Abraham en zijn nageslacht heeft gesloten (Gn 17:9-14,23-27). Wat toen letterlijk gebeurde, gebeurt hier niet letterlijk ("*niet met handen verricht*"), maar heeft een geestelijke betekenis. Deze besnijdenis heeft zich voltrokken "*in het uittrekken van het lichaam van het vlees*" en wel op het moment dat "*de besnijdenis van Christus*" plaatsvond.

Besnijdenis houdt in dat iets grondig wordt weggesneden. Bij Israël is dat het wegsnijden van de voorhuid, dat is het verwijderen van de voorhuid van het mannelijk lid. Dit gebeurt bij Joodse jon-

getjes wanneer ze acht dagen oud zijn. In de geestelijke betekenis houdt het in dat 'het lichaam' – dat is een verzamelnaam voor alles waarvan het zondige vlees zich bedient om zich door te uiten – grondig wordt weggesneden. Dit wegsnijden is gebeurd in het oordeel dat Christus op het kruis onderging.

De besnijdenis van Christus kan natuurlijk onmogelijk zien op wat met Hem gebeurde op de achtste dag nadat Hij was geboren (*Lk 2:21*). Die besnijdenis gebeurde namelijk wel met handen. Nee, de geestelijke betekenis van de besnijdenis is het oordeel over het vlees. God heeft in Christus de zonde in het vlees geoordeeld (*Rm 8:3*).

Je bent dus in Hem "*besneden*". In het oordeel dat Hem trof, zie je het oordeel dat jou trof. Dat Hij het voor jou droeg, verandert niets aan de waarheid dat het over jou is heengegaan. Alleen, jij was in Hem toen God jou oordeelde.

V12. Hiermee houdt jouw vereenzelviging met Hem echter niet op. Op de dood volgt de begrafenis. De begrafenis is de bevestiging en geldigheidsverklaring van de dood. Daarvan spreekt de doop. Je doop is als het ware je handtekening onder die verklaring. Als je je laat dopen, erken je openlijk de waarheid dat Christus ook voor jou het oordeel droeg. Je laat hiermee uiterlijk zien, wat innerlijk met jou is gebeurd. Door je te laten dopen, trek je de volle consequentie uit je vereenzelviging met Christus, want je verbreekt op het moment van je doop elke band met de wereld. Er is geen radicalere breuk met de wereld te bedenken dan gestorven en begraven te zijn. Als je daaraan denkt, zal het je bewaren terug te willen naar de wereld of iets ervan toe te laten in je leven.

Door je bekering en doop, door je dood en begrafenis, besta je niet meer voor de wereld. Dat markeert wel het einde van je oude leven, maar het is ook het begin van een nieuw leven in een nieuwe wereld. Deze nieuwe wereld ben je binnengegaan door "*het geloof in de werking van God, Die Hem uit de doden heeft opgewekt*". Het feit dat God de Heer Jezus uit de doden heeft opgewekt, is het bewijs dat het werk volmaakt is volbracht. Alles is in orde. Of je dat nu

voelt of niet, het feit blijft hetzelfde. De vraag is ook niet of je iets 'voelt', de vraag is of je gelooft. Net zo goed als jij in het oordeel dat Hem trof jouw oordeel hebt gezien, mag jij in Zijn opwekking door God jouw opwekking zien. Besef je wel hoe groot de gevolgen zijn van je verbinding met Christus?

V13. Goed, je weet nu hoe je *in Hem* gekomen bent, maar hoe zit het met alles wat je voor die tijd was, met al de zonden die je hebt gedaan? Kunnen die je toch niet nog eens voor de voeten worden geworpen? Ook daarop komt een afdoend antwoord. Daarmee wordt alles wat zich verzet tegen jouw volmaaktheid in Christus het zwijgen opgelegd.

Je stemt er volledig mee in dat je "*dood was in de overtredeingen*". 'Dood' is hier de volstreekte afwezigheid van enige beweging naar God toe. In deze dood is ook niets aanwezig waarnaar het welwillende verlangen van God kon uitgaan. Je was dood voor God, terwijl jij je niets aantrok van Gods geboden, maar ze overtrad. Dat vloeide voort uit het feit dat je ook dood was "*in de onbedenkenheid van uw vlees*". Je volgde namelijk de neigingen van je zondige, niet geoordeelde vlees (*Rm 8:6-7*).

In die toestand van de dood en de boze leefwijze en gezindheid die daarbij horen, heeft God leven gebracht door je te verbinden met Zijn Zoon. God heeft volmaakte genoegdoening in Zijn werk gevonden. Hij heeft dat bewezen door de Heer Jezus op te wekken uit de doden. Zijn opwekking en jouw levend worden met Hem zijn de zekerheid van de vergeving van je zonden.

Alle overtredingen zijn vergeven, zonder één uitzondering. Het leven van de Zoon en jouw leven in Hem geven geen enkel aanknopingspunt voor een vraag over de zonden die je eens beging. Als je levend gemaakt bent met Hem, zijn alle overtredingen jou vergeven. Het bezit van het leven bewijst dat de zonde is weggedaan, want het is het leven van de opstanding. Op het terrein van de opstanding kan de zonde niet binnenkomen.

V14. Aan het eind van *vers 13* is Paulus overgegaan van 'u' op 'ons'. Hij gaat nu iets zeggen wat vooral voor de Joden is bedoeld.

Dat betekent niet dat het niet voor jou geschreven zou zijn. Je zult zien dat je naast leven en vergeving ook vrijheid hebt ontvangen. Maar om de kracht van zijn woorden aan te voelen is het wel belangrijk in gedachten te houden over wie hij in eerste instantie spreekt.

De schuldbrief is een schuldbekentenis waarbij iemand zich door zijn handtekening verplicht om aan de inhoud te voldoen. Dat is precies wat Israël heeft gedaan. Wanneer God de Israëlieten bij de Sinai de wet (hier genoemd “inzettingen”) geeft, verklaren zij: “Alles wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen” (Ex 19:8; 24:3,7). Deze verklaring is al heel snel hun “tegenstander” geworden. Al spoedig bleek dat hun gedrag volledig in strijd was met de inzettingen, waarvan zij gezegd hadden ze te zullen houden. De wet is een ondraaglijk juk (Hd 15:10). Hun schuld werd steeds groter, onbetaalbaar groot.

Toen kwam Christus. Hij betaalde de schuld voor ieder die gelooft, waardoor Hij deze uitwiste. Hij ruimde de schuldbrief uit de weg, verscheurde die. Uit de weg ruimen doe je iets wat je hindert in je wandel of werk. Letterlijk betekent het: het totaal doen verdwijnen, geen enkele rol meer laten spelen. Dat vond plaats op het kruis. En daar zie je dat dit niet is gebeurd door ‘iets’ aan het kruis te nagelen, maar door Iemand aan het kruis te nagelen. Dit zelfde woord ‘nagelen’, vastspijkeren, komt terug in “het teken van de nagels” dat na Zijn opstanding in Zijn handen te zien is (Jh 20:25).

Voor iedere Jood die in Christus gelooft, mag duidelijk zijn dat de dood van Christus elke aanspraak van de wet krachteloos heeft gemaakt. Wat kan hij opgelucht ademhalen! De dreiging van de dood die van de wet uitgaat, is voorbij. Hij is met Christus levend gemaakt en mag het leven beleven dat hij in Hem heeft gekregen en dat op geen andere manier verkregen kon worden.

Wat is het een dwaasheid om dat prijs te geven door zich toch weer onder de wet te willen plaatsen. Als jij geen Jood bent, ben jij nooit onder de wet geweest. Maar voor jou geldt hetzelfde. Wat een dwaasheid zou het zijn als jij je, al was het uit goedbedoelde

dankbaarheid, zou onderwerpen aan wat door Christus uit de weg is geruimd.

V15. Je bent bevrijd van de wet, want je bent gestorven. Je bent verlost van de dood, want je bent met Christus levend gemaakt. En je bent ook verlost van de macht van de satan en al zijn demonen, want het kruis is ook de overwinning over de boze machten. In Christus is leven, vrijheid en overwinning je deel. Juist door in de dood te gaan heeft Hij hem, die de macht over de dood had, ontwapend (*Hb 2:14*). Hij behaalde de overwinning voor aller oog. De vijand is niet alleen uitgeschakeld, hij is ook vernederd. Er is geen enkele reden hem nog enig eerbetoon te geven.

Alle eer komt Hem toe Die in zwakheid gekruisigd is en op die manier overwon. Wat is zwakker en meer vernederend dan aan het kruis te hangen? Maar daardoor behaalde Hij de totale overwinning. De triomf is compleet.

Lees nog eens Kolossers 2:11-15.

Verwerking: Noem alles op waarin je met Christus vereenzelvigd bent en wat Hij voor je heeft gedaan. Dank Hem daarvoor.

Vasthouden aan het Hoofd | verzen 16-23

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

16 Laat dan niemand u oordelen inzake eten en drinken of op het punt van een feest of nieuwe maan of sabbatten, 17 die een schaduw zijn van wat zou komen, maar het lichaam is van Christus. 18 Laat niemand u de prijs ontzeggen, doordat hij behagen schept in nederigheid en engelenverering, ingewijd in wat hij gezien heeft, zonder reden opgeblazen door het denken van zijn vlees, 19 terwijl hij niet vasthoudt aan het Hoofd, uit Wie het hele lichaam, door zijn gewrichten en banden ondersteund en verbonden, opgroeit met de groei van God. 20 Als u met Christus aan de elementen van de wereld bent afgestorven, waarom onderwerpt u zich, alsof u in de wereld leeft, aan inzettingen: 21 raak niet en smaak niet en roer niet aan? 22 (dingen die alle door het gebruik tenietgaan), naar de geboden en leringen van de mensen, 23 (dingen die wel een schijn van wijsheid hebben in eigenwillige verering en nederigheid en gestrengheid tegen [het] lichaam, [daaraan] geen enkele eer bewijzend) tot bevreemding van het vlees.

V16. Paulus heeft je positie in Christus duidelijk gemaakt. Je hebt leven. Het is Gods bedoeling dat je dit leven in vrijheid leeft en dat het een overwinningsleven is. Buitenstaanders zullen je leven beoordelen. Dat mag. Maar er zijn soms van die buitenstaanders die jou willen vertellen dat je je aan bepaalde inzettingen moet houden. Daar mag je geen millimeter aan toegeven. Bedenk dat godsdienstige inzettingen geen zeggenschap meer hebben over iemand die met Christus verbonden is.

Weet je wat het inhoudt als je die dingen toelaat in je leven? Dat je daardoor de volmaaktheid van het werk van Christus loochent en de heerlijke gevolgen daarvan voor jou persoonlijk. De vijand mag dan wel ontwapend zijn, zijn list is hij nog niet kwijt. Zijn sterkste wapen, de dood, houdt geen bedreiging meer in. Hij wil echter wel je geloofsleven verwoesten. Hij weet hoe effectief Joodse en andere godsdienstige inzettingen zijn. Als hij je ertoe kan brengen die te gaan onderhouden, is hij geslaagd.

De vijf dingen die worden genoemd, kenmerken het godsdienstig systeem dat de dwaalleraren aanhangen. Niets ervan is geestelijk, het is allemaal materieel, aards. Er is niets mis met eten en drinken, maar als het een godsdienstige lading krijgt, is het een verminking van de ware dienst aan God. In Israël hadden de spijswetten hun plaats, evenals speciale (jaarlijkse) feestdagen, de (maandelijkse) nieuwe maan en de (wekelijkse) sabbat. Als deze dingen worden overgeheveld naar de tijd van het christendom, gaat de ware betekenis van het christendom verloren.

V17. De inzettingen van het Oude Testament zijn “*een schaduw*” van “*het lichaam*”, dat is van de werkelijkheid die zou komen. Die werkelijkheid is Christus (Jh 5:46). Christus is de vervulling van alle oudtestamentische schaduwen. Hij is ons ware voedsel en onze ware drank. Hij is de vervulling van alles wat in de verschillende feesten wordt voorgesteld. Iets van de schaduw in het christendom invoeren werpt een schaduw over Christus.

Je kunt het vergelijken met het kijken naar een foto, terwijl de persoon zelf aanwezig is. Genoegen nemen met een foto en de persoon negeren komt neer op een afwijzing van de persoon. Ook het heen en weer bewegen van je aandacht tussen foto en persoon houdt een belediging van de persoon in. Er wordt mee gezegd dat de persoon niet voldoende is. Het verlangen naar een vermenging van de schaduwen met de werkelijkheid betekent dat Christus niet voldoende is.

Actueel is de discussie over het houden van de sabbat. Er worden stemmen gehoord die de sabbat in enigerlei vorm weer onderdeel van het christelijk leven willen maken. Die discussie is in het licht van wat hier staat volkomen nutteloos en ook gevaarlijk. Het is trouwens de enige keer dat in de eenentwintig nieuwtestamentische brieven naar de sabbat wordt verwezen. Om die te houden? Nee, juist om die *niet* te houden. Is dat niet veelzeggend?

V18. In de *verzen 16-17* wijst Paulus op het gevaar dat hen van Joodse kant bedreigt, de inzettingen. In het volgende vers wijst hij op het gevaar van de ten onrechte zo genoemde kennis in de vorm van mysticisme. Misschien ken je ze wel, mensen die be-

weren dat ze visioenen hebben gehad. Ze willen indruk maken door hun bewering dat ze dingen hebben gezien die anderen niet hebben gezien. Daardoor presenteren ze zichzelf als geestelijker dan anderen en beschouwen ze zichzelf als een soort middelaar. Je moet bij hen zijn om bijzondere dingen over God te ervaren. Hun opstelling is heel nederig, alsof ze geen eigen eer zoeken. Nee, ze zoeken geen eigen eer, zo huichelen ze, maar ze vereren engelen, want die wezens bevinden zich in Gods onmiddellijke tegenwoordigheid; via hen kunnen zij weer meer over God te weten komen.

Als je je openstelt voor zulke mensen en hun ideeën, loop je gevaar de prijs te missen. Het ontzeggen van de prijs betekent dat je beroofd wordt van een kroon na je christelijke wedloop. De enige engelen die aanbidding van mensen willen, zijn boze engelen. Heilige engelen wijzen die aanbidding af (*Op 19:10; 22:9*). Een andere verderfelijke vorm van verering is die van Maria als middelares, alsof zij nodig zou zijn om tot de Heer Jezus of God te naderen. Dit is geen nederigheid waarin Gods eer wordt gezocht. Het is een valse nederigheid en de verering van een schepsel en daarachter van demonen (*1Ko 10:20*).

Paulus ontmaskert deze lieden door te zeggen dat hun ideeën voortkomen uit hun eigen verdorven denken, het denken van het zondige vlees. Er is geen enkele basis voor aanwezig.

V19. Wie zich met hen inlaat, houdt dan ook niet langer vast aan het Hoofd, Christus. Jij, en ieder lid van de gemeente, bent persoonlijk met het Hoofd verbonden, zonder enige tussenpersoon in welke hoedanigheid dan ook. Jouw groei vloeit voort uit jouw directe verbinding met het Hoofd, Christus, zonder enige middelaar. Zo heeft God het geregeld. Op die manier groeien is opgroeien "*met de groei van God*".

Sta niet toe dat iets of iemand zich tussen jou en Christus indringt. Ieder lid van het lichaam staat in rechtstreekse verbinding met het Hoofd voor het vervullen van zijn eigen functie. Met al die andere leden ben je via het Hoofd verbonden en samen groei je op. Realiseer je wel dat toegeven aan dwalingen of overleverin-

gen van mensen niet alleen je eigen groei verstoort, maar ook die van de andere leden.

V20. Om te ontkomen aan de gevaren van het Joodse en het filosofische systeem word je weer gewezen op de dood van Christus. Als je met Christus gestorven bent, wil dat zeggen dat je voor het systeem van deze wereld, de elementen ervan, dood bent. Hoe zou je je dan nog aan bepaalde inzetten onderwerpen? Als je gestorven bent, kun je niet meer doorleven alsof je er nog wel deel van uitmaakt. Omdat je gestorven bent, zijn allerlei wetten en regels en andere dingen niet meer op jou van toepassing. Er is immers niets wat nog macht over een dode kan uitoefenen? Een dode is toch niet aanspreekbaar? Er kunnen toch geen handelingen van hem verwacht worden?

In het christendom gaat het niet meer om het houden van allerlei geboden of verboden. Daarvan ben je bevrijd omdat je met Christus gestorven bent. Het weer in acht nemen van deze dingen betekent dat je terugkeert naar de wereld ten opzichte waarvan je gestorven bent.

V21-22. De inzetten, die samengevat worden in *“raak niet en smaak niet en roer niet aan”*, zijn dingen die aards en materieel zijn. Zoals alle wetticisme gaan ze gepaard met verboden (vgl. Mk 7:1-23). Ze zijn niet op jou van toepassing. Het zou ook dwaas zijn je er mee in te laten. Het zijn dingen die geen enkele blijvende waarde hebben. Heb je ze gebruikt, dan zijn ze verdwenen. Dat komt omdat het *“geboden en leringen van mensen”* zijn. Wat een mens bedenkt, houdt niet lang stand. Alleen God bedenkt dingen die van eeuwige duur zijn (1Pt 2:24-25).

V23. Wat de mens bedenkt, lijkt soms heel wat waard te zijn. Toch is het slechts schijn, de werkelijkheid is leeg. Hun gepraat lijkt wijs, de inhoud is dwaas. De eigen wil voert de boventoon. Het ‘ik’ staat centraal. Er is geen buigen voor God en Zijn Woord. Ze buigen wel, ze doen zich wel nederig voor, maar dat is niet hun houding tegenover God. Het is hun houding tegenover schepselen tegen wie zij opzien, misschien buitengewoon begaafde mensen, misschien zien ze op tegen engelen.

Op geestelijk terrein vereren zij hun meerderen, maar op het terrein van de door God geschapen materie is er geen respect. Zo werd het lichaam door de Grieken beschouwd als een kerker waarin de geest gevangen zat, alsof het slechts stof was, zonder betekenis. Om de geest tot ontplooiing te laten komen werd het lichaam getuchtigd met zelfkastijding en vasten. Aan de behoeften van het lichaam mocht niet worden toegegeven. De trots van de mens wil alles beheersen, ook de door God ingeschapen behoeften van het lichaam. Deze inspanning dient tot niets anders dan tot bevrediging van het zondige vlees.

Als je in gedachten houdt dat je met Christus gestorven bent, zal de vijand bij jou tevergeefs proberen een opening te vinden voor zijn dwalingen.

Lees nog eens Kolossers 2:16-23

Verwerking: Heb jij naar aanleiding van dit gedeelte in jouw geloofsleven 'leringen en geboden van mensen' ontdekt? Wat moet je daarmee doen?

Kolossers 3

Christus ons leven | verzen 1-4

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Als u nu met Christus opgewekt bent, zoekt dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. 2 Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. 3 Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. 4 Wanneer Christus, uw leven, geopenbaard wordt, dan zult ook u met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.

V1. De laatste verzen van het vorige hoofdstuk gaan vooral over het feit dat je met Christus gestorven bent. Je hebt gezien hoe belangrijk dat is. Nu komt de andere kant van de medaille. Je bent niet alleen met Christus gestorven, je bent ook met Hem opgewekt.

Als je nu met Hem bent opgewekt (het woord ‘als’ betekent hier ‘omdat’, dus niet een mogelijkheid, maar een zekerheid!), dan ben je overgebracht in een nieuwe wereld. Vroeger leefde je in een wereld die voor Christus alleen een kruis en een graf had. Daar diende je de zonde. Nu leef je in een wereld waar alles om Christus gaat en dien je Hem. Je hebt gezien dat je vrij bent van elke slavernij. Maar dat betekent niet dat je vrij bent om te doen waar je zelf zin in hebt. Je hebt misschien wel door schade en schande ondervonden waar dat toe leidt. Daarom wil je dat ook helemaal niet. Nee, je bent in de christelijke vrijheid geplaatst om Christus te dienen.

Dienen van Christus begint met het zoeken van “de dingen die boven zijn”. Waarom? Omdat Christus daar is. Het zoeken van de dingen die boven zijn, gebeurt niet door te dromen over de hemel. Het betekent op Christus gericht zijn en Hem uitleven op

aarde. Je kunt het vergelijken met een ambassadeur van Nederland in een ander land. Die zet zich daar in voor Nederland en zijn belangen. Hij is daar niet om in een gemakkelijke stoel na te denken over het mooie Nederland.

Het gaat om een voortdurend zoeken met inspanning van alle krachten. Door dit zoeken naar de dingen die boven zijn, wordt je leven hier gevormd. Het zal meer en meer de karaktertrekken gaan vertonen van je leven dat boven is en je dienst en getuigenis bevorderen. Het is een streven om alle eigenschappen van de verheerlijkte Christus te leren kennen. Alles wat je van Hem in de heerlijkheid ziet, zal je voor alle leringen en geboden van mensen bewaren.

Dat Christus is *“gezeten aan Gods rechterhand”*, is een van de meest wezenlijke elementen van het christelijk geloof. Het is bepalend voor onze christelijke positie. We hebben veel gemeenschappelijk met gelovigen uit Israël in het Oude Testament, maar hier hebben we een enorm verschil. Zij kenden geen verheerlijkte Mens in de hemel met wie zij een gemaakt waren. Wij wel!

V2. Dat bepaalt dan ook onze positie en ons leven op aarde. Het feit dat Christus dáár is, bepaalt waar onze interesses zijn, waar wij ons denken op moeten richten.

Helaas zijn veel christenen zich dit niet bewust en leven ze alsof ze Gods aardse volk zijn. Ze zoeken de dingen *“die op de aarde zijn”*. Dat kan gebeuren doordat het hun ideaal is om te genieten van alle moois dat op aarde gevonden wordt. Het kan ook gebeuren door zich in te zetten voor een rechtvaardige verdeling van al dat moois. Voor het eerste willen ze een goede baan met een hoog inkomen. Voor het tweede kan men zich politiek inspannen. Bij beide uitgangspunten is er geen gedachte aan het feit van het verbonden zijn met Christus in de hemel.

Het kan niet anders of je zult de dingen gaan bedenken die boven zijn als je je bewust bent dat daar al je echte eigendommen te vinden zijn. Dat kun je niet zeggen van de dingen die op de aarde zijn. Daarover ben je slechts rentmeester. Als je tijd op aarde erop

zit, moet je alles achterlaten. Je kunt er niets van meenemen naar de hemel. Daarom is het dom om je hoofd en je hart vol te stoppen met aardse dingen. Op meerdere plaatsen in de Bijbel word je ervoor gewaarschuwd niet in te zetten op aards bezit (*o.a. Mk 10:24; 1Tm 6:17*). Het bedenken van de aardse dingen is een uiting van een leven waarin voor de Heer Jezus geen plaats is (*Mt 16:23; Rm 8:5; Fp 3:19*).

Aardse dingen hoeven niet per se zondige of wereldse dingen te zijn. Aardse dingen zijn vaak dingen die God gegeven heeft. Huwelijk, werk, ontspanning, het zijn allemaal goede dingen. Als je leven echter alleen uit zulk soort dingen gaat bestaan, als het alleen daarom draait, verdwijnt het zicht op Christus en leef je niet meer vanuit je verbinding met Hem. Het is ermee als met iemand die koper zoekt in plaats van goud omdat hij koper net zoveel waard vindt als goud. Zo iemand houden wij voor niet wijs. Toch leven veel christenen zo.

Het geloof plaatst toekomstige dingen in het heden en de tegenwoordige dingen in het verleden of in de toekomst. Geloof ziet de dingen die niet gezien worden en leeft erin. Het bedenken van de aardse dingen door de gelovigen veroorzaakt verdriet bij Paulus (*Fp 3:18*) en veroorzaakt ook verdriet bij de Heer Jezus.

V3. Nog eens wordt het gezegd dat je "*bent gestorven*" voor deze wereld. Je nieuwe leven heeft geen enkele verbinding met de wereld. Christus is niet alleen afwezig in deze wereld, Hij is er ook voor verborgen (*vgl. Jh 8:21,23; 13:33*). Omdat Christus jouw leven is, is dus ook jouw nieuwe leven verborgen voor de wereld. Het is onbekend voor de wereld.

Wat was het laatste wat de wereld van Christus zag? Dat Hij dood aan het kruis hing en in een graf was. Toen leek het afgelopen. Maar het geloof kijkt over het graf heen en ziet de opstanding en verheerlijking. Als Hij jouw leven is, geeft de wereld jou dezelfde plaats als Hem. De wereld zal niets begrijpen van de motieven waardoor jij je laat leiden, want ze kent de bron ervan niet, die is voor haar verborgen. Dat je nog steeds in de wereld bent, is om getuigenis af te leggen van Hem Die voor de wereld verborgen is.

Aan de wereld zelf is niets meer te verbeteren. Elke poging om aan de wereld iets te verbeteren ziet het feit over het hoofd dat Christus door de wereld is verworpen en nu voor de wereld verborgen is. Onder de Korinthiërs waren er gelovigen, die meenden politieke invloed te moeten uitoefenen. Zij wilden nu al heersen (1Ko 4:8). Maar voor de gelovigen die tot de gemeente behoren, is de tijd van heersen nog toekomst.

V4. Het kenmerk van het leven van de gelovige is dat het bij God is, en dat het straks geopenbaard zal worden. Nu kent de wereld ons niet, straks wel (1Jh 3:1-2). Die verandering ontstaat niet doordat dankzij politieke inspanningen christelijke beginselen in en door de wereld worden aanvaard, zodat er een klimaat komt waarin Christus Zich thuis zal voelen. Nee, als Christus geopenbaard wordt in heerlijkheid, zal Hij in gerechtigheid het kwaad in de wereld oordelen. Daarmee scheidt hij het klimaat voor Zijn regering die Hij duizend jaar lang in gerechtigheid en vrede zal uitoefenen.

Als Hij openlijk gezien wordt in de wereld, wordt tevens het hoogtepunt van jouw vereniging met Hem zichtbaar. Je bent met Hem een gemaakt in Zijn dood, in Zijn opstanding, in Zijn huidige verborgenheid en in Zijn openbaar worden voor de hele wereld. *“Wanneer Christus, uw leven, geopenbaard wordt, dan zult ook u [dus ook jij] met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid.”* Dan zal de wereld de verborgen bron zien van het leven dat jij op aarde hebt geleefd. Want Hij Die straks wordt geopenbaard, is nu al jouw leven.

Nu leef jij in de wereld als iemand die voor de wereld gestorven is. Daarmee lever je het bewijs dat er voor jou van de wereld niets meer te verwachten is. Dat betekent voor hier en nu verwerping en lijden. Dat zal veranderen op het moment dat jij met Christus geopenbaard wordt in heerlijkheid. Dan is de tijd van verwerping en lijden voorbij en zul je in de wereld wél een positie en een taak hebben. Je zult met Hem mogen regeren en in Zijn heerlijkheid mogen delen.

Dit openbaar worden van Christus met al de Zijnen is iets anders dan Zijn komst voor de gemeente. Dit laatste is iets waarvan de wereld niets zal zien (*1Th 4:15-17*). Nadat de Heer Jezus Zijn gemeente als Zijn bruid tot Zich heeft genomen, vindt in de hemel de bruiloft van het Lam plaats (*Op 19:7*). Daarna openbaart Hij Zich aan de wereld, waarbij Zijn bruid Hem volgt (*Op 19:11-16*). Dit is Zijn verschijning in heerlijkheid. Dan zal elk oog Hem zien (*Op 1:7*) en ook allen die met Hem meekomen (*2Th 1:10*). En jij bent daar bij!

Lees nog eens Kolossers 3:1-4.

Verwerking: Hoe zoek en bedenk jij de dingen die boven zijn?

Christus is alles en in allen | verzen 5-11

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

5 Doodt dan uw leden die op de aarde zijn: hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die afgodendienst is, 6 om welke dingen de toorn van God komt <over de zonen van de ongehoorzaamheid>. 7 Ook u hebt vroeger onder hen gewandeld, toen u daarin leefde. 8 Maar nu, legt ook u dit alles af: toorn, kwaadheid, boosheid, laster, vuile taal uit uw mond. 9 Liegt niet tegen elkaar, daar u de oude mens met zijn daden hebt uitgedaan 10 en de nieuwe hebt aangedaan, die vernieuwd wordt tot kennis, naar [het] beeld van Hem Die hem geschapen heeft. 11 Daarin is niet Griek en Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar, Scyth, slaaf, vrije; maar Christus is alles en in allen.

V5. Na het geweldige vooruitzicht van het vorige vers word je weer met beide benen op de grond gezet. Er is werk aan de winkel. Als je genoten hebt van de heerlijkheid van Christus en jouw deel daarin omdat je in Hem bent, zul je niet willen toegeven aan zondige begeerten. Ze vormen een verhindering voor het zoeken van de dingen die boven zijn. Met het oog daarop is al gezegd welke dingen je *niet* moet zoeken. Nu krijg je te horen dat er dingen zijn die je moet *doden*.

‘Hoezo, doden?’ zou je kunnen vragen. ‘Ik heb toch steeds gelezen en te horen gekregen dat ik met Christus gestorven ben?’ Dat klopt. Het gaat er dan ook niet om dat je jezelf of je vlees moet doden. De oude mens is gestorven, hij is krachteloos gemaakt. God heeft de zonde in het vlees geoordeeld (*Rm* 8:3). Het ‘mechanisme’, dat, waarvan de zonde zich bediende, de oude mens, is gedood (*Rm* 6:6). Als gevolg daarvan moet jij je voor de zonde dood houden (*Rm* 6:11). Dat betekent dat je de leden van je lichaam niet meer door de zonde laat gebruiken, maar ze in dienst van God stelt (*Rm* 6:12-13).

Als je nu merkt dat de zonde zich wil laten gelden, moet je daarmee korte metten maken. Een radicalere oplossing dan doden is

er niet. 'Doden' is een sterke en betekenisvolle uitdrukking. Er moet compromisloos met immorele dingen worden gehandeld. Dat doe je door die zonde elke zeggenschap over jou te ontzeggen. Je moet gewoon in jezelf zeggen: 'Hier geef ik niet aan toe, die zonde krijgt geen ruimte.' Je plaatst die zonde waar hij hoort, namelijk bij de oude mens, en die heeft het niet meer in jouw leven voor het zeggen.

Door deze vastberaden opstelling voorkom je dat je gaat redeneren. Zodra je gaat redeneren, ben je verloren en ziet de betreffende zonde zijn kans. Doden wil zeggen dat je de zonde alle leven ontnemt. Daardoor is voor de zonde elke kans verkeken om zich te openbaren.

Paulus laat je niet raden om welke "leden" het zou kunnen gaan. De leden worden met de zonden gelijkgesteld.

- De lijst begint met "hoererij" (evenals in *Gl 5:20; 1Ko 6:9; Ef 5:3*). Die zonde is een ernstige bedreiging voor de heiliging.
- "Onreinheid" is er nauw aan verwant, is algemener in betekenis en betreft elke soort onreinheid.
- "Hartstocht" ziet op erotische begeerten die leiden tot immoraliteit in denken en handelen.
- "Boze begeerte" lijkt in dit verband te slaan op seksuele begeerten.
- "Hebzucht" is het steeds meer willen hebben en lijkt hier, ook door het verband, verbonden te zijn aan seksuele vergrijpen.
- Het seksuele begeren overheerst zodanig het leven, dat het de plaats van God heeft ingenomen en dus "afgodendienst" is.

V6. Er bestaat een opvatting dat de enige zonde waarover Gods oordeel komt, het ongeloof is. Hier zie je dat dit een misvatting

is. Er zijn ook andere zonden waarover “de toorn van God” komt. Gods toorn komt over elke zonde. De toorn van God komt voort uit Zijn haat tegen de zonde. Toorn is bij God niet zozeer een uiting van Zijn gevoelens, maar meer van Zijn regering. Die toorn komt nog en wordt beschreven in *Openbaring 6-19*.

De toorn van God treft mensen die geen nieuwe geboorte kennen en volharden in hun ongeloof. Het kenmerk van hun leven is “ongehoorzaamheid”. Het wordt voorgesteld alsof ongehoorzaamheid hun vader is en dat zij daarvan de zonen zijn met al zijn ongehoorzame karaktertrekken. De gedachte dat jij als gelovige nog op hen zou lijken, moet onverdraaglijk zijn. De aansporing om de leden die op de aarde zijn te doden zal dan ook bij jou als gelovige in goede aarde vallen.

V7. Dat betekent niet dat je nu laatdunkend op die ‘zonen van de ongehoorzaamheid’ neerziet. Als gelovige moet je je realiseren dat je niet boven hen staat. Je leefde er vroeger namelijk continu in en deed precies hetzelfde (*Tt 3:3*). Nu is dat niet meer zo. Aan dit leven is een einde gekomen toen je met Christus stierf.

V8. Daarom moet je al die karaktereigenschappen en gewoonten die de mensen vroeger bij je zagen, afleggen. Het wordt gezegd alsof je een kledingstuk uitdoet waarin je gehuld was. Het gaat om een gedrag, een houding, waardoor je leven werd gekenmerkt. Die houding is vooral gebleken uit wat je zei. De dingen die hier genoemd worden, hebben met de tong te doen en als gevolg daarvan met het hart, want wat je zegt, komt voor uit het hart (*Mt 15:18*).

- Als eerste zondige uiting van het hart wordt “toorn” genoemd. Bij ons is toorn een uiting van een temperament. Een uiting van toorn hoeft niet per se zondig te zijn (*Ef 4:26*), maar is dat hier in dit verband wel.
- “Kwaadheid” benadrukt meer de plotselinge uitbarsting van gevoelens over iets; toorn ziet meer op een gemoedsstemming, een toestand.

- “Boosheid” is een instelling waarin men erop uit is een ander kwaad en onrecht aan te doen.
- “Laster” is het bewust onwaarheid spreken om de ander in een kwaad daglicht te stellen.
- “Vuile taal uit uw mond” kan schelden betekenen en ook liederlijke, schunnige taal.

V9. ‘Liegen’ is een zonde van de tong die wel het meest de oude mens karakteriseert. Niet voor niets staat er dat “*ieder mens leugenachtig*” is (Rm 3:4). Omdat de gelovige de oude mens met zijn handelingen heeft uitgedaan, moet het ook afgelopen zijn met zijn uitingen. De relaties met de oude mens zijn afgebroken. De oude mens is het wezen van de eerste Adam, zoals dat in al zijn nakomelingen samen tot uiting komt.

V10. Jij hoort echter niet meer bij de eerste Adam, je hoort bij de laatste Adam, Christus. Hij kenmerkt de nieuwe mens die jij hebt aangedaan. De nieuwe mens wordt gekenmerkt door Christus zoals Hij in alle gelovigen samen tot uitdrukking komt. Om alle kenmerken van Christus te vertonen zijn alle gelovigen nodig. Geen gelovige heeft ze allemaal. Bij iedere gelovige is iets van Christus te zien.

Het aandoen is hier niet een bekleed worden van buitenaf, maar een van binnenuit naar buiten zichtbaar worden van die nieuwe mens. De nieuwe mens is wat je innerlijk bent sinds je bekering. Het is wel de bedoeling dat je dat in je leven laat zien. Bij je bekering heb je de nieuwe mens aangedaan. Doordat je steeds meer kennis van God krijgt, zul je steeds meer van die nieuwe mens in je leven vertonen.

Het ‘vernieuwd worden tot kennis’ wil zeggen dat God de nieuwe mens tot de volle kennis van Zijn raad brengt. Dit is een ontwikkeling. Het model dat God in dit proces altijd voor ogen staat, is Christus. God wil de nieuwe mens in de kennis van Christus onderrichten om hem te vormen naar dat beeld (vgl. Ko 1:15; Gn

1:26-27). Hoe meer Hij dat in jou kan werken, des te meer zul jij wandelen zoals Christus gewandeld heeft.

V11. In de nieuwe mens is alle onderscheid verdwenen (vgl. Gl 3:28-29). Alleen Christus wordt gezien en Hij vult alles met Zijn heerlijkheid.

- In de nieuwe mens is geen onderscheid tussen “Griek en Jood”, dat wil zeggen dat het verschil in ras of afstamming of nationaliteit weg is.
- Ook is er geen onderscheid meer tussen “besnijdenis en onbesnedenheid”, wat ziet op godsdienstig onderscheid, de uiterlijke betrekking tot God.
- Het onderscheid tussen “barbaar” en “Scyth” is eveneens verdwenen. In hen worden de laagste culturen voorgesteld, waarbij de Scyth door de Grieken een nog lagere plaats werd toegemeten dan de barbaar. In Christus bestaat ook dit onderscheid niet meer.
- Met het opheffen van het verschil tussen “slaaf” en “vrije” is ook het sociale standsverschil in de nieuwe mens niet meer aanwezig.

De enige positie die geldt, is onze positie in Christus. Hij is alles in de nieuwe mens, ja, je kunt zeggen: Hij is de nieuwe Mens.

Terwijl jij wacht op de heerlijkheid waarin God alles en in allen zal zijn, woont Christus al in Zijn heiligen. Hij heeft in hen de nieuwe mens gevormd in wie Hij “alles in allen” is. De oude mens kan inzetten en filosofieën hebben, maar voor de nieuwe mens is Christus alles. Ja toch?

Lees nog eens Kolossers 3:5-11.

Verwerking: Wat zijn de kenmerken van de nieuwe mens en welke niet?

Doet dan aan | verzen 12-15

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

12 Doet dan aan als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden: innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, 13 elkaar verdragend en elkaar vergevend, als de een tegen de ander een verwijt heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zo ook u. 14 En boven dit alles de liefde, dat is [de] band van de volmaaktheid. 15 En laat de vrede van Christus, waartoe u ook geroepen bent in één lichaam, in uw harten heersen; en weest dankbaar.

V12. Je weet wat je moet doden en afleggen. Als je dat hebt gedaan – en er mag niets anders verwacht worden, je wilt toch met de oude mens niets meer te maken hebben! –, is de weg vrij om iets anders aan te doen. De bedoeling is dan dat je aan je omgeving je ‘nieuwe kleding’ laat zien. Dat betekent dat je aan de mensen om je heen *Christus* laat zien in alles wat je doet of zegt.

Denk nou niet: ‘Wie ben ik, dat ik dat zou kunnen?’ Moet je horen hoe je wordt aangesproken, namelijk als iemand die behoort bij

- de “*uitverkorenen van God*”. Dat wijst op een bijzondere daad van Gods genade. Hij heeft jou uitgekozen om van Hem en voor Hem te zijn. Als je nadenkt over het ‘waarom’, gaat dat je denken gewoon te boven. Maak Hem er maar groot voor.
- de “*heiligen*”. God heeft je uitgekozen en daarmee afgezonderd van alle mensen die zonder Hem leven. Hij heeft je apart gezet om jou alleen voor Zichzelf te hebben (*Ef 1:4*). Daarom word je een ‘heilige’ genoemd.
- de “*geliefden*”. God heeft je lief. Alles is van Hem uitgegaan. Wat zou het ondankbaar zijn, als je in valse bescheidenheid zou weigeren dit in al zijn volheid te aanvaarden.

Het is prachtig om eraan te denken dat deze drie benamingen ook voor de Heer Jezus worden gebruikt (*Lk 9:35; Jh 6:69; Mt 3:17*).

Als dit je positie is, als God verklaart dat Hij je zo ziet, is alles aanwezig om Christus zichtbaar te maken in je leven. Het leven van Christus komt in jouw leven tot uiting in de verschillende aspecten die hier worden genoemd. Als we ze doornemen, zul je zien dat in elk aspect wel een bepaalde vorm van zelfverloochening aanwezig is. Je kunt deze kenmerken ook alleen laten zien als je in staat bent jezelf te verlagen, je neer te buigen. Al deze kenmerken heeft de Heer Jezus in volmaaktheid laten zien in Zijn leven op aarde.

- *“Innige ontferming”* staat tegenover hartstocht die eigen bevrediging zoekt. Het is het tedere medegevoel waaruit vergeving voortvloeit (*Lk 1:78*). Het is *“het hart van Christus Jezus”* (*Fp 1:8*).
- *“Goedertierenheid”* is de volheid van goedheid die voortkomt uit innige ontferming.
- *“Nederigheid”* is een houding die je past tegenover God en mensen. De Heer Jezus roept op dit van Hem te leren (*Mt 11:29; Fp 2:3*).
- *“Zachtmoedigheid”* komt tot uiting wanneer je onrecht verdraagt en niet je recht opeist (*Nm 12:3*). In de wereld staat zachtmoedigheid voor het niet doorzetten, het erbij laten zitten. Zachtmoedigheid is het tegendeel van zelfbewustzijn en eigen belang.
- *“Lankmoedigheid”*, of geduld, is het volhardend verdragen van het kwaad. Het is het geestelijk vermogen kwaad te incasseren, zonder dat er directe vergelding plaatsvindt of geëist wordt.

V13. De uitdagingen om de voorgaande kenmerken, waarin Christus zichtbaar wordt, te laten zien, vind je overal in de wereld. De nu volgende kenmerken komen meer openbaar in je

verhouding tot medegelovigen die het je wel eens lastig maken. Door het woord “*elkaar*” moet je direct beseffen dat dit ook op jou slaat. Jij bent voor een ander misschien wel eens een lastige medegelovige.

“*Elkaar verdragend*” betekent dat je niet direct je commentaar levert op ‘de ander’ als die weer eens op zijn of haar eigenaardige manier iets doet of voorstelt. Wees terughoudend tegenover elkaar.

Is ‘verdragend’ meer passief, het volgende, “*elkaar vergevend*”, is vooral actief. Als je met anderen omgaat, is het onvermijdelijk dat jij hun en zij jouw fouten leren kennen. Er kan dan zomaar een situatie ontstaan waarbij de verwijten over en weer vliegen. De vrede in de gemeente is dan snel zoek. De oplossing is vergevingsgezind te zijn. Dan zul je een verwijt aan jou niet met een verwijt aan het adres van de ander beantwoorden.

De norm voor vergeving is Christus. Kijk naar Hem, wat Hij jou allemaal vergeven heeft. Neem de gelijkenis ter harte die Hij heeft uitgesproken over vergeven (*Mt 18:21-35*). Je zult zien dat het op te brengen is, dat je kunt vergeven.

V14. Paulus is nog niet klaar met het aanreiken van de ‘kledingstukken’. Er hoort nog iets bij wat alles omsluit, wat al die kledingstukken als een soort gordel bij elkaar houdt en dat is “*de liefde*”. Daarbij is liefde de deugd die niet alleen alle voorgaande deugden samenhoudt, maar ze ook vervolmaakt of tot volle rijpheid brengt.

De genoemde kenmerken zijn geen aangeleerde eigenschappen, maar komen uit de liefde voort. Niets is volmaakt in ons gedrag tegenover anderen zonder de Goddelijke liefde die zich uit in broederliefde (*2Pt 1:7*). Daarom is liefde de band van de volmaaktheid. Jij bent in staat om die band om te doen omdat je de Goddelijke natuur hebt ontvangen (*2Pt 1:4*) en de natuur van God is liefde (*1Jh 4:8*). Als deze band van de liefde door iedere gelovige gedragen wordt, zal die de gelovigen ook onderling samenbinden.

V15. De kleding is aangetrokken. Alles zit op zijn plaats. Je kunt de deur uit, je kunt je te midden van anderen begeven en je kleding laten zien, in de wereld en te midden van de gelovigen. Je bent niet geroepen om ermee te pronken, maar in deze kleding zal je leven een getuigenis zijn van Christus. Om dat op de juiste wijze te kunnen geven is het nodig dat *“de vrede van Christus”* in je hart heerst. Al je handelingen, woorden en gedachten zullen in een atmosfeer van vrede plaatsvinden.

De aard van de vrede is die van Christus. Daarover sprak Hij in de opperzaal als *“Mijn vrede”* (Jh 14:27). Het is de rust van hart en geest die voortkomt uit een volledig vertrouwen in de liefde van de Vader en een volledige onderwerping aan Zijn wil. In die vrede wandelde Hij op aarde.

Als die vrede heerst in jouw hart en in die van de gelovigen met wie je samenkomt en samenleeft, beantwoordt dit aan de roeping om één lichaam te zijn. Door het ontbreken van het lidwoord voor ‘lichaam’ lijkt het hier namelijk om de plaatselijke gemeente te gaan.

De nadruk ligt daarom niet zozeer op de persoonlijke vrede die je mag ervaren als je je weg met de Heer gaat. Het gaat meer om de vrede die jouw gezindheid en goede wil in de omgang met anderen bepaalt. Het gaat om het ene lichaam. Als de leden aan Hem onderdanig zijn, moet de vrede die Hij aanreikt hun omgang onder elkaar bepalen. Je zult niets doen waardoor die vrede wordt verstoord. Door deze voorstelling van zaken is het duidelijk dat het niet de bedoeling is je in een isolement terug te trekken, om zo met niemand ruzie te krijgen.

Dankbaarheid is een belangrijk ‘handelsmerk’ van de christen die in alle dingen de hand van zijn Vader ziet. Het behoort hem voortdurend te karakteriseren en bij iedere gelegenheid tot uitdrukking te komen. Het is een opdracht om dankbaar te zijn. Het is iets waarin je je moet oefenen.

Van alle mensen op aarde hebben christenen wel de meeste reden om dankbaar te zijn. Wie ondankbaar is, is ver van God. Dank-

baarheid is niet afhankelijk van de omstandigheden. Dat laat Paulus zelf hier wel zien, door vanuit zijn gevangenschap hiertoe op te roepen. Ik denk dat zijn hart, nadat hij dit alles zo heeft opgeschreven, ook is overlopen van dankbaarheid.

Na alles wat je hebt gezien – je positie voor God, de vergeving die je in Christus hebt ontvangen, de vrede van Christus die je deel is, de eigenschappen van de Heer Jezus –, moet het niet moeilijk zijn om gehoor te geven aan de oproep om dankbaar te zijn.

Alles heeft betrekking op Christus. Het gaat erom Hem in alles te laten zien. Alles wat daarvoor nodig is, heb je in Christus ontvangen. Wat een vreugde moet Gods hart vervullen als Hij Christus herkent in jouw leven en in dat van de gelovigen met wie jij samenkomt en samenleeft.

Lees nog eens Kolossers 3:11-15.

Verwerking: Leer uit je hoofd wat je aan moet doen en vraag de Heer je te helpen die kenmerken te vertonen.

Doet alles in de Naam van de Heer Jezus | verzen 16-18

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

16 Laat het Woord van Christus rijkelijk in u wonen, terwijl u in alle wijsheid elkaar leert en terechtwijst met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen [en] in <de> genade zingt in uw harten voor God. 17 En al wat u doet, in woord of in werk, [doet] alles in [de] Naam van [de] Heer Jezus, terwijl u God [de] Vader door Hem dankt. 18 Vrouwen, weest aan uw mannen onderdanig, zoals het betaamt in [de] Heer,

V16. Op “*de vrede van Christus*” (vers 15) volgt “*het Woord van Christus*”, dat is het Woord van God. In dat Woord spreekt alles van Christus. Het Woord van God is ook het Woord van Christus. Hij heeft het gegeven. Hij is de bron ervan. Als de verhoogde Christus geeft Hij je door Zijn Woord de nodige aanwijzingen voor de weg. De stem van Gods Woord is de stem van Christus. Zoals je al zo vaak hebt gezien in deze brief, valt alle licht ook hier op Hem.

Het geheel van Gods Woord moet als het Woord van Christus in je “*wonen*” en wel “*rijkelijk*”. ‘Wonen’ wil zeggen dat het Woord zich bij je thuis voelt, dat er dus geen dingen in je leven zijn die met het Woord in strijd zijn. ‘Rijkelijk’ houdt in, dat je hart en verstand er vol van zijn, zodat jouw gesprekken met gelovigen en ongelovigen erdoor worden bestuurd. Je moet het Woord niet alleen kennen, maar ook toepassen op alles waarmee je in je leven wordt geconfronteerd.

Het is niet de bedoeling dat je het Woord van Christus voor jezelf houdt. Als je ergens vol van bent, er zelfs van overloopt, zul je dat met anderen willen en ook kunnen delen. De grote vraag is natuurlijk of je wel iets hebt om te delen. Als je vol bent van andere dingen, zullen dat de dingen zijn die je aan anderen vertelt. Waar het hart vol van is, loopt de mond van over (*Mt 12:34*). Christenen worden in hun onderlinge omgang gekend doordat zij met elkaar de dingen van Christus delen.

In hun dagelijkse omgang en in hun onderlinge bijeenkomsten moeten ze in staat zijn “elkaar” te ‘leren’ wat de wil van God is. Waar nodig moet ‘terechtwijzing’ plaatsvinden. Het moet wel “in alle wijsheid” gebeuren en niet in een opwelling. Anders wordt er meer afgebroken dan opgebouwd.

Om te leren en terecht te wijzen wordt je hier een opmerkelijk instrument gegeven: zingen. Ik denk dat het wijst op de lieflijke manier waarop we elkaar op Christus mogen wijzen. In het zingen van een lied zal meer de stem van Christus worden gehoord dan ontactisch of met stemverheffing de ander Gods gedachten bijbrengen en hem de les lezen. De stem van Christus zal worden gehoord als je hart vervuld is van het bewustzijn van de genade van God.

“Genade” is de ruimte, de atmosfeer, waarin dit zingen plaatsvindt. Het gevoel van genade wordt tot uitdrukking gebracht in het zingen en is het resultaat van wat de genade innerlijk heeft bewerkt. In die gezindheid kun je je bevinden in de tegenwoordigheid van de drie-enige God – Vader, Zoon en Heilige Geest. Hij is de God van alle genade.

Als het Woord van Christus in ons woont, zal er een voortdurend loflied in onze harten zijn (*Hb 13:15*). Dat kan in verschillende liedvormen.

- “*Psalmen*” zijn liederen waarin gevoelens tot uiting komen die de psalmschrijver tijdens ervaringen had, meestal tijdens lijden.
- “*Lofzangen*” zijn meer te zien als een antwoord op een Goddelijke openbaring. In lofzangen worden bewondering voor God en aanbidding van de Heer Jezus tot uiting gebracht.
- “*Geestelijke liederen*” brengen meestal, zoals een gebed, een bepaald verlangen van het hart tot uiting. Het is de meest algemene uitdrukking voor de inhoud van het lied: het betreft een geestelijk onderwerp.

De overeenkomst tussen deze liedvormen is dat ze alle drie voortvloeien uit het Woord. Ze hebben daarin hun wortels. Als het goed is, zijn ze daarmee volledig in overeenstemming. Alleen als het inwonende Woord het hart met dankbare bewondering en aanbidding vult, kunnen liederen in de juiste geest worden gezongen.

V17. Niet alleen ons zingen moet “voor God” zijn. Niets minder dan “al wat u doet”, moet tot eer van God zijn. “Al wat u doet, in woord of in werk”, sluit elk terrein van je leven in. Alles in je leven moet onder de heerschappij van de Heer Jezus staan. Het gaat er niet alleen om dat de Heer Jezus Zijn goedkeuring aan je daden kan hechten. Als je iets doet in Zijn Naam, moet je ervan overtuigd zijn dat het Zijn wil is. Je handelt dan alleen op Zijn gezag.

Je kunt best een verlangen hebben iets voor de Heer te doen, maar belangrijk is dat je alleen dat doet wat Hij van je vraagt. Je hoeft niet te denken aan een groot werk of een preek voor een menigte. Het betreft alledaagse dingen, zoals een vriendelijke handeling of een vermanend woord. Doe het alleen als je het kunt doen in de Naam van de Heer Jezus. Als het niet in Zijn Naam kan, moet je het niet doen.

Een van de aanwijzingen dat je “in woord of in werk” in de weg van de Heer bent, is dat je de Vader kunt danken. Weer komt het danken naar voren (Ko 1:3,12; 2:7; 3:15,17; 4:2). Dat kun je alleen als je weet dat Hij op die weg met je mee kan gaan. Dan vraag je niet of Hij met je mee wil gaan op de weg die *jij* voor juist houdt. Je vraagt Hem welke weg *Hij* wil dat je gaat.

Het danken is hier “door Hem”. Danken van God de Vader vindt altijd zijn aanleiding in de Zoon Die Hij schonk, en in alle dingen die ons in de Zoon geschonken zijn. Je ziet hoe de hele praktijk van het leven verbonden wordt met de Vader en de Zoon. Dat tilt je dagelijks leven toch wel naar een hoog plan!

V18. Paulus noemt vervolgens enkele terreinen waarop je dagelijks leven zich afspeelt en de betrekkingen waarin je bent geplaatst. Na de oproep om niet de dingen te bedenken die op de

aarde zijn, zou je kunnen denken dat al het aardse er niets meer toe doet. Maar al de verheven waarheden die te maken hebben met je verbinding met Christus, doen niets af aan je aardse betrekkingen. Integendeel, die relaties zijn er juist opdat je daarin zult laten zien wat je in Christus geworden bent.

Je kunt in de wereld niet zonder omgang met je medemensen leven. In zulke sociale contacten maak je de meeste van je beproevingen en verzoeken mee. Het is Gods wil dat je na je bekering te midden van je oude vrienden of kennissen het licht van de hemel laat schijnen. Je bekering heeft niets veranderd aan je (eventuele) huwelijk, aan je (eventuele) gezinssituatie en aan je plaats in de maatschappij. Wat wel veranderd is, dat ben jijzelf.

In elk van de genoemde betrekkingen zijn twee partijen: man en vrouw, ouders en kinderen, werkgever en werknemer. Ieder wordt aangesproken in de zwakke plek. Eerst wordt steeds het woord gericht tot de ondergeschikte partij, die ook steeds in verbinding met de Heer wordt gebracht. De verbinding met de Heer verheft de ondergeschiktheid naar een hoger plan.

De eerste relatie waarvoor beide partijen een opdracht krijgen, is die van het huwelijk. Dit bolwerk van het goede wordt overal in de wereld heftig aangevallen. Het is nodig steeds weer naar Gods oorspronkelijke plan te kijken om niet meegezogen te worden met wat de wereld met het huwelijk doet. In een huwelijk zijn duidelijk twee verschillende geslachten met elkaar verbonden. Een huwelijk tussen mensen van gelijk geslacht is een optie die in het licht van Gods Woord niet eens in overweging mag worden genomen, maar meteen moet worden verworpen.

De *“vrouwen”* worden erop gewezen, dat zij hun *“mannen”* als hun hoofd moeten erkennen aan wie zij *“onderdanig”* behoren te zijn. Onderdanigheid is de erkenning van de door God ingestelde orde. Die houding past bij haar, is haar eer. De kracht ervoor krijgt ze van de Heer. Als ze haar man onderdanig is, erkent ze daarmee het gezag van de Heer.

In onze tijd van emancipatie en feminisme wordt het haar niet gemakkelijk gemaakt om onderdanig te zijn. Massaal wordt dit voorschrift genegeerd, uit de tijd verklaard en met voeten getreden. Vrouwen die zich hun verbinding met Christus bewust zijn, zullen zich hieraan niet storen en tegen de stroom in kunnen gaan. Van Hem kunnen zij leren wat onderdanigheid is, omdat Hij dat voorbeeld heeft gegeven in Zijn leven op aarde ten opzichte van Zijn God.

Lees nog eens Kolossers 3:16-18.

Verwerking: Woont het Woord van Christus rijkelijk in jou?

Mannen, kinderen, slaven | verzen 19-25

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

19 Mannen, hebt uw vrouwen lief en weest niet bitter tegen hen. 20 Kinderen, weest jullie ouders in alles gehoorzaam, want dit is welbehaaglijk in [de] Heer. 21 Vaders, irriteert uw kinderen niet, opdat zij niet moedeloos worden. 22 Slaven, weest uw heren naar [het] vlees in alles gehoorzaam, niet met ogendienst, als mensenbehagers, maar in eenvoud van hart, in vrees voor de Heer. 23 Wat u ook doet, doet het van harte, als voor de Heer en niet voor mensen, 24 daar u weet dat u van [de] Heer als vergelding de erfenis zult ontvangen: u dient de Heer Christus. 25 Want wie onrecht doet, zal het onrecht dat hij gedaan heeft, terugontvangen; en er is geen aanzien des persoons.

V19. Tot de “mannen” wordt iets positiefs en iets negatiefs gezegd. Positief is de opdracht aan de man om zijn vrouw lief te hebben. Er staat niet, dat hij moet wachten op een bepaald gevoel of een daad van zijn vrouw die hij graag met zijn liefde beantwoordt. Er is geen enkel excuus te verzinnen om zich te onttrekken aan de opdracht zijn vrouw lief te hebben.

De man kan van Christus leren wat liefde is. Bij Hem ziet hij een zorgende liefde die offers brengt en onbaatzuchtig is. Als een man zo tegen zijn vrouw is, bewaart dat voor veel huwelijksproblemen. Het zal de vrouw ook gemakkelijk vallen aan zo’n man onderdanig te zijn.

Negatief is de toevoeging niet bitter tegen haar te zijn. Dat moet de man ervoor bewaren om humeurig, onbarmhartig en hard tegen haar te zijn. Dit laatste is zeker een gevaar als de vrouw niet bekeerd is en voortdurend dingen doet die hem tot die reacties uitlokken. Er wordt niet gezegd dat hij zijn vrouw aan zich moet onderwerpen of ertoe moet dwingen hem te gehoorzamen.

V20. “Kinderen” moeten hun ouders gehoorzamen en dat niet als zij dat nuttig of wenselijk achten, maar “in alles”. Zij moeten be-

reid zijn om te luisteren en de aanwijzingen van de ouders op te volgen. Kinderen zijn niet de hoogste autoriteit, zij bepalen niet tot hoever zij de ouders moeten gehoorzamen. Ook voor kinderen is de Heer Jezus op aarde het voorbeeld (Lk 2:51).

V21. Het gezin wordt in dit stukje door twee beginselen samengehouden: gehoorzaamheid en gezag. Na gehoorzaamheid, verlangd van de kant van de kinderen, komt nu het gezag. Daarvoor wordt het woord niet gericht tot de 'ouders', wat verwacht mocht worden, maar tot de "vaders". Zij zijn hoofdverantwoordelijk voor de opvoeding.

De vaders worden hier gewaarschuwd hun gezag niet onverstandig te gebruiken of te misbruiken. Dat gebeurt door een on gepaste of zelfs onrechtvaardige behandeling. De apostel lijkt te denken aan een voortdurend onrechtvaardig terechtwijzen en berispen zodra de geringste aanleiding zich voordoet.

Vaders hebben in God de Vader het grote Voorbeeld. Van Hem kunnen ze leren dat God Zijn kinderen nooit op een manier behandelt die moedeloos maakt of waardoor ze zich afgewezen zouden voelen. Als een kind voortdurend commentaar krijgt, wordt de indruk gewekt dat het altijd alles verkeerd doet. Het zal moedeloos worden en elke motivatie verliezen. Gelovige vaders moeten dit absoluut en zorgvuldig vermijden.

Wat is het erg als een kind de waarheid van God verwerpt doordat zijn vader zich bovenmatig streng gedraagt. Als een vader zijn kind een verkeerd beeld geeft van God als Vader, heeft het kind God niet meer. Zeker heeft een kind correctie of tucht nodig. Als zich de noodzaak tot tucht voordoet, is het belangrijk onder andere de volgende drie grondregels voor tucht in acht te nemen: straf nooit in woede, straf nooit onterecht, straf nooit zonder verklaring.

Ook op een andere manier kunnen ouders hun kinderen van God vervreemden. Veel ouders moeten met betrekking tot een afgeweken zoon of dochter met verdriet erkennen: *"Het gebeurde nu, als uw dienaar her en der bezig was, dat [die man] er niet [meer] was"*

(1Kn 20:40). Ze hebben hun tijd aan van alles en nog wat besteed, behalve aan hun kinderen. Die werden aan hun lot overgelaten. Misschien niet zonder verzorging, maar wel zonder aandacht. Het gemis aan aandacht zal het kind moedeloos maken en het zijn eigen weg doen gaan, niet die van de Heer.

V22. Het woord tot de “slaven” lijkt op wat tot de kinderen gezegd wordt. Ook van hen wordt gehoorzaamheid “in alles” gevraagd. De gelovige slaaf wordt niet door het oog van zijn meester geregeerd, hij wordt geregeerd door “vrees (of: eerbied) voor de Heer”.

“Ogendienst” wil zeggen dat je hard aan het werk bent als de baas naar je kijkt, maar zodra hij is verdwenen, pauzeer je weer of doe je dingen voor jezelf. Als christenslaaf (je mag het zo toepassen: christenwerknemer) moet je echt dienen, of je aardse meester (je werkgever) nu wel of niet kijkt, omdat de Heer in de hemel altijd toekijkt. Hem ontgaat niets.

Dit besef zou je ertoe kunnen brengen om goed je best te doen om niet in ongenade bij de Heer te vallen. Maar dat is niet de bedoeling. Vandaar dat er ook nog wordt gewezen op de houding van het hart. “Eenvoud van hart” is de houding van een hart dat vrij is van lage motieven en waarin oprechtheid en ondubbelzinnigheid aanwezig zijn (vgl. 1Kr 29:17). Het staat tegenover huichelachtigheid. Ook voor de slaaf is de Heer Jezus op aarde het voorbeeld.

V23. De slaaf wordt voorgehouden dat hij alle dagelijkse bezigheden met al zijn energie heeft uit te voeren. Daarbij wordt van hem verwacht dat hij “van harte” doet wat hem opgedragen wordt. Dat wil zeggen dat hij zijn hele hart in elk werk legt, of het nu aangenaam of onaangenaam is. Het geheim hiervan is dat hij zo werkt alsof de Heer de werkgever is.

Paulus richt het oog van de slaaf steeds op de Heer. Als het welgevallen van de Heer boven al je werk staat, zul jij in de kracht die Hij verleent je plicht doen. Je zult in de hemel niet worden beloond voor het aantal mensen dat van jouw dienst heeft genoten, ook niet vanwege het succes dat je hebt gehad, of vanwege je talenten, maar voor je trouw.

V24. En weet jij wat die beloning is? De slaven toen wisten het wel: *“de erfenis”*. Door de woorden *“daar u weet”*, lijkt Paulus aan te sluiten bij het onderwijs dat ze eerder hebben gekregen. Hij herinnert hen eraan. Hieraan mogen ze steeds denken, terwijl ze hun werk doen. De slaaf die goed dient, zal zijn beloning krijgen op een plaats waar niets vergeten wordt wat tot eer van Christus is gedaan. Op die plaats staan slaven en heren allen voor Hem, bij Wie geen aanzien van de persoon is. Wat in de toekomst ligt, mag nu al de volle belangstelling van de slaaf hebben. Dat zal het motief zijn om al zijn werk in trouw te doen.

Hier op aarde zal een meester nooit zijn erfenis met een slaaf delen. In de toekomst zullen slaven deel hebben aan de erfenis van de Heer Die ze nu dienen. Een zo groot loon wacht hun omdat zij de Heer, Christus, dienen. Het is een erfenis die tevens als loon wordt gezien. Onze zwakke pogingen om de Heer te dienen zullen beloond worden met een beloning die elke verhouding te buiten en te boven gaat. Wat een Heer dienen we!

V25. Na alle bemoediging die de slaaf te horen heeft gekregen, is er ook een waarschuwing. Een slaaf krijgt geen voorkeursbehandeling vanwege zijn benarde positie. Hij wordt ook niet extra beloond omdat hij onderdrukt wordt. Hij krijgt wel een extra waarschuwing omdat net als bij ieder ander ook bij hem het vlees werkzaam kan zijn. Hij kan in een situatie komen die uitnodigt om zijn meester of een van zijn medeslaven onrecht aan te doen. Hij kan gaan menen dat dit voor hem voordeel oplevert. Daarom moet hij weten dat God geen aanzien des persoons kent.

Als het onrecht niet op aarde al wordt ontdekt, zal het zeker voor de rechterstoel van Christus geopenbaard worden (2Ko 5:10). De slaaf zal merken dat het invloed zal hebben op zijn aandeel in de erfenis. Ontrouw zal een overeenkomstig verlies aan loon geven. Het gaat erom dat de Heer zal kunnen zeggen: *“Goede en trouwe slaaf, over weinig ben je trouw geweest”* (Mt 25:21). Hier zie je ook dat voor ieder die als slaaf de Heer Jezus dient, al heeft hij een nog zo grote dienst, geldt dat het slechts *“weinig”* is wat hem is toevertrouwd.

Je hoort Paulus niets zeggen over hoe een slaaf vrij kan komen. Als je zo'n Heer mag dienen en zo'n beloning in het vooruitzicht hebt, is het de vraag of je dat wel wilt! Daarbij komt nog dat het christendom geen maatschappelijke structuren verandert, maar mensen. En die veranderde mensen kunnen in hun onveranderde omstandigheden een geweldig getuigenis geven van hun verandering (*vgl. Tt 2:9-10*). Ze dienen de Persoon Die hen van een veel zwaardere slavernij heeft verlost, namelijk van de slavernij van de zonde (*Rm 6:17*).

Lees nog eens Kolossers 3:19-25.

Verwerking: In welke betrekkingen voel jij je aangesproken? Wat kun je doen om in je praktijk meer te beantwoorden aan wat hier staat?

Kolossers 4

Heren, gebed, wandel | verzen 1-5a

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

1 Heren, geeft aan uw slaven wat rechtvaardig en billijk is, daar u weet dat ook u een Heer in [de] hemel hebt. 2 Volhardt in het gebed, terwijl u daarin waakzaam bent met dankzegging 3 [en] tevens voor ons bidt, dat God ons een deur voor het Woord opent, om over de verborgenheid van Christus te spreken, ter wille waarvan ik ook gevangen ben; 4 opdat ik die zó openbaar als ik behoor te spreken. 5 Wandelt in wijsheid tegenover hen die buiten zijn, ...

V1. Nadat in de vorige verzen de slaven aangesproken zijn, lezen we nu een woord tot de “heren”. Paulus gaat niet onderhandelen om de slaven vrij te krijgen. Hij doet wel een beroep op het geven van een passende beloning. De nadruk ligt niet op gunst, maar op rechtvaardigheid.

De beloning moet “*rechtvaardig*” zijn, dat wil zeggen dat aan allen bij een gelijke prestatie een gelijke beloning wordt gegeven. Dat sluit uit dat sommigen meer of minder krijgen op grond van persoonlijke voorkeur. Het “*billijk*” lijkt meer te slaan op de hoogte van de beloning als een juiste waardering van de geleverde prestatie.

Iedere christelijke werkgever moet zich steeds afvragen wat passend is. Hij moet zich daarbij realiseren dat ook hij “*een Heer in [de] hemel*” heeft Die hem zal meten met de maat waarmee hij gemeten heeft.

Alle voorgaande aanwijzingen zijn alleen door kinderen van God op te volgen. In gezinnen van gelovigen hoeven geen onoplos-

bare huwelijksproblemen en langshepende familieruzies te ontstaan. Als christelijke werknemer hoef je niet je heil te zoeken bij een vakbond. Een christelijke werkgever hoeft niet onder druk gezet te worden om zijn werknemers te geven wat hun toekomt. De christen kan in al die betrekkingen laten zien dat hij met Christus verbonden is. Daardoor is hij in staat in de oude schepping de kenmerken van de nieuwe mens te tonen. Zo zal hij 'de Heer waardig wandelen' (Ko 1:10) en dat is toch waarom we deze brief in handen hebben gekregen.

V2. Na enkele afzonderlijke groepen te hebben toegesproken wendt de apostel zich nu weer tot alle christenen. Hij spreekt tot hen over thema's die gelden voor ieder lid van Gods volk, ongeacht of ze vrouw of man, kind of ouder, slaaf of meester zijn.

Hij begint met gebed en spoort aan daarin te volharden. Volharden in het gebed betekent niet dat je af en toe eens bidt of dat je alleen bidt als je het moeilijk hebt. Iedereen kan tot God roepen als hij in nood is. Door te volharden in het gebed blijf je in gemeenschap met God in het besef van je afhankelijkheid van Hem. Ook blijf je door het gebed in Zijn nabijheid en vertrouw je op Zijn bereidheid om naar je te luisteren.

Als er iets mis is gegaan in je leven, zul je ontdekken dat het vaak kwam omdat je niet hebt volhard in het gebed. Of, en dat is net zo belangrijk, dat je wel hebt gebeden, maar daarin niet waakzaam bent geweest (vgl. Mt 26:41). Dat wil zeggen dat je ervoor moet zorgen dat je tijdens het bidden niet in slaap valt of dat je gedachten tijdens het bidden niet alle kanten opzwerfen. Je gebed is dan niet meer effectief. Als je dan 'amen' zegt, weet je nauwelijks meer waarvoor je hebt gebeden.

Als je volhardend bidt en waakzaam bent, besef je dat God werkt en je niet verlaat. Daarom kunnen je gebeden altijd vergezeld gaan van dankzegging. Gebed en dankzegging horen bij elkaar. Dankzegging hoort niet alleen bij gebedsverhoringen. Je kunt de Heer er ook voor danken dat alles wat je Hem vertelt, bij Hem in goede handen is.

V3. Als je wakend bidt, zul je ook vol overgave betrokken zijn bij het werk van de Heer. Dat ligt opgesloten in het verzoek van Paulus om voor hem en zijn medewerkers te bidden. Evenals Paulus zal ieder die een dienst voor Heer verricht, behoefte voelen aan het ondersteunende gebed van anderen.

Paulus vraagt of de Kolossers willen bidden voor een open deur. Daarmee bedoelt hij niet de deur van de gevangenis, maar een open deur voor het Woord. Open deuren zijn gelegenheden die God geeft om te prediken (1Ko 16:9; 2Ko 2:12). Wat hebben de Kolossers er toch zelf veel aan te danken dat Gods Woord tot hen gekomen is (Ko 1:5-6). Die oproep tot voorbede zal bij hen zeker weerklank hebben gevonden.

Denk er eens aan wat jij allemaal hebt ontvangen omdat iemand het Woord van God tot jou heeft gebracht. Het kan niet anders, of jij zult ook bidden dat anderen dit bevrijdende en rijke Woord zullen horen. Je zult bidden dat God Zijn dienaren gelegenheden geeft om Zijn Woord te prediken.

Mensen zitten niet altijd echt te wachten op een prediking met deze inhoud. Dat heeft Paulus ook ervaren. Het spreken over de verborgenheid heeft hem in gevangenschap gebracht. Dat maakt trouwens meteen duidelijk dat de verborgenheid hem niet pas tijdens die gevangenschap is geopenbaard. Sommigen verkondigen deze dwaling, maar laat je niet misleiden. Het is hier niet de plaats daar verder op in te gaan, maar het is goed dat je dit weet. Wat de verborgenheid is, heb je inmiddels zowel uit de *brief aan de Efeziërs* als uit deze brief wel begrepen.

V4. Voor het bekendmaken van deze verborgenheid *leeft* Paulus, *lijdt* hij, en *vraagt* hij *voorbede*. Hij vraagt voor de prediking niet alleen bewegingsvrijheid, hij vraagt ook duidelijkheid en vrijmoedigheid. Hij wil niet door een diepzinnige prediking, die over het hoofd van iedereen heengaait, de aandacht op zichzelf richten. Hij zoekt geen menselijke waardering. Gods Woord is eenvoudig en duidelijk. Ook jij mag vragen of allen die een dienst in de prediking van Gods Woord hebben, dat mogen doen in klare taal.

Alleen dan kunnen harten en gewetens geraakt worden en open-
gaan voor de rijkdom ervan.

V5a. Na de aansporing tot gebed en voorbede spreekt Paulus ver-
volgens over de wandel van de Kolossers. Het is belangrijk dat
je, wat je in het gebed vraagt, niet door een afstotend gedrag on-
gedaan maakt. De ongelovigen om je heen staan buiten de kring
van christenen. Zij zijn degenen “die buiten zijn” (1Ko 5:12-13; 1Th
4:12; 1Tm 3:7). Zij behoren tot de wereld en zijn niet met de Heer
Jezus verbonden. Zij zijn wel scherpe waarnemers.

Daarbij komt dat het een vijandige wereld is. Laat je dus niet be-
driegen door het vriendelijke gezicht dat die wereld wel eens laat
zien. De werkelijkheid is dat ze heel gemakkelijk aanstoot neemt
aan dingen die jij doet, hoewel je er niets kwaads mee bedoelt. Let
er daarom op dat je elke mogelijke aanleiding vermijdt die een
ongelovige zou kunnen gebruiken om je christen zijn in opspraak
te brengen. Wijsheid is de Heer te vrezen en te wijken van het
kwaad (Sp 9:10; 14:16) en zelfs de vorm van het kwaad te vermij-
den (1Th 5:22).

Lees nog eens Kolossers 4:1-5a.

Verwerking: Voor welke gelovigen die Gods Woord brengen, bid
jij? Bid je er ook voor dat zij alleen Góds Woord brengen?

Woord, vertroosting | *verzen 5b-9*

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

..., terwijl u de geschikte gelegenheid ten volle uitbuit. 6 Laat uw woord altijd in genade zijn, met zout besprengd, opdat u weet hoe u iedereen moet antwoorden. 7 Alles wat mij aangaat zal Tychicus, de geliefde broeder en trouwe dienaar en medeslaaf in [de] Heer, u bekendmaken. 8 Daarom juist heb ik hem naar u toe gezonden, opdat u onze omstandigheden verneemt en hij uw harten vertroost, 9 samen met Onésimus, de trouwe en geliefde broeder, die [een] van u is. Zij zullen u bekendmaken met alle omstandigheden hier.

V5b. In het eerste deel van *vers* 5 heb je gezien dat je wandel in de wereld als christen in wijsheid moet zijn. Dan ontloop je allerlei valstrikken en vermijd je verkeerde indrukken. Maar dat is niet het enige waaruit wijsheid blijkt. Als dat zo was, zou wijsheid een negatieve instelling bewerken. Je ontkomt aan dit gevaar door te doen wat in het tweede deel van *vers* 5 staat.

Daar wordt je gezegd dat je een positief gebruik van wijsheid kunt maken door het uitkopen of uitbuiten van gelegenheden. Dat wil zeggen dat je erop uit bent om uit elke gelegenheid die de Heer geeft de grootst mogelijke winst voor Hem te halen. Het heeft te maken met de hoogste marktwaarde van iets, in dit geval van tijd. Het staat tegenover het verdoen, verspillen of vergooien van je tijd en daardoor weinig voor God uitrichten.

Je komt dagelijks in contact met mensen. Dat zijn in het algemeen mensen die in beslag worden genomen door hun eigen zaken en een afkeer hebben van ernstige levensvragen. Een dergelijke instelling geeft de christen weinig gelegenheid om hun de genade en de waarheid van het evangelie voor te houden. Hij zal wel de kansen die God geeft, aangrijpen om over het evangelie te spreken.

Soms laten ongelovigen iets los waaruit je, als je een goed luisteraar bent, kunt opmerken dat God in het leven van die ongelovige tot zijn geweten heeft gesproken. Dat kan door een bepaalde gebeurtenis zijn, of door iets wat hij heeft gelezen. De satan kan een mens misleiden, maar hij kan niet verhinderen dat God tot zijn hart spreekt. Het is fijn dat God jou als Zijn stem wil gebruiken om tot verloren zondaars te spreken.

Wijsheid heb je niet van jezelf. Je mag erom bidden (*Jk 1:5*). In het verband van deze brief is het toch wel mooi om te zien, dat je alle schatten van wijsheid en kennis in Christus vindt (*Ko 2:3*). Als je je dus met Hem bezighoudt, zul je zien wat wijsheid is en zul je die ook weten toe te passen. Wijsheid is al voor je aandacht geweest in de omgang met je medegelovigen in *hoofdstuk 3:16*. Hier wordt je blik gericht op wijsheid in het contact met de ongelovigen. Zo zie je dat God je van alle wijsheid wil voorzien in elke omstandigheid en in elk contact.

V6. Bij het 'wandelt in wijsheid' gaat het om je gedrag. Bij het "laat uw woord altijd in genade zijn, met zout besprengd", gaat het om wat je zegt. Uit je manier van spreken en de inhoud van je woorden zal tot uiting moeten komen dat je zelf genade ontvangen hebt. Het bewustzijn van genade zal in je woorden doorklinken. Je hoorders zullen er een uitnodiging in horen om die genade aan te nemen, om te gaan behoren tot hen 'die binnen zijn' en niet langer tot hen 'die buiten zijn'.

"In genade" wil zeggen dat je spreken vriendelijk en mild is. Het moet ook "met zout besprengd" zijn. Dat voorkomt dat je maar wat zwetst, of dat er irritatie in je woorden schuilt (*Pr 12:10; Js 50:4; Sp 15:23*). Het voorkomt ook dat je je populair wilt uitdrukken om te proberen aantrekkelijk te zijn voor hen die buiten zijn. Deze manier van afdalen tot het niveau van de wereld trekt de ongelovige niet aan. Hij zal je eerder als een van hen zien, dan dat het uitnodigt de wereld vaarwel te zeggen en christen te worden.

Zout is een middel dat het bederf tegengaat. Waar zout is, kan het bederf niet komen. Zó moeten je woorden zijn. Het gaat erom dat

je woorden enerzijds de uitnodiging van de genade vertolken en anderzijds ontoegankelijk zijn voor het verderf van de wereld.

Je woorden worden hier gezien als een reactie op wat anderen zeggen of doen. Dat ligt opgesloten in het begrip ‘antwoorden’. Het is niet de bedoeling overal op te reageren. Denk niet dat je verplicht bent overal je mening over te laten horen. Zwijgen kan een heel wijs antwoord zijn. Het is ook niet de bedoeling dat jij het goede antwoord op alle dingen hebt. Soms is het heel wijs om te zeggen dat je het niet weet. Dat is ook een antwoord. Vaak is het heel wijs te zeggen dat je geen woorden hebt die passend zijn voor de situatie, omdat je zelf iets dergelijks niet hebt meegemaakt.

Daarom staat er ook niet ‘wát u iedereen moet antwoorden’, maar ‘hóe’. Dat houdt gepaste taal in waarmee de vragensteller het passende antwoord krijgt (1Pt 3:15). Iedereen is anders, daarom is een passend antwoord voor ieder ook anders. Hoe je moet antwoorden, is niet in een schema te zetten dat voor alle mensen en in alle omstandigheden gebruikt kan worden (vgl. 1Ko 9:22).

V7. Na deze algemene vermaningen begint Paulus aan de slotwoorden van zijn brief. Die bevatten enkele mededelingen over zijn eigen omstandigheden en groeten aan met name genoemde personen. Hij wil hun laten weten hoe het met hem gaat en verlangt er ook naar te weten hoe het met hen gaat. Tychicus is iemand die aan Paulus’ verlangens kan voldoen.

Wat hij van Tychicus zegt, zou van iedere gelovige gezegd moeten kunnen worden. “*Geliefde broeder en trouwe dienaar en medeslaaf in de Heer*” zijn ‘titels’ die heel wat meer waard zijn dan allerlei theologische of wetenschappelijke titels die mensen kunnen behalen of geven. De laatste soort titels zeggen iets over iemands verstand, ze zeggen niets over iemands liefde, geestelijke gezindheid, zijn dienstbaarheid of bekwaamheid.

V8. Doordat deze ‘titels’ in verbinding met de Heer (“*in [de] Heer*”) staan, wil dat zeggen dat Tychicus in zijn omgang met de medegelovigen de Heer Jezus laat zien. Dat zullen de Kolossers

tot hun vreugde wel merken als hij bij hen komt. Hij zal hun vertellen over de omstandigheden van Paulus en Timotheüs. De bedoeling van Paulus is niet dat zij daardoor meer medelijden met hem zullen hebben. Hij doet zijn mededelingen niet voor zichzelf, maar voor de Kolossers. Die zitten in zorg over hem. Door wat Tychicus hun zal vertellen, zullen ze van die zorg worden bevrijd. Ze zullen vertroost worden.

V9. Er zal nog iemand met Tychicus meekomen, Onésimus. Daardoor zullen de mededelingen over Paulus' omstandigheden boven alle twijfel worden verheven. Onésimus is ook een Kolosser ("[een] van u"). Uit de warme aanbeveling van deze weggelopen slaaf (zie de *brief aan Filémon*) blijkt het vertrouwen dat Paulus in hem heeft. De apostel vertrouwt tevens dat hij de Kolossers van dienst zal zijn.

Onésimus moet overigens terug naar Filémon en heeft de *brief aan Filémon* bij zich die we ook in de Bijbel hebben. Maar daarover zegt Paulus hier niets. De zonde van Onésimus betreft een privé-aangelegenheid tussen Filémon en Onésimus. Paulus weet zaken te scheiden die gescheiden moeten worden afgehandeld.

Onésimus is door de dienst van Paulus tijdens zijn gevangenschap tot bekering gekomen (*Fm :10*). Hij kent daardoor de omstandigheden van Paulus. Daarom kan hij de mededelingen die Tychicus doet, ondersteunen met zijn getuigenis. Zo wordt hij direct ingezet in de dienst voor de Heer.

Lees nog eens Kolossers 4:5b-9.

Verwerking: Op welke manieren kun je volgens dit gedeelte een getuige zijn?

Groeten | verzen 10-18

Neem eerst de bijbeltekst (*cursief* geschreven) goed in je op; lees daarom aandachtig:

10 U groet Aristarchus, mijn medegevangene, en Markus, de neef van Barnabas, over wie u bevelen ontvangen hebt (als hij bij u komt, ontvangt hem), 11 en Jezus, genaamd Justus, die uit [de] besnijdenis zijn. Alleen dezen zijn medearbeiders geweest voor het koninkrijk van God, die mij tot troost geweest zijn. 12 U groet Epafras, die [een] van u is, een slaaf van Christus <Jezus>, die altijd voor u strijdt in de gebeden dat u mag vaststaan, volmaakt en ten volle verzekerd in [de] hele wil van God. 13 Want ik getuig van hem, dat hij veel moeite doet voor u en voor hen in Laodicéa en hen in Hiërápolis. 14 U groet Lukas, de geliefde arts, en Demas. 15 Groet de broeders in Laodicéa, en Nymfa, en de gemeente in haar huis. 16 En wanneer de brief bij u is gelezen, zorgt er dan voor dat hij ook wordt gelezen in de gemeente van [de] Laodiceërs en dat ook u die uit Laodicéa leest. 17 En zegt aan Archippus: Let erop, dat u de bediening die u in [de] Heer hebt ontvangen, ook vervult. 18 De groet met de hand van mij, Paulus. Denkt aan mijn gevangenschap. De genade zij met u.

Inleiding. Paulus heeft aan Tychicus gevraagd om de Kolossers te laten weten hoe het met hem gaat. Nu gaat hij de Kolossers de groeten overbrengen van gelovigen die hem gevraagd hebben dat te doen. Het zijn er zes in totaal. Drie ervan zijn van Joodse afkomst (“uit [de] besnijdenis”), de andere drie zijn van niet-Joodse afkomst. Het overbrengen van de groeten toont dat deze broeders zich evenals Paulus verbonden weten met de Kolossers en dat zij delen in zijn zorg voor hen. Dat Paulus hun groeten overbrengt, is een bewijs dat zij een ondersteuning voor zijn werk zijn. Groeten zijn dan ook veel meer dan een formaliteit. Het doen van de groeten geeft uiting aan een band die er is en die men waardeert.

V10. Paulus waardeert iedere dienaar die met hem heeft samengewerkt. Aristarchus noemt hij “mijn medegevangene”. Zo was hij samen met Paulus op het schip dat hem als gevangene naar Rome bracht (*Hd 27:2*). De aanwezigheid van deze man in zijn moeilijke

omstandigheden betekende troost (*vers 11*) voor Paulus. Het is inderdaad een troost als er iemand bij je komt als je het moeilijk hebt, gewoon om bij je te zijn.

Met Markus heeft Paulus ook een bijzondere band. Deze Markus is “*de neef van Barnabas*”. Dat zegt Paulus niet zomaar. Markus is namelijk een keer de oorzaak geweest van een scheiding tussen Barnabas en Paulus. Als je de gedeelten in het boek *Handelingen* leest waar de naam van Markus voorkomt, kun je zijn geschiedenis wel reconstrueren (*Hd 12:12, 25; 13:13; 15:37-39*).

Paulus wilde Markus niet meenemen op de reis die hij samen met Barnabas zou maken. Markus was namelijk bij een eerdere gelegenheid meegereisd, maar had op een gegeven moment afgehaakt. Je moet op medewerkers kunnen vertrouwen. Voor Barnabas was het eerdere falen van Markus geen reden om hem niet mee te nemen. Nu wordt de mogelijke reden gegeven waarom Barnabas voor Markus koos: het is zijn neef.

Er moet inmiddels bij Markus een omkeer zijn gekomen, mogelijk door de herderlijke zorg van Barnabas. Paulus acht hem nu waardevol voor de dienst (*2Tm 4:11*). Hij heeft de Kolossers al geïnformeerd over Markus en spoort hen aan hem te ontvangen.

V11. De naam Jezus, Justus, komt in de brieven van Paulus alleen hier voor. ‘Jezus’ is een naam die toen veel voorkwam. Ook vandaag wordt deze naam in sommige landen nog gegeven. Hij zal wel Justus zijn genoemd omdat hij en zijn medechristenen het niet gepast vonden dat hij dezelfde naam droeg als de Zoon van God.

Het is goed mogelijk dat de drie zojuist genoemde mannen, voordat zij tot geloof in de Heer Jezus kwamen, een andere verwachting van het koninkrijk gehad hebben. Als ze Godvrezende Joden waren geweest, zullen ze ernaar hebben uitgezien dat de Messias Zijn rijk in heerlijkheid ging oprichten. Maar door hun bekering hebben ze begrepen dat het koninkrijk van God nog niet openbaar is en weten ze ook wat het koninkrijk inhoudt in zijn huidige vorm (*Rm 14:17*). Hun medewerking “*voor het koninkrijk van God*”

betekent voor Paulus troost (of ‘vermindering van pijnen’, zoals het Griekse woord letterlijk wil zeggen).

V12. Ook Epafras laat de Kolossers groeten. Paulus noemt Epafras “*een slaaf van Christus <Jezus>*”, een uitdrukking die hij verder alleen voor zichzelf en Timotheüs gebruikt. Dit zegt iets over de geestelijke instelling van deze trouwe dienaar. Hij is een verkondiger van het Woord (*Ko 1:7*), maar Paulus kent hem ook als een bidder en weet ook waarvoor deze man bidt. Hij moet dus vaker hebben gehoord hoe indringend Epafras zijn gebed voor de troon van de genade bracht. Als hij Epafras hoorde bidden, nam hij een strijd waar. Daarvan is Paulus zo onder de indruk, dat hij dit aan de Kolossers meedeelt.

Epafras bidt voor drie dingen. Ten eerste “*dat u mag vaststaan*”. Als ze standvastig zijn in de waarheid die deze brief leert, zal het binnendringen van dwalingen worden tegengehouden. Vervolgens bidt hij dat ze “*volmaakt*” mogen zijn. Hij vraagt God of Hij hen tot geestelijke volwassenheid (dat is de zin van volmaakt) wil doen opgroeien. Dan zullen ze wandelen in de waarheid die ze hebben leren kennen. Als ze ten slotte “*ten volle verzekerd in de hele wil van God*” zijn, zal dat hun tegelijk laten zien hoe dwaas en waardeloos de beloften van de dwaalleraren zijn. Ook dat element heeft Paulus in zijn gebed gehoord.

V13. Paulus voegt aan alle waardering voor Epafras nog een extra getuigenis toe. Al zien de Kolossers het niet, Paulus weet van “*veel moeite*” die Epafras zich getroost. Het woord ‘moeite’ ziet op een arbeid waaraan men zich volkomen toewijdt en die men met inspanning van al zijn krachten verricht. Naast de gelovigen in Kolosse liggen ook die in Laodicéa en Hiërápolis Epafras na aan het hart.

V14. De Kolossers krijgen ook de groeten van Lukas. De toevoeging “*de geliefde arts*” wijst op de liefdevolle medische hulp die Paulus van hem heeft ondervonden. De Heer heeft zijn doorn in het vlees niet weggenomen (*2Ko 12:7-9*). Hij heeft echter in Lukas wel iemand gegeven die de pijn kon verzachten en die tot het einde bij hem is gebleven (*2Tm 4:11*). Het is tevens een aanwijzing, je

niet te laten beïnvloeden door alle ophef die er van gebedsgenezing wordt gemaakt.

Demas sluit de rij. Ze krijgen ook de groeten van hem. Paulus noemt alleen zijn naam. In de *brief aan Filémon* wordt hij geschaard onder de medewerkers van Paulus (*verzen 23-24*). Helaas verruult hij later het gezelschap van Paulus voor dat van de wereld (*2Tm 4:10*).

V15. Dan vraagt Paulus aan de Kolossers of zij zijn groeten willen overbrengen aan de broeders in Laodicéa. Ook de gelovigen die als gemeente vergaderden in het huis van Nymfa moeten worden gegroet. Omdat de gemeente in Laodicéa al de groeten heeft gekregen, is het niet ondenkbaar dat de gemeente in het huis van Nymfa die van Hiërápolis is (*zie vers 13*). In beide plaatsen hebben ze geen brief van Paulus gekregen, anders zou hij de Kolossers niet vragen hen te groeten. Zijn groeten aan hen bewijst dat hij hen niet vergeet. Het bewijst ook de gemeenschap die er tussen deze gemeenten bestaat die zo bij elkaar in de buurt liggen.

V16. Een extra bewijs van de band tussen deze plaatselijke gemeenten is de opdracht van Paulus deze *brief aan de Kolossers* ook in de gemeente te Laodicéa te laten lezen. En de Kolossers moeten een andere brief lezen die Paulus geschreven heeft en in Laodicéa is. Paulus heeft meer brieven geschreven dan alleen die welke we in de Bijbel hebben. In elk geval kunnen ze door het lezen van elkaars brieven elkaar opbouwen in het geloof en zich wederzijds verblijden in de geestelijke voorrechten die hun zijn geschonken.

V17. Paulus heeft het geheel van de gemeente in Kolosse aangesproken. Maar hij vergeet toch ook de enkeling niet. De gemeente krijgt de opdracht Archippus aan te sporen niet voor zijn bediening weg te lopen, maar die te vervullen (*vgl. 2Tm 4:5*). Met de woorden "*let erop*" wijst Paulus de gemeente op het gevaar van onoplettendheid waardoor een broeder niet gewezen wordt op het verrichten van de taak die hij heeft gekregen. Als er geen oplettendheid is, is dat tot schade van de hele gemeente. Vandaar dat allen die de gemeente vormen, elkaar moeten aansporen de gegeven taak te verrichten.

Dat geldt dus ook voluit voor jou. Jij hebt ook een bediening ontvangen, iets om voor de Heer te doen. Iets voor de Heer doen, wil ook zeggen iets voor je medegelovigen doen of het evangelie brengen aan ongelovigen. De uitdrukking “in [de] Heer” laat zien dat het gaat om een wandel met de Heer en de erkenning van Zijn gezag in de dienst. Een goed begin heet dan wel het halve werk te zijn, maar het is nog niet het hele werk. ‘Vervullen’ betekent dat je je werk volledig afmaakt en niet halverwege opgeeft.

V18. Paulus eindigt met het doen van zijn eigen groet. Hij voegt er een verzoek aan toe met het oog op zichzelf en sluit af met een wens voor de Kolossers. Zijn groet zet hij met eigen hand. De brief zelf lijkt hij gedictieerd te hebben (vgl. *Rm 16:22*). Met deze eigenhandige groet zet de apostel als het ware zijn handtekening om te bevestigen dat deze brief echt van hem komt (*2Th 3:17; 1Ko 16:21*).

Zijn verzoek om aan zijn gevangenschap te denken doet hij niet alleen omdat hij behoefte heeft aan hun voorbede voor zijn omstandigheden. Het is een extra aansporing voor hun gehoorzaamheid om te luisteren naar wat hij geschreven heeft over de reden van zijn gevangenschap. Als zij zouden moeten lijden voor de belijdenis van de waarheid, dan is zijn voorbeeld hun tot bemoediging. Hij lijdt voor dezelfde zaak.

Hij wenst hun genade toe om naar de inhoud van deze brief te leven. Die wens geldt ook voor jou.

Lees nog eens Kolossers 4:10-18.

Verwerking: Ga na wat je van de genoemde personen kunt leren en wat je daarvan kunt toepassen in je geloofsleven.

Rotsvast-serie

Deze *'verklaring speciaal voor jou'* van de *brieven aan de Filippiërs en de Kolossers* is het zesde deel van de Rotsvast-serie. Deze serie heeft tot doel hen die jong zijn in het geloof te helpen bij het lezen en leren begrijpen van Gods Woord. De serie omvat een verklaring van de nieuwtestamentische bijbelboeken vanaf de *brief aan de Romeinen* tot en met de *Openbaring* en bestaat uit de volgende delen:

De brief aan de Romeinen

een verklaring van Paulus' brief speciaal voor jou (Rotsvast 1)
ISBN 978-90-8088-677-3 (Paperback), 214 pag.

De eerste brief aan de Korinthiërs

een verklaring van Paulus' brief speciaal voor jou (Rotsvast 2)
ISBN 978-90-79718-16-0 (Paperback), 315 pag.

De tweede brief aan de Korinthiërs

een verklaring van Paulus' brief speciaal voor jou (Rotsvast 3)
ISBN 978-90-79718-17-7 (Paperback), 191 pag.

De brief aan de Galaten

een verklaring van Paulus' brief speciaal voor jou (Rotsvast 4)
ISBN 978-90-79718-18-4 (Paperback), 107 pag.

De brief aan de Efeziërs

een verklaring van Paulus' brief speciaal voor jou (Rotsvast 5)
ISBN 978-90-79718-19-1 (Paperback), 203 pag.

De brieven aan de Filippiërs en de Kolossers

een verklaring van Paulus' brieven speciaal voor jou (Rotsvast 6)
ISBN 978-90-8088-674-2 (Paperback), 220 pag.

De brieven aan de Thessalonikers

een verklaring van Paulus' brieven speciaal voor jou (Rotsvast 7)
ISBN 978-90-8088-679-7 (Paperback), 169 pag.

De brieven aan Timotheüs, Titus en Filémon

een verklaring van Paulus' brieven speciaal voor jou (Rotsvast 8)
ISBN 978-90-7971-803-0 (Paperback), 300 pag.

De brief aan de Hebreëën

een verklaring van deze brief speciaal voor jou (Rotsvast 9)
ISBN 978-90-79718-05-4 (Paperback), 253 pag.

De brieven van Jakobus en Petrus

een verklaring van deze brieven speciaal voor jou (Rotsvast 10)
ISBN 978-90-79718-07-8 (Paperback), 270 pag.

De brieven van Johannes en Judas

een verklaring van deze brieven speciaal voor jou (Rotsvast 11)
ISBN 978-90-79718-08-5 (Paperback), 174 pag.

De Openbaring

een verklaring van dit bijbelboek speciaal voor jou (Rotsvast 12)
ISBN 978-90-79718-00-9 (Paperback), 324 pag.

Andere publicaties

Op de website www.oudesporen.nl staan onder 'Publicaties Ger de Koning' naast de hiervoor genoemde 'Rotsvast-serie' meer commentaren:

- De serie 'Toegelicht en toegepast', een commentaarreeks van de bijbelboeken van het Oude Testament.
- De 'Zie-serie', een commentaarreeks van de vier Evangelïën en Handelingen.
- Publicaties over diverse onderwerpen.

Alle commentaren en publicaties zijn vrij te downloaden als PDF bestand en als e-book. Als er een ISBN wordt vermeld, kunt u het boek ook als paperback bestellen. Dat kan door op het betreffende ISBN te klikken. U komt dan op de site van de uitgever. Deze boeken zijn uit voorraad en direct leverbaar. Bestellen kan ook via e-mail: info@uitgeverijdaniel.nl, of via de christelijke boekhandel.

Van diverse commentaren en publicaties zijn op de bovengenoemde website onder 'Other languages' vertalingen in meerdere talen beschikbaar en vrij te downloaden.